

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

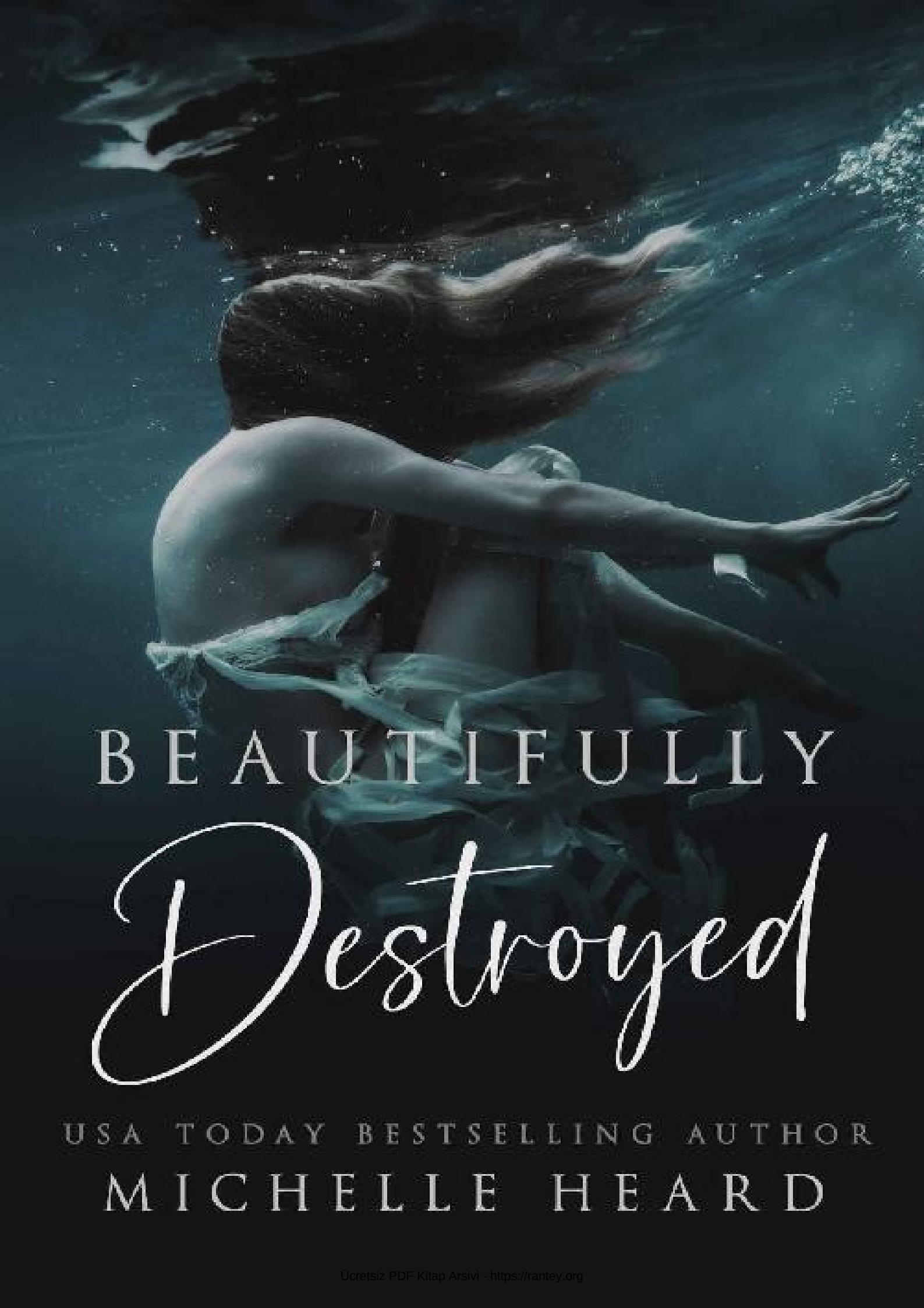
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEAUTIFULLY
Destroyed

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

U Destroyed

U5 ATOEiA YRFSTSEI.I.I.M GAUTHOR
PvtICHELE H€A&D

Telif Hakkı © 2021 M.A. Heard tarafından.

Önceki başlığı Miras

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Gerçek kişiler, nesneler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: [Cormar Kapaklar](https://rantey.org)

İÇİNDEKİLER

[Adanmışlık](#)

[Sarkı Listesi](#)

[Sinopsis](#)

[GÜZELCE YOK EDİLDİ](#)

[Soy Ağacı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Epilog 1](#)

[Epilog 2](#)

[Yayınlanan Kitaplar](#)

[Benimle iletişime geçin](#)

[Teşekkür](#) _____

Adanmışlık

Okuyucularıma.

Ethan ve Finlay'in hikayesini yazmak bu kadar uzun sürdüğü için
üzgünüm.

Bana karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim.

Şarkı Listesi

Buraya tıklayın - [Spotify](#)

Go Your Own Way - Lissie

Broken - Noelle Johnson

Sahte Bir Gülümseme - Alan Walker, Salem Ilese

Save Me - McKenna Breinholt

Darker Things - Lily Kershaw

Keman - Amos Lee

Little Do You Know - Jason Chen

Now & Then - Lily Kershaw

Göründüğü Gibi - Lily Kershaw

Everytime - AJ Mitchell

Everywhere I Go - Lissie

I'm Not Broken - Niklaus Christian Day, McKenna Hixson

Always & Forever - Lily Kershaw

Beni Sana Getiriyorlar - Joshua Radin

You Are The Reason - Calum Scott, Leona Lewis

The Power Of Love - Gabrielle Aplin

Falling - Oh Gravity

Sinopsis

Eskiden mutlu, hayat dolu bir kızdım.

Tek bir gecede yok olana kadar.

Travmam beni takip ediyor, bana gönderdiği her mesaj ve fotoğraf tabutuma bir çivi çakıyor.

Kuzenime koşuyorum, sakın sahil kasabası Southport'ta saklanabileceğimi umuyorum.

Ama şeytanımdan kaçış yok. Kabuslardan
saklanmak yok.

Geriye sadece iki seçenek kalana kadar akıl sağlığımın sınırlarına itiliyorum: Ya okyanusa girip her şeye son vereceğim ya da beni yok etmeye niyetli olan adamla yüzleşmek zorunda kalacağım.

Üçüncü bir seçenek olduğunu bilmiyordum.

Ethan Jackson.

Kaçınmak için elimden geleni yaptığım adamın parçalarını bir araya getirecek kişi olacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

GÜZELCE YOK EDİLDİ

Gerilim Romantizmi / Karanlık Romantizm

KOMPLE STANDALONE.

Daha önce 'LEGACY' olarak adlandırılmıştı.

UYARI:

Bu kitap bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir. Bu sayfalar arasında tecavüz ve şiddetle ilgili karanlık ve tetikleyici içerik bulunmaktadır.

Sadece 18 yaşından büyükler.

Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun.

Aile Ağacı

Ethan Jackson

22 yaşında

Baba: Alex Jackson

Anne: Nina Jackson

Kardeşi: Eli Jackson

Finlay Drake

18 yaşında

Baba: David Drake

Anne: Vefat etti Kuzen:

Quinn Drake Amca:

Josh Drake

Bölüm 1

FINLAY

Finlay; 18. Ethan; 21

Kuzenimin numarasını çevirip cevap vermesini beklerken sırtıtıyorum. "Merhaba," diye cıvıldıyor Quinn, travmadan sonra sesi çok daha iyi geliyor acı çekti. İyileşemeyeceğinden endişeleniyordum ve Southport'a daha erken taşınamadığım için kendimi suçlu hissediyordum, böylece onun yanında olabilirdim. Neyse ki bir azize kadar yakın olan bir erkek arkadaşı var.

"Ev bugün satıldı!" Mutlulukla haykırıyorum, gülümsemem inanılmaz derecede büyüyor. Quinn'le her zaman yakın olduk ve Southport'a taşınmak bana çok doğru geldi. Dürüst olmak gerekirse, annem vefat ettikten hemen sonra taşınmalıydım ama bu evde paylaştığımız anılara tutunarak burada kaldım.

"Gerçekten mi? Bu çok iyi bir haber," diyor. "Ne zaman geliyorsun?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Oh, iki hafta daha. Mobilyaları depoya kaldırmam ve evi temizlemem gerekiyor." Babam Suudi Arabistan kıyılarında bir petrol platformunda çalıştığı için onu yılda sadece birkaç hafta görebiliyorum, bu yüzden her şeyi depoya koymak bana kalıyor.

Şikayet ettiğimden değil. En azından babam Southport'a taşınabileceğimi söyledi. Ama yine de, sanırım daha yakın olacağım için rahatladı.

Josh Amca'ya, kardeşine ve Quinn'e.

"Yine de iki hafta içinde burada olacaksın." Quinn'in sesindeki rahatlamayı duyabiliyorum, beni orada yanında istemesi kalbimi ısıtıyor. En iyi arkadaşım Almanya'ya bakıcı olarak gittikten sonra çok yalnız kaldım. "Sabırsızlanıyorum. Fırının ne kadar güzel olduğunu görmelisin."

Bence Quinn'in erkek arkadaşının yardımıyla kendi işini kurması inanılmaz. Bana hakkında çok şey anlattığı Jackson ailesiyle tanışmayı merak ediyorum.

"Bana fotoğraf gönder," dedim. "Açılış yarın, değil mi?"

Tanrım, keşke kutlama için orada olabilseydim.

On dört gün sonra manzaramın okyanus, fon müziğimin de dalga sesleri olacağını düşünmek duyduğum heyecanı daha da artırıyor.

"Evet, biraz gerginim ama iyi geçeceğinden eminim."

"İşler yavaşsa endişelenme. Oraya gittiğimde bütün keklerini yerim," diye takılıyorum ona.

Quinn'in sesi coşkuyla dolup taşıyor ve "Sabırsızlanıyorum" diyor.

"Ben de," diye mırıldanıyorum, buz gibi bir esinti kıyafetlerimi kırbaçlarken gözlerim çocukluk evimin üzerinde geziniyor.

Southport kışları Naperville'den çok daha sıcak oluyor. Her kış kışımı dondurmamak zorunda kalmamak harika olacak.

"Hangi gün geleceğini söyle ki seni otobüs durağından alabileyim."

Cebimden anahtarımı çıkarıp kilide sokuyorum. "Tamam. Yakında konuşuruz."

Ön kapıyı iterek açtığımda görüşmeyi sonlandırıyoruz ve büyüdüğüm evin içine adım atarak oturma odasına yönelmeden önce kilidi çevirdiğimden emin oluyorum. Klimanın sıcaklığı vücuduma yayılıyor ve soğuğun en kötüsünü titreyerek uzaklaştırıyorum.

"Çok daha iyi," diye mırıldanıyorum.

Hayatım boyunca Naperville'de yaşadım ve artık değişime hazırım. Liseyi bitirdikten sonra bir kitapçıda kasiyer olarak işe girdim, böylece Quinn'e fırınında yardımcı olabileceğim.

Yine göğsümde bir heyecan patlaması var. Sanki sonunda doğru yoldaymışım ve günler boyunca uyuyarak yürümüyormuşum gibi hissediyorum. Cidden, son birkaç yıldır kendimi canlı hissettiğim tek zaman müziğimin içinde kaybolduğum zamanlardı. Okulda ve hayatımdaki diğer her şeyde vasattım. Ama müzik... benim yeteneğim orada yatıyor. Bu benim kalbim ve ruhum.

Bu da bana şu anda verdiğim özel dersleri iptal etmem gerektiğini hatırlattı. İki haftada bir derse gelen üç öğrencim var.

Çantamı kanepelerden birinin üzerine bırakıyorum ve şimdiden paketlemeyi başardığım kutulara göz atıyorum.

Mutfığa girip buzdolabından yemek artıklarıyla dolu bir kap çıkarıyorum ve son lazanyayı bir tabağa alıyorum. Yemeğimi ısıtırken düşüncelerim Southport'a dönüyor.

Babam evlere bakmamı ve beğendiğim bir şey olursa ona haber vermemi söyledi. Ayrıca orada bulunduğum ilk altı ay boyunca geçimimi sağlayabileceğim bir birikim hesabı ayırdı.

Babam pek ortalıkta olmayabilir ama hâlâ yakınız. Sık sık konuşuruz ve her zaman benimle ilgilendiğinden emin olur.

Sahilde bir evim olduğunu ve okyanusun üzerinde doğan güneşle uyandığımı hayal etmeye başladığımda göğsümde heyecan kabarcıkları oluşuyor.

Tanrım, harika olacak.

Gözlerimi duvardaki saate kaldırdığımda babamla görüşme saatimin yaklaştığını görüyorum. Kendime bir bardak buzlu çay doldurmadan önce mutfak adasındaki dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

Mikrodalga bip sesi çıkararak yemeğimin bittiğini haber veriyor. Tabağımı adaya götürüyorum ve bir tabureye oturarak ağzıma sıcak bir lokma atıyorum.

Ekranı yakınlştırma çağrısı beliriyor ve yemeğimi yutarken cevap veriyorum.

Babamın odası görünür; tek kişilik bir yatak, masanın bir kısmı ve rafta bir yığın dosya vardır.

"Hey, baba." Lazanyadan bir ısırık daha aldım.

Babam masadaki sandalyeye çökmüş, ıslak ve kırışmış saçlarına bir havlu sürüyor. "Merhaba tatlım. Ne yiyorsun?"

Buzlu çaydan bir yudum aldıktan sonra "Lazanya"

diye cevap veriyorum. Kaşları çatılıyor, saç çizgisi

aşağı iniyor. "Yine mi?"

"Son kalan yemek." Omuz silkiyorum.

"Ne olursa olsun sen yapmak Sonraki, olmak

Tabii ki için ekle biraz sebze," diye

homurdanıyor.

Burnumu sıkıyorum. "Köfte yapacağım." Babam

bir inilti çıkardı. "Keşke daha sağlıklı beslensen."

"Vitaminler bunun içindir."

Babam gözlerini bana dikti. "Beslenmeni doğrudan kaynağından almanı tercih ederim."

Kıkırdayarak, "İşler nasıl?" diye soruyorum. Ağzıma bir lokma daha atıyorum.

Babam sandalyesinde kayıyor, gözleri bana kilitlenmiş. "Altı hafta daha burada olacağım. Yerime gelen istifa etti."

Alt dudağımı itiyorum. "Bu berbat." Çatalımı bırakırken omuzlarım çöküyor. "Bu seni Noel'de göremeyeceğim anlamına geliyor."

"Şu anda bana bakıyorsun, tatlım." Bana cesaret verici bir gülümseme vermeye çalışıyor ama yorgun olduğunu görebiliyorum.

"Aynı şey olmadığını biliyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Sadece bir yıl daha, sonra teçhizatları bırakacağım. Tamam mı?"

Babam, yerel bir iş bulmadan önce uzun bir ara verebilmek için yeterince para biriktirmek istiyor.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "On iki ay hayatta kalabilirim."

Babamın ağzı yukarı kıvrılıyor ve gözlerinden gurur fışkırıyor. "İşte benim kızım. Toplanma işi nasıl gidiyor?"

Dizüstü bilgisayarı çeviriyorum, böylece babam oturma odasını görebiliyor. "Sadece iki kutu paketledim."

"Eğer bir nakliye şirketi ayarlamamı istersen, söylemen yeterli. Her şeyi tek başına paketlemek zorunda değilsin," diyor babam bir kez daha, ben dizüstü bilgisayarı yüzüme doğru çevirirken.

"Yapacağım." Mutfağa ve oturma odasına göz gezdiriyorum.

Birinin babamın yanına vurduğunu duyuyorum ve dikkatini sol tarafına çeviriyor, sonra bana bakıyor. "Gitmem gerek, tatlım."

"Tamam."

"Bana bir gülümseme ver," diyor babam ve dudaklarım anında kıvrılıyor. "İşte kalbimin atmasının nedeni."

Gülümsemem daha da genişliyor. "Seni seviyorum, baba." "En çok seni seviyorum, Fin."

Görüşme bittiğinde dizüstü bilgisayarı kapatıp oturma odasına bakıyorum. Babamla konuştuktan sonra dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissederek mutlu bir iç çekiyorum.

Ben her zaman babasının kızı oldum ve benim gözümde babam yanlış yapamaz.

Bir yıl sonra temelli dönecek.

Tabureden inerek yatmadan önce en az iki kutu daha hazırlamaya karar verdim. Southport'ta bize mükemmel bir ev bulacağım ve onu evimiz yapacağım. Babam tatil için eve geldiğinde her şeyin hazır olmasını istiyorum, böylece o da dinlenebilecek.

ETHAN

Geride durup misafir tuvaletine bakıyorum. Son fayansları döşemeyi yeni bitirdim. Evet, açık mavi bir milyon

Quinn'in deyimiyle sümük yeşilinden kat kat daha iyi.

Tam sahilde bir yer satın aldım ve burayı onarmak için çok çalışmam gerekeceğini biliyordum. Kendime ait bir şey yapmak istiyordum ve sahildeki yıkık dökük kiralık ev mükemmeldi.

Mutfağa gidip bir bira alıyorum ve kapağını kapatıp verandaya çıkıyorum. Beyaz şezlonglardan birine çöküyorum ve ayak bileklerimi yıpranmış korkuluklara dayayarak okyanusa bakıyorum.

Evet, hayat bu.

Hayatım boyunca Southport'ta yaşadım ve ne olursa olsun buradan taşınmazdım. Ailem sayesinde hayatım inişlerden çok çıkışlarla geçti.

Eli, ağabeyim, Quinn ile yuva kuruyor. Birlikte mükemmeller, tıpkı annem ve babam gibi. Kasabamız yıkıma uğradığında Quinn çok zor bir dönemden geçmiş olsa da Eli onun yanında güçlü durdu. Biz böyle yetiştirildik. İşler zorlaştığında kaçmazsın.

Başımı arkaya eğip biradan bir yudum alıyorum.

Onların sahip olduğu şeyi istiyorum. Benim diyebileceğim, bana her şeyiymişim gibi bakacak bir kadın. Quinn'in Eli'a baktığı gibi. Annemin hayatım boyunca babama baktığı gibi.

Başparmağımı şişenin üzerinde oluşan buğuya sürterken düşüncelerim Southport'taki bekâr kadınların seçimine yöneliyor.

Kendi payıma düşünle çıktım ama hiçbiri kalıcı olmadı. Kalbime bir yumruk gelmedi. Hiçbiriyle daha fazlasını arzulamadım.

İçimi çekerek bir yudum daha alıyorum.

Umarım ruhumun diğerk yarısı yakınlardadır, yoksa boku yerim. Dünyanın öbür ucundaysa berbat olur.

Ayağa kalkıp biramı bitiriyorum ve içeri girip boş şişeyi çöpe atarak işimin başına dönüyorum.

Bir kova sabunlu su alarak tuvalete gidip her yeri temizledikten sonra duş alıp spor salonuna gideceğim.

Yirmi birinci yaş günümde ailem bana boş zamanlarımın çoğunu geçirdiğim fitness merkezinin yüzde elli hissesini verdi.

İlk gençlik yıllarımdan beri, spor salonuna her gittiğimde havada titreşen enerjiyi sevmişimdir. İki yıl orduda görev yaptıktan sonra döndüğümde, önceki sahibi Carl bana kendini savunma dersleri ve özel eğitim seansları veren bir iş verdi.

Telefonum çalmaya başlıyor ve cihazı cebimden çıkararak ekranı kontrol ediyorum.

"Hey, B," diye cevap veriyorum.

Barb kırklı yaşlarının ortasında olmasına rağmen en iyi arkadaşlarımdan biridir. O ve Carl olmadan burası aynı olmazdı.

"Chelsea onu ikide çalıştırıp çalıştıramayacağını sordu," diye açıklıyor Barb telefonun nedenini sinirli bir iç çekişle. "Ona hayır demeyi çok isterdim, o yüzden sadece söyle."

Kıkırdayarak yatak odama doğru yürüyorum. "Yok, zaten erken gelecektim."

Barb'ın "O kadının istenmeyen ilgisine nasıl katlanıyorsun anlamıyorum" diye mırıldanmadan önce gözlerini devirdiğini duyar gibiyim.

"O zararsızdır."

"Sen öyle
diyorsun."

"Yakında orada ol."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve kirli kıyafetlerimi çıkarırken yine kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Barb'ın Chelsea'den nefret ettiği bir sır değil. Her zaman ezeli düşmandılar ve kan davasının neden başladığını bildiklerinden bile emin değilim.

Chelsea, nam-ı diğer Bayan Chapel, ele avuca sığmaz biri ama parasını ödeyen bir üye ve arkadaşlarını da spor salonuna yazdırdığı için ona tahammül ediyorum.

Duş aldıktan sonra bir şort ve kapüşonlu bir atlet giyiyorum. Spor ayakkabılarımı giyip telefonumu cebime sokuyorum ve kamyonetime park ettiğim yere doğru yola çıkıyorum. Dalları ağır ve alçak sarkan yaşlı meşe ağacının yanından geçiyorum. Bu eve aşık olmamın nedenlerinden biri de bu.

Direksiyonun arkasına geçiyorum, motor kükrüyor ve spor salonuna doğru sürüyorum. Fazladan zamanım olduğunda, kamyona binmek yerine koşmayı seviyorum. Her türlü egzersiz zihnimi açık tutmama yardımcı oluyor ve dürüst olmam gerekirse bu bir bağımlılık haline geldi.

Carl'ın arabasının yanındaki her zamanki yerime park edip dışarı çıkıyorum ve içeri giriyorum. Yeni sahibi olmama rağmen Carl'ı müdür olarak tuttum, böylece babam spor salonuyla ilgilenmediği için yardım alabiliyorum.

Resepsiyon bankosunda oturan Barb'ın çatık kaşlı yüzüyle karşılaşıyorum.

"O kadar kötü mü?" Ona sırtarak soruyorum.

"Bana bir iyilik yap ve şu yılanı bir kas çekti," diye mırıldanıyor Barb. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade beliriyor ve Chelsea'yi taklit ederek tırnaklarına bakıyor: "Ah, Barb, keşke seni kuaförümle tanıştırmama izin verseydin. Tırnaklarına özen gösterseydin ellerin çok daha güzel görünürdü." Barb nefes nefese kalır. "Yemin ederim, günün birinde o kadını tokatlayacağım."

Tezgâha doğru bir adım atıyorum ve Barb'ın hâlâ havada asılı duran elini tutuyorum. Parmaklarına bir öpücük konduruyorum. "Seni etkilemesine izin verme."

Barb'ın öfkesi anında sönüyor ama bir saniye sonra kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bütün bu yılanlara kraliçe gibi davrandığın için buraya gelmeye devam ediyorlar."

Bir elimi göğsüme götürdüm. "Şimdi de benim suçum mu oldu?"

Gözlerini daha da kıskarak başını sallıyor. "Evet, sen ve senin o güzel yüzün." Bir kez daha oflayıp pufluyor. "Neden böyle bir av olmak zorundaydın ki?"

Kaşlarımı ona doğru sallayarak stüdyolara ve kardiyo bölümüne çıkan merdivenlere doğru yürümeye başladım. "Yani benim bir av olduğumu mu düşünüyorsun?" Barb'a takılıyorum.

Bana gözlerini deviriyor. "İşe koyul, yakışıklı."

"Evet, hanımefendi." Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, gözlerim olimpik havuzun üzerinde geziniyor. Hoparlörlerden hızlı bir ritim yükselirken havada klor ve tuz asılı duruyor.

Bakışlarım Chelsea'ye takıldığında, leopar desenli taytını ve spor sütyenini görünce içimden inliyorum.

"Ethan," diye el sallıyor sanki ona doğru bakmıyormuşum gibi. Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Terlemeye hazır mısın?"

Bir elini pazıma koyup sıkıyor ve dokunuşuyla tenimi ürpertiyor. "Seninle ter atmaya her zaman hazırım."

Tanrı yardımcım olsun.

Bölüm 2

FINLAY

Naperville'den ayrılmadan önce yapmam gerekenler listemi kontrol ederken, tüm öğrencilerime haber verdiğimi işaretliyorum.

Özel gitar ve piyano dersleri vermek banka hesabımda sağlıklı bir miktar biriktirmeme yardımcı oldu. Babam hiçbir şeye para vermemi istemediği için, kitapçıdan aldığım maaşın çoğu birikimimi daha da artırıyor. Şimdiden sekiz bin doların üzerinde para biriktirmeyi başardım.

Quinn'in fırını açmasıyla birlikte kendi işimi açmayı düşünmeye başladım. Küçük bir müzik okulu mu? Belki bir plak dükkanı? Müzikle ilgili olduğu sürece mutlu olacağım.

Sahip olduğum tek tutku bu. Yeni bir şarkı yazarken ya da gitarımı tıngırdatırken saatlerce kayboluyorum. Büyüleyici bir şey.

On bir gün.

Derin bir nefes alarak hâlâ toplamam gereken eşyalara göz gezdiriyorum.

Evet, yarına kadar bekleyebilir. Daha önce duş alıp uyku şortumu ve atletimi giydiğim için mutluyum ve geceyi sonlandırmaya karar veriyorum.

Ön kapıya doğru yürüyüp tüm kilitleri ve pencereleri kontrol ediyorum.

Oturma odasındaki ışıkları kapatmak için düğmeye uzandığımda arkamdaki havanın değiştiğini hissediyorum. Omurgamda ürktücü bir his beliriyor ve kalbim göğsümde tekliyor.

Sen hayaletlere inanmazsın.

Son birkaç gündür, izlendiğime dair garip bir his var içimde. Yalnız olmadığımı. Bu aptalca. Biliyorum.

Arkamda bir şey olmadığını kendime kanıtlamak için omzumun üzerinden bakıyorum.

Bodrumun kapısı açık duruyor, oysa bir dakika önce kapalı olduğuna yemin edebilirdim.

Yok. Hayalet diye bir şey yok.

Bu gece tüm ışıklar açıkken uyuyacağıma yemin ederek açık kapıya doğru yürüyorum ama tam kapı koluna uzanırken bir şey bileğimi tutuyor ve öne doğru çekiliyorum.

Aynı anda çok şey oluyor. Bileğimdeki sıkı tutuşu fark ediyorum. Kapı arkamdan kapanıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve göğsümden bir çığlık yükseliyor.

Panik vücudumdaki her kası donduruyor.

"Nihayet," diye mırıldanıyor bir erkek sesi yakınımda. "Bütün hafta randevumuzu dört gözle bekledim."

Merdivenlerden zorla aşağı sürüklenirken kalbim dehşet içinde patlarken kelimeler aklımda kalmıyor. Ancak ayaklarım bodrumun beton zeminine çarptığında bedenim tehlikeye tepki veriyor. Bileğimdeki tutuşa karşı geri çekiliyorum, hala çığlık atamıyorum ya da tutarlı bir kelime bile oluşturamıyorum.

Yabani bir korku içimi yakıyor ve beni tutmaya karşı zorluyor. Kollarım arkamdan çekilirken elimden tutuluyor,

Benden çok daha güçlü bir adam. Kelepçeler bileklerime geçiriliyor ve ben kurtulmaya çalışırken yumuşak kürk derime baskı yapıyor, kaşlarım havaya kalkıyor.

Kürk manşetler.

Bileklerimde.

Bir adam.

Bodruma.

Tehlike.

Kahretsin.

Sonra yanımda bir adam olduğunu anlıyorum, çığlık sonunda göğsümden çıkıp boğazımı yırtıyor. Sesim daha çıkmadan ağzıma bir top sokuluyor ve başımın etrafına kayışlarla bağlanıyor. Ne kadar karşı koymaya çalışırsam çalışayım, adam üstünlüğü ele geçirmiş gibi görünüyor.

AMAN TANRIM. TANRIM.

Hayır.

Panik ve korku damarlarımda dolaşıyor, karanlığa çılgınca bakarken bedenim titremeye başlıyor.

Adam benden uzaklaşıyor, ışık yanıp sönüyor ve her şey acı verici bir şekilde gerçek oluyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bodrumumdaki yabancıyı görünce inliyorum. Yüzünün tamamını kaplayan beyaz ifadesiz bir maske takıyor, bu da durumu milyonlarca kat daha korkunç ve tüyler ürpertici hale getiriyor.

Siyah bir pantolon ve uzun kollu bir gömlek giymiş, benim iki katım kadar. Başında siyah bir saç filesi var. Gıda endüstrisinde kullanılan türden. Hastanelerde kullanılan türden eldivenler ellerini örtüyor.

Tanrım.

Gördüklerim karşısında aklım başımdan gidiyor. Midem dibe vuruyor ve kalbim kaburgalarımın çarpmadan önce göğsümde tekliyor.

Tanrım.

Her şeyi kavramam sadece bir saniye sürüyor, sonra dehşete düşmüş çılgınlığım balgama çarpıyor ve komşulardan hiçbirinin duyamayacağı boğuk bir ses çıkıyor.

Ağzımda tükürük birikiyor, tıkaç yutkunmamı zorlaştırıyor. Kısıtlamalara karşı çekiyorum, kabustan uzaklaşmak için merdivenlere doğru atılıyorum.

Bir kol belime dolanıyor ve göğsümden korku dolu bir çılgılık daha kopararak kolayca ayağa kalkıyorum.

Hayır. Daha 18 yaşındayım. Bu şekilde ölemem.

Quinn kaybolduğumu ancak iki hafta sonra ortaya çıkmadığımda fark edecek.

Babam çürüyen cesedimi bulacak.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Bodrumun derinliklerine doğru sürüklenirken zihnim dehşetle çalkalanmaya devam ediyor. Topuklarım onun inciklerine çarpıyor.

onu durdurmak. Gözlerim şoktan büyümüş ve kurumuş, kaslarım serbest kalmak için geriliyor.

Dehşet zihnimde dönüp duruyor, odun gibi doğranmış ve sığ bir mezara gömülmüş parçalanmış bedenimin görüntüleri aklıma geliyor.

Babam benim ölümünden sağ çıkamaz. Annemi kaybetmek onu neredeyse öldürüyordu. Beni koruyamadığı için kendini suçlayacak.

Bir feryat beni bir şiltenin üzerine bırakıyor.

Yatak mı?

Sığınmam gerekirse diye acil durum malzemeleri dışında bodrumun boş olması gerekiyordu.

Ellerim belime giriyor ve sağ bacağımı tuttuğunda göğsüne sert bir tekme atmayı başarıyorum. O geriye düşüyor ve ben de oturup ayağa kalkabilmek için yan dönmeye çalışıyorum.

Bir hırıltıyla ileri atıldı ve sağ ayak bileğime bir şey dolandı. Kurtulmak için çılgınca çırpınırken sol ayağım bir metal parçasına takılıyor, acının ani ısırtığı çılgın zihnime bile kaydolmuyor.

Bu gerçek değil. Bu

gerçek değil.

Sol ayak bileğim de bağlanıyor, sonra bir şey yerine oturuyor ve bacaklarımın kapanmasını engelliyor.

Paniğe kapılmış gözlerim, kamburunun üzerine oturmuş, karanlık gözleri üzerimde gezinen adama kilitleniyor. Beni zapt etmek için mücadele etmek zorunda kaldığı için aldığı nefesleri duyabiliyorum. Ya da belki de benimkilerdir.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, organım hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı atıyor.

"Sonunda," diyor tekrar, kıpırtısız maskesi bu kelimeyi tehditkâr kılıyor. Dizlerinin zerine çöküyor ve elini kaval kemiğime koyuyor. "Bu gece için çok uzun süre bekledim Finlay."

Ne?

Adımı biliyor mu?

Panikle bir ses çıkartıyorum ve parmaklarını kaplayan lateks derime sürtünüyor.

Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve öfke, delilik yerine Őefkat gördüğümde tüylerim diken diken oluyor.

Gözlerinin kahverengisi aslında sıcaklıkla dolu. Belki beni öldürmez.

Göğsümde kırılğan bir umut filizleniyor. Konuşmaya çalışıyorum, "lütfen" kelimesi boğuk çıkıyor.

Yavaşça yanıma kadar yaklaşıyor, eli yukarı kayarak dizimin üzerine yerleşiyor. Başını yana eğiyor, bana bakarken gözlerini huşu dolduruyor.

"Oh, Finlay, çok güzelsin." Sesi hürmet dolu.

Karın kaslarım geriliyor ve ben doğrulmaya çalışırken eli göğsüme gidiyor, beni yatağā bastırıyor.

"ŞŞŞ..." diye fısıldar. "Sana zarar vermeyeceğim, aşkım." Başını sallar. "Vücudundaki tek bir kıla bile zarar vermeyeceğim."

Gözlerim tekrar onunkilere kilitleniyor ve sağduyum bana bunun bir kabus olduğunu söylese de bakışlarında gerçeğe dair bir ipucu arıyorum.

Eli yüzüme doğru ilerliyor, parmakları çenemin kıvrımlarında geziniyor. "Sana bir şey olmasına izin vermeyecek kadar çok seviyorum seni."

Göğsümün içinde bir şey sıkıca kıvrılıyor, beni öldürebileceğinin farkına varmak artık rahatlatıcı değil.

Daha yakına eğiliyor ve benden derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor, hayatımı tehdit eden bir yabancı yerine bir sevgili gibi konuşuyor.

İçimde kıvrılan her ne varsa kopuyor, bana tecavüz edeceği düşüncesi mideme yanan kömürler gibi yerleşiyor. Ruhum büzüşüyor, çaresizlik ve dehşet verici bir endişeyle dolu bir inilti beni terk ediyor.

"Şşş..." Beni rahatlatmak istercesine yanağımı okşuyor.

"Lütfen. Bunu yapma," diye haykırıyor gözlerim ona. 'Ben bakireyim. Eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, bunu yapmazsın.'

Fark etmediğim bir çantayı yaklaşıyor ve içine uzanırken gözlerim çılgınca onunla eli arasında gidip geliyor. Bir makas çıkarıyor, kanım buza dönüyor.

Tanrım, yanılmışım. Beni öldürecek.

"Hayır," diye bağıyorum, tıkaç sesime ruhumun enjekte ettiği umutsuzluğu yok ediyor.

ETHAN

Günün son kendini savunma dersini yeni bitirdim ve ofisimdeki buzdolabından bir şişe su alarak masamın arkasına oturdum.

Tüm üyeliklerin durumunu kontrol etmek için dizüstü bilgisayarımı açtığımda birkaç yudum içiyorum. Yeni üyelere katıldıkları için teşekkür etmek amacıyla kişiselleştirilmiş bir hoş geldiniz e-postası göndermeyi seviyorum.

Tuhaf bir his omurgama bir ürperti gönderiyor ve bir anlığına donup kalıyorum, kaşlarım birbirine yaklaşıyor.

Başımı sallayarak derin bir nefes alıyorum ve dikkatimi üye listesine veriyorum.

"Ocak ayında yeni üyeler için indirim yapacak mıyız?" Carl soruyor ve gözlerimi onun durduğu kapı aralığına çeviriyorum.

"Kahretsin, evet. Sadece bir ay kaldı."

Ellili yaşlarının sonlarında olan Carl'ın vücudu kaslarla doludur ve Southport'taki otuz yaşındakilerin çoğundan daha iyi görünmektedir. Yine de, karısı boşanmaları sırasında onu temizledi ve bu yüzden spor salonunu satmak zorunda kaldı.

"Ben hallederim." Carl sırtıyor.

"Teşekkürler." Kapıdan uzaklaşmaya başladığında, "Ev arama işi nasıl gidiyor?" diye sordum.

Carl omuz silkiyor. "Öyle değil. B kanepesinde yatmama izin veriyor."

Barb'ın onu kabul ettiğini duyunca ağzımın kenarı kalktı. Teksas büyüklüğünde bir kalbi var ve yanılmıyorsam,

Carl'a karşı arkadaşlıktan fazlasını hissediyor. Belki bu onların bir araya gelmesine yol açar?

"B harika bir kadın," diye ekliyorum. Carl başını sallıyor. "O konuya girme."

"Neden?"

Carl ofise geri döner ve kapıyı arkasından kapatır. "Boşanma evrakları henüz soğumadı bile. Bir ilişkiyi düşünmeden önce kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerekiyor."

Beni ilgilendirmez ama yine de soruyorum, "B ile mi?"

Carl bir kıkırdama çıkarır. "Biliyor musun Ethan, çıplak elleriyle adam öldürebilecekmiş gibi görünen birine göre sen gerçek bir romantiksin."

"Seni ve B'yi önemsiyorum. İkinizi de mutlu görmek istiyorum." Carl bir süre bana baktı. "Teşekkür ederim."

Alnımda hafif bir çatıklık oluşuyor. "Ne için?"

"Önemsediğin için." Carl bir elini ensesinde gezdiriyor. "Başıma gelen onca şeyden sonra gerçek dostlarım olduğunu bilmek güzel."

Carl'ın başına gelenler için üzülüyorum. Boşanma onun özgüvenine büyük bir darbe vurdu. "Sen iyi bir adamsın Carl. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Bana minnettar bir gülümseme veriyor, sonra kapıya doğru yürüyor. "Çok geç kalma. Ben kapıyı kilitlerim."

"Tamam." Gidişini izliyorum ve Tanrı'ya Carl'ın yeni bitirdiği evlilik gibi bir evlilik yapmamam için dua ediyorum. Celia, eski karısı, neredeyse arkadaşımı kırıyordu.

Sonra Carl'ın benim hakkımda söylediklerini hatırladım.
Ben romantik miyim?

Bakışlarımı tekrar dizüstü bilgisayarın ekranına çevirirken kıkırdıyorum.

Evet, sanırım öyleyim. Çünkü sevgi dolu bir evde büyüdüm ve bir evliliğin nasıl olması gerektiğine dair mükemmel bir örneğe sahiptim. Annemle babam birbirlerine taparlardı.

Listeye baktığımda üç üyemizi kaybettiğimizi, ancak katılan dört üyenin bu kaybı telafi ettiğini görüyorum.

Yeni sınıflar ve hizmetler bulmam gerekecek, böylece iş durgunlaşmak yerine büyüyecek.

İçime garip bir his yerleşiyor ve dikkatimi işimden uzaklaştırıyor. Az önceki kaş çatma hali alnıma geri dönüyor ve bu sefer sebebin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Telefonumu elime alıp babamın numarasını aradım. "Her şey yolunda mı?" Babam hemen cevap veriyor.

"Evet, sadece seni ve annemi kontrol etmek istedim," diyerek geç aramamın nedenini açıklıyorum.

"Biz iyiyiz. Geceyi bitirmek üzereyiz."

"Tamam. Yarın akşam uğrarım," dedim babama.

"İyi geceler, oğlum."

Görüşmeyi sonlandırıp, sandalyeden kalkarken Eli'a onu kontrol etmesi için mesaj atıyorum. Dizüstü bilgisayarını kapatıp ofisten çıkıyorum ve resepsiyona doğru ilerliyorum.

Barb geldiğimi görüyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Eve mi gidiyorsun?"

"Evet."

Eli kendi tarafında her şeyin yolunda olduğunu söylüyor ve bu da içimdeki huzursuzluğu azaltıyor.

"Sorun nedir?" Barb soruyor.

Başımı sallıyorum, telefonumu cebime sokarken gözleriyle buluşuyorum. "Sadece garip bir his."

"Ne hakkında?"

Kollarımı tezgâha yaslıyorum. "Bilmiyorum. Sanki bir şeyler ters gidiyor."

Barb gözlerini devirerek, "Ben de bu tür duygulara kapılıyorum," diyor. "Chelsea ne zaman burada olsa."

Kıkırdayarak, "Ne oldu da ondan bu kadar nefret ediyorsun?" diye soruyorum.

Barb sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Chelsea eskiden amigo kızların başındaydı... ve bana sataşmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı."

Kaşlarım çatıldı. "Özür dilerim, B."

Barb omuz silkiyor. "Geçmişte kaldı." Öne doğru eğiliyor, gözleri ciddileşiyor. "Ona sana dokunmayı bırakmasını söylemelisin. Bu cinsel tacizdir."

Yalan söylemeyeceğim, o kadının ellerinin

üzerimde olmasından nefret ediyorum. "Evet,

haklısın," diye mırıldanıyorum.

"Ben her zaman haklıyım."

Carl bize doğru yürüyor ve "Çoktan gittiğini sanıyordum"

diye soruyor. "B gitmeme izin vermedi," diyorum, alaycı

bir tonla

ses. "Tam da beni ne kadar çok sevdiğini itiraf etmek üzereydi."

Barb burnundan homurdanan bir ses çıkarıyor. "Beni tezgâhın etrafından dolaştırıp kafana vurmak zorunda bırakma."

Kaşlarımı kaldırarak kısık bir ıslık çaldım. "Seni asla sapık bir tip olarak görmedim, B."

Yanakları kıpkırmızı oldu. Carl kahkaha atarken o sandalyesinden fırlarken ben geriye doğru koşuyorum.

Kapıdan çıkmadan önce "Yarın görüşürüz," diyorum.

Evime dönerken, o tuhaf his geri geldi. Sevdiklerimin güvende olduğunu bilerek başımı sallıyorum ve bunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştiriyorum.

Bölüm 3

FINLAY

Atletimin ortasını kesmeye başladığında içimden kırık bir çığlık kopuyor. Kumaşı yanlara doğru hareket ettirip göğüslerimi ona gösterirken dokunuşu yumuşak ve kan dondurucu.

"Mmm..." diye mırıldanıyor boğazının arkasında. "Çok güzel." Parmak eklemlerinin arkası sol göğsümün üzerinde geziniyor. Meme ucum sertleşirken utanç ve tiksinti tenimi kaplıyor.

Kendimi korkunç bir şekilde açıkta hissettiğimden, bu cehennemden kurtulmak için kıpırdanmaya çalışırken içimden inilti çıkarmaya devam ediyor. Ayak bileklerim kelepçelere karşı zorlanıyor ve aniden metal çubuk tekrar yerine oturmadan önce uzuyor ve bacaklarımı daha geniş bir şekilde ayırıyor.

Tanrım. Hayır. Hayır.

"Ben de heyecanlıyım aşkım," diye mırıldanıyor, çırpınışlarımın heyecanlı olduğum anlamına geldiğine inanarak. Makası şortuma doğru indirirken bu onu cesaretlendiriyor gibi görünüyor.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, zihnim karmakarışık, burnumdan panikle aldığım nefesler göğsümü titretiyor.

Kıyafetlerimi bedenimden ayırmayı bitirdiğinde, kumaşı dikkatlice plastik bir torbaya sokmasını yanan gözlerle

izliyorum.

Kanıt. Yanında götürüyor.

Kahretsin.

Ciddi bir şekilde kıpırdanmaya başlıyorum, ama onun çantadan bir folyo paket çıkardığını gördüğümde, ezici bir korku vücudumdaki her kası sıkarken, ruhuma boş bir his çöküyor.

*Yardım
edin.*

*Kim
olursa.*

Tanrım, bana yardım et.

Dehşete düşmüş bir halde, tam boyuna uzanmasını izliyorum. Pantolonunu indiriyor, leğen kemiğini ve kalçalarını bana gösteriyor.

Ereksiyonunu ve temiz traşlı tenini görünce, kâbus içimdeki tüm ışığı gölgeliyor. Prezervatifi takarken başımı çılgınca sallıyorum.

Gözleri bana odaklanıyor ve yemin ederim sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum, "Bir dahaki sefere bana dokunmana izin vereceğim. Tamam mı?"

Bir dahaki sefere mi?

Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çökerken başımı sallamaya devam ediyorum. Üstüme uzanmadan önce ellerini kalçalarımda gezdirirken eldivenlerin lateksi tenimi sarıyor.

Ağır bir yük ruhumu cehennemin derinliklerine doğru sürüklemeye başlarken tek alabildiğim koku antiseptik sıvı.

Onu görmek istemediğim için gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum. Maske yanağıma sürtünüyor ve yüzümü ondan uzaklaştırıyorum. Plastik derime sürtünüyor ve derin bir nefes aldığını duyuyorum.

"Nazik olacağım, aşkım. Söz veriyorum."

Hıçkırıklar göğsümü parçalıyor ama sımsıkı kapalı gözlerimden yaş gelmiyor.

Ereksiyonunu girişime yerleştirdiğini hissediyorum ve hıçkırıklarım titremeye dönüşüyor, kısa, panik patlamalarla ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor.

Baba, keşke evde olsaydın.

Keşke Southport'ta olsaydım.

Keşke Quinn'in travmasını atlatmasına yardımcı olmak için daha önce gitseydim, o zaman şu anda burada olmazdım.

Ereksiyonunun küt başını içime doğru itiyor.

Hayır!

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Panik ve iğrenç yıkım beni iliklerime kadar kemirip masumiyetimi elimden alırken göğsüm acıyla sıkışıyor.

Kollarını başımın iki yanına dayıyor ve maskeyi yanağıma bastırıyor. "Seni çok seviyorum. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

Yavaşça içimde daha derine iterken kalçaları bana karşı sallanmaya başlıyor. Ağırlığı beni o korkunç ana bağlı tutuyor.

Nefesimi tutmama, hiç ses çıkarmamama rağmen zihnimde bir feryat sesi duyuyorum.

Rahimimde bir sıkışma hissi var ve zihnimi güvenli bir yere götürmeye çalışıyorum. Ama ahlaksız gerçeklikten kaçamadığım için, bekaretimi alıp daha sert itmeye başladığında orada kalmaya zorlanıyorum.

Ondan yumuşak homurtular geliyor, bu ses boğazımın arkasında safra yanmasına neden oluyor.

Nefes alışını duyuyorum.

Vücudunun benimkine karşı

hareket ettiğini hissediyorum.

Tenin tokat sesini duyuyorum.

Ve keşke sağır olsaydım.

Zaman etrafımda uzanıyor ve bodrum inanılmaz derecede büyük geliyor.

Homurtuları daha da yükseliyor, her hamlesi içimdeki yanma ve sıkışma hissini artırıyor. Bana karşı sarsılmaya başladı. "Oh, Finlay," diye nefes nefese adımla dua eder gibi söylüyor. "Seni çok seviyorum."

Ruhum, sonunda seslerin olmadığı bir kara deliğin içinde kaybolana kadar geri çekiliyor.

Nefesimi tutmaktan bayılmış olmalıyım. Kendime geldiğimde ayağa fırladım ve çılgınca etrafıma bakındım.

Yatağında olduğumu fark ettiğimde şaşkınlık damarlarımda dolaşan dehşetle karışıyor. Vücuduma bakıyorum ve pembe atletimle beyaz şortumu görünce hızla göz kırpmaya başlıyorum.

Ne?

Yorganı üstümden atıp yatağımdan fırlıyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, nefesim dudaklarımda patlıyor. Yatak odamdan fırlayıp merdivenlerden aşağı koşuyorum. Mutfak tezgahından telefonumu kaptığım gibi sürgülü kapıya koşuyorum, arkamda olmadığından emin olmak için çılgınca omzumun üzerinden bakıyorum. Evden dışarı fırladım ve buz gibi gece havasına girdim.

Titreyen parmaklarımla 911'i arıyorum, gözlerim ondan bir iz bulmak için çılgınca etrafı tarıyor, korku kara tahtaya çakılmış çiviler gibi omurgamdan aşağı süzülüyor.

"Dokuz-bir-bir, ne bildiriyorsunuz?" Bir kadın cevap verir.

"BEN... BEN..." Önce etrafıma, sonra da kıyafetlerime bakıyorum. "Bir adam vardı."

"Bir adam mı? Hâlâ orada mı?"

"Bilmiyorum." Sanki ayaklarımın altında bir deprem varmış gibi bedenim titremeye başlıyor. "O... o bana tecavüz etti."

"Adın ne?" diye soruyor, sesi daha yumuşak.

"F-Finlay D-Drake."

"Finlay, yalnız mısın?"

"Bilmiyorum." Düşünemiyorum, gözlerim sürgülü kapılara yapışmış. Her an onu görmeyi umarak karanlığa bakıyorum.

"Hangi adrestesiniz?"

Bilgileri kekeleyerek aktarıyorum, nefeslerim gittikçe daha hızlı geliyor, karanlıkta beyaz puflar.

"Hâlâ orada mı?" diye tekrar sorar

operatör. "Bilmiyorum."

"Neredesin, Finlay?"

"Dışarı." Göğsümde kuru bir hıçkırık birikiyor, yaşananların anıları bir tsunami gibi üzerime akıyor ve bacaklarımın gücünü elinden alıyor. İçimden bir çığlık koparken buz gibi yere düşüyorum. "Yardım edin... bana."

Yıkım beni derinden sarsıyor, mideme acıyla kramplar girmesine neden oluyor.

"Yardım yolda. Her an orada olabilirler. Sadece benimle hatta kal. Tamam mı Finlay?"

Işıklar evin önünde yanıp sönüyor, sol tarafa doğru yayılıyor. Bir nefes daha çekiyorum ve içimden bir ılık daha yükselirken boğuluyorum.

Operatör "Memurlar olay yerinde" diyor. "Onları görebiliyor musunuz?"

Başımı sallıyorum, bedenimin ayakta durmasını sağlayamıyorum.

Evin yanından bir adam geliyor ve korku kalbimi parçalara ayırıyor. Nefeslerim boğazımın arkasına çarpıyor, çıkarabildiğim tek ses boğuk sesler.

ETHAN

Boktan bir gece uykusundan sonra verandada oturup bir fincan kahve içiyorum.

Güneş gökyüzünü siyahtan maviye çevirirken gözlerim ufka kilitlendi. Sanki bir şey unutmuşum gibi huzursuzdum, göğsümde garip bir his büyümeye devam ediyordu.

Hay sikeyim. Ne geceydi ama.

Bok gibi garipti.

Yorgun bir iç çekişle, oturma odasının duvarlarını boyamak için içeri girmeden önce kahvenin kalanını bitiriyorum. Normal beyaz istemediğim için yumurta kabuğu rengini seçtim.

Ayak seslerini duyduğumda duvarlardan biriyle işim bitmişti. Babam kapıda beliriyor, gözleri anında bana kilitleniyor.

"Erken mi geldin?" Fırçayı yere bırakırken söyledim. "Kahve ister misin?"

"Elbette." İçeri giriyor, az önce son katını attığım duvara bakıyor. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet. Dün gece pek uyuyamadım. Bir şeylerin ters gittiğine dair garip bir his vardı içimde."

"Hepsi bu kadar mıydı?" Babam, gözleri bana takılmadan önce etrafına bakınırken soruyor.

"Evet. Muhtemelen dolunaydır," diye kıkırdıyorum ona bir fincan getirirken.

Kahvesinden bir yudum almadan önce, "Çok iş yapıyorsun," diyor.

"Gel bak." Misafir tuvaletine gidiyorum. "Dün bitirdim."

Babam yaptığım işi inceliyor, sonra başını sallıyor. "İyi iş çıkarmışsın. Çok daha iyi görünüyor."

"Hırdavatçıya mı gidiyorsun?" Oturma odasına doğru yürürken sordum.

"Hayır. Yardım etmek için buradayım. Bütün gün ben varım." Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Gerçekten mi?"

Omzuma vurdu. "Evet. Ben verandadan başlayayım."

"Sağ ol baba."

Şükretmediğim tek bir gün bile olmadı. Duyduğum diğer baba-oğul ilişkilerinin aksine, babamın Eli ve benim için her zaman vakti vardı. Bildiğimiz her şeyi bize o öğretti.

"Annem bize öğle yemeği getirecek mi?" Sesimde umutlu bir tonla soruyorum.

Babam kıkırdar. "Eli ile bir şeyler yemek için buluşabileceğimizi düşünüyordum."

"Kulağa hoş geliyor."

Babam yeniden inşa edebilmek için verandayı ölçmeye başlarken ben de boyamaya geri döndüm. Yıpranmış ahşap, Southport'ta esecek bir sonraki fırtınada yerle bir o l a c a k .

Sessizce çalışıyoruz ama babamın yanımızda olması huzursuzluk hissini yatıştırıyor.

Gözlerim sürekli babama kayıyor, onu verandada dolaşırken izliyorum ve göğsüm böyle büyük bir adamın oğlu olduğum için gururla doluyor.

Ailemi çok sevdiğim bir sır değil. Annem tanıdığım en şefkatli insan ve babam da güçlü bir sütun.

Yine de kasabadaki söylentileri duydum. Babam ve Eli, Quinn'e saldıran iki adamı öldürdükten sonra, Jackson'lar için duyulan korku Southport'a yavaş yavaş yayıldı.

Jackson erkeklerinin hepsinin kendine özgü bir tehlike havasına sahip olması da yardımcı olmuyor. Çünkü bir boka tahammülümüz yok ve bir kavgadan geri adım atmayacağımızdan eminiz.

Babamın bize öğrettiği ilk şeylerden biri buydu. Kendimizi savunmak için öldürmek anlamına gelse bile sevdiklerimizi ve kendimizi korumaya hakkımız var.

Umarım Eli ve Quinn'in maruz kaldığı cehennemle asla yüzleşmem, ama eğer bela kapımı çalarsa, babam ve Eli gibi yapacağım - tetiği çekmekte tereddüt etmeyeceğim.

Bölüm 4

FINLAY

Yatağın kenarına kıvrılmış, otel odasının jenerik halısına bakıyorum.

Polise olanları anlattıktan ve hastanenin dürtüklemelerine katlandıktan sonra kıyafetlerimi topladım ve evden çıktım. Polis memurları beni otele bırakmadan önce eşyalarımı toplarken yanımda kalma nezaketini gösterdiler.

Gerçi arkasında hiçbir kanıt bırakmadı. Anılarım, penetrasyon belirtileri gösteren iç muayene ve bacaklarımın arasındaki ilk rahatsızlık dışında, sanki hiç orada olmamış gibi. Getirdiği yatak, kelepçeler, vücudumdan kestiği kıyafetler... Her şeyi yanında götürdü. Bu beni savunmasız ve güvensiz hissettiriyor.

Beş gün oldu ve hiçbir şey yiyemedim. Ne zaman denesem midem yemeği reddediyor, bu da kendimi fiziksel ve zihinsel olarak daha da hasta hissetmeme neden oluyor.

Saldırıdan sonraki ilk iki gün babamla konuşmaktan kaçındım ve ona mide gribi olduğumu söyledim. Bu, üçüncü günkü görüşmemizde neden ölü gibi görüldüğümü açıklamaya yardımcı oldu. Dün ve bu gece, babamın beni yerken görebilmesi için bir elmayı kemirirken kendimi gülümsemeye zorladım.

Ona olanları anlatacak cesareti kendimde bulamadım. Şokun etkisi geçtikten sonra, kelimeleri dudaklarımdan dökmeye zorlayamadım.

Neden otelde kaldığımı sorduğunda, ona klimanın çalışmadığını ve tamir edilmesini beklediğimi söyledim.

Ayrıca babamdan evin geri kalanını toplamaları için nakliyecileri ayarlamasını istedim. Her şeyi Southport'a naklettireceğini ve ben yeni bir ev seçene kadar eşyaların orada depoda tutulabileceğini söyledi.

Babamla yaptığım konuşmaları tekrar tekrar dinliyor, saldırının anılarıyla savaşıyorum. Ne zaman gözlerimin arkasında bir travma parıltısı patlasa, içimden bir inilti kopuyor.

Işıkları açık tutuyorum ve odadan çıkmıyorum. Zar zor uyuyorum, çoğunlukla yatağın kenarında otururken duyduğum her seste sarsılıyorum.

Henüz ağlamadım. Sanki gözyaşı dökme yeteneğim elimden alınmış gibi.

Telefonum titriyor ve yatağında yanımda duran cihazın ekranına bakıyorum.

Toparlanma nasıl gidiyor?

Yavaşça telefonuma uzandım ve ekranı açarak metni tekrar okudum.

Çok daha erken orada olacağım. Yarın Wilmington'a uçuyorum.

Quinn: Evet!!! İndiğinizde ve otobüs Southport'a vardığında bana haber verin.

Yapacağım.

Quinn: Seni görmek için sabırsızlanıyorum! Bu en iyi haber.

Eli ve benimle kalacaksın, değil mi?

Kahretsin.

Yabancı bir adamın evinde yaşadığım için zor yutkunuyorum.

Bilmiyorum. Belki de benim için daha iyi olur.

Duraksıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Quinn: Her şey yolunda mı? Eli'nin evi büyük ve ben bir misafir odası hazırlayacağım. Burada olman harika olacak.

Yazdığım şeyi sildim.

Finlay: Her zaman yanımda olacaksın, değil mi?

Quinn: Tabii ki. Tutkal gibi yanına yapışacağım.

Finlay: Tamam. Satın alacak bir ev bulana kadar seninle kalacağım.

Quinn: Çok eğleneceğiz. Finlay:

Sabırsızlanıyorum.

Daha erken gitmeliydim.

Yalnız yaşadığım için daha dikkatli olmalıydım.

Kıçımın yanında duran babamın silahına baktım. Tüm kişisel belgelerimizle birlikte onu da kasadan aldım. Daha önce hiç silah kullanmamıştım ama yanımda olması beni biraz daha güçlü hissettiriyor.

Erteleme anı kayboluyor ve dehşet içime çarparak vücudumu titretiyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve panik atakla başa çıkmak için sahip olduğumdan daha fazla güç gerekiyor.

İnce bir ter tabakası tenimi kaplıyor, gözlerim düşmeyi reddeden yaşlarla yanıyor.

Onun görüntüleri bana işkence ediyor. Vücudunun üstümdeki hissi. İçimde hareket etmesi.

Göğsümden bir feryat kopuyor ve kığım halıya çarpana kadar yataktan kayıyorum. Kuru hıçkırıklar boğazımı yakarken dizlerimi göğsüme doğru çekerek kıvrılıyorum.

Kabusu bastırabilmem uzun dakikalar alıyor ve kendimi tükenmiş hissederek mırıldanmaya başlıyorum, vücudunun benimkine karşı çıkardığı seslerin hayaletinden başka bir şey duymaya ihtiyacım var.

Gözlerimi kapatamayacak kadar korkmuş bir halde duvara bakıyorum.

Mırıldandığım melodi rastgele, duyduğum ya da yazdığım bir şey değil.

Kollarım inciklerimin etrafında kasılıyor, kalan titremeler hala içimi ürpertiyor.

Nasıl?

Bundan nasıl kurtulabilirim?

O hala dışarıda.

Ya geri gelirse?

Panik göğsümde alevleniyor ve ciğerlerimin daralmasına neden oluyor.

Bir dahaki sefere dedi.

Bir dahaki sefere olacağını söyledi.

Panik beni ayağa kalkmaya zorlayana kadar büyüyor. Çantalarımı topluyorum ve silahı yanımda taşıyamayacağım için paketlemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Otel odasından aceleyle çıkarken telefonumdan bir Uber çağırıyorum. Anahtar kartımı resepsiyona teslim ediyorum ve aceleyle bir Uber'in beklediği ön tarafa gidiyorum.

Kapıdan dışarı fırladığımda bir kadın bana baktı. "Finlay sen misin?"

Başımı salladım ve ona doğru yürüdüm. "Ben Sherrie, Uber şoförünüzüm."

"Teşekkür ederim." Şoförümün bir kadın olması içimi rahatlatıyor.

"O'Hare mi?" Bagajı bagaja yerleştirdikten ve ben arkaya oturduktan sonra gideceğim yeri teyit ediyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum.

Uçuş bilgilerine bakıyorum ve müsait olan ilk uçuş için değişiklik talep ediyorum. Sekizi biraz geçe bir uçuş olduğunu gösteriyor. Saati kontrol ediyorum. Bir saat. Naperville'den bir an önce uzaklaşmak istediğim için kabul ediyorum.

Saldırganla arama mümkün olduğunca mesafe koymak için umutsuz bir ihtiyaç var.

"Tatile mi gidiyorsun?" Sherrie gözlerini dikiz aynasından bana çevirerek soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Taşınıyorum." "Ah, nereye?"

Ancak o zaman insanlara güvenme yetimi kaybettiğimi fark ediyorum. "San Diego," diye yalan söyledim.

"Güzel," diye sırtıtıyor. "Orada havanın mükemmel olduğunu duydum. Buradaki gibi dondurucu değil."

Başımı sallıyorum, kollarımı göbeğimin etrafına sararken omuzlarımı kamburlaştırıyorum.

"Orada ailen var mı?" diye soruyor.

Sadece başımı sallıyorum, konuşmaya bile çalışamayacak kadar bitkin ve zihinsel olarak tükenmiş durumdayım.

Southport'a vardığımda bir şekilde eski halim gibi davranmam gerekecek ki Quinn bir şeylerin ters gittiğini anlamasın. Aileme olanları anlatacak gücü bulana kadar.

Travma ile başa çıkmak için zamana ihtiyacım var... bir şekilde. Ya da olanları unutmam gerekiyor.

Böyle bir ihtimalden şüpheliyim ve bu da kalbimin bir ton ağırlaşmasına neden oluyor.

ETHAN

Kamyonumu park ettim ve Quinn bir kez daha "Bunu yaptığınız için çok teşekkür ederim" dedi.

"Elbette." Babam hırdavatçıda Eli'ye yardım ederken ve annem de fırında Quinn'in yerine bakarken, Quinn benden Southport'a taşınacak olan kuzenini almamı istedi.

Quinn'in bize söylediğine göre Finlay de onun gibi içine kapanık biriymiş.

Kamyonetten inerken gözlerim yoldan gelen otobüse takılıyor. Quinn yaklaşıırken ben geride duruyorum, böylece merhaba demek için biraz mahremiyetleri olacak.

Otobüs durdu ve ben inen yaşlı çifte baktım. Sırada bir kız var ve Finlay olup olmadığını merak ediyorum. Başka bir kız otobüsten inene kadar Quinn kıpırdamıyor. Sırtında bir gitar asılı, açık kahverengi saçları atkuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış, yüzü aşağıya dönük.

"Finlay," diye sesleniyor Quinn.

Kız başını kaldırıyor ve kalbime nefesimi kesen şiddetli bir darbe iniyor.

Vay anasını.

Daha önce de güzel kızlar görmüştüm, Quinn de dahil, ama Finlay... nefes kesici derecede çarpıcı. Minyon, kalp şeklindeki yüzüne savunmasız bir nitelik katan kocaman gözleri var. Düğme gibi bir burun ve mükemmel kıvrılmış dudaklar. İnce bir boyun. Elleri piyano için yaratılmış.

Kıyafetleri bol, neredeyse çocuksu. Kareli bir gömlek ve kot pantolon, spor ayakkabılarla tamamlanmış. Gömlek bir erkeğe ait gibi görünüyor ve bir erkek arkadaşı olup olmadığını merak ettiğimde bir hayal kırıklığı yaşıyorum.

"Sonunda burada olmana çok sevindim," diyor Quinn, Finlay'i sıkı bir kucaklamanın içine çekmeden önce ses tonu mutlulukla dolup taşıyor.

Finlay'in yüz hatları bir an için acı çekiyormuş gibi geriliyor ve içgüdüsel olarak bir adım daha yaklaşıyorum. Sonra yavaşça kollarını Quinn'e doluyor ve titreyen bir nefes alıyor.

Muhtemelen Quinn'i gördüğü için duygusallaşmıştır.

Kadınlar ayrıldığında Finlay onun yanağındaki bir damla yaşı siler. "Ben de memnunum."

Kendimi ona bakmaya o kadar kaptırmışım ki etrafımda başka hiçbir şey görmüyor ve duymuyorum.

"Umarım bunlar mutlu gözyaşlarıdır," diyor Quinn, sesi yumuşak ve sıcak.

"Evet. Tabii ki." Finlay'ın dudakları yukarı kıvrılıyor ve bir kez daha onun güzelliği karşısında nefes alma yetimi kaybediyorum.

"Dur sana bir bakayım," diyor Finlay kuzenini süzerken. "Vay be kızım, gittikçe güzelleşiyorsun."

Quinn, Finlay'i işaret ediyor. "Konuşmayı seven birisin." Quinn'in yüzünde endişeli bir ifade yakalıyorum. "Yine de seni beslemem gerekecek. Naperville'de yemek yok mu?"

Finlay bavullarını almak için otobüse yöneliyor, ben de yardım etmek için yaklaşıyorum. Quinn iki çantayı, Finlay de diğerini aldı. Gitarın kayışını omzunda ayarladıktan sonra bana doğru dönüyor. Gözleri bana kilitleniyor ve yüzüne yayılan korku midemi bulandırıyor.

Geriye doğru bir adım atıyor, dudakları nefes alırken aralanıyor. Gri gözleri, bir kasırga yaklaşırken bulutların rengi, bana bakıyor.

Quinn kıkırdayarak, muhtemelen kuzenini rahatlatmaya çalışarak, "Ethan Eli'nin kardeşi," diyor.

"Oh," kelimesi Finlay'ın ağzından dökülüyor, gözleri sanki ona saldıracağımdan korkuyormuş gibi bana yapışmış.

Yanında durduğumda Quinn, "Teşekkürler Ethan," diyor.
"Bu kuzenim Finlay."

Hareketlerimi yavaş tutarak ona elimi uzatıyorum.
"Tanıştığımıza memnun oldum."

Finlay'ın tereddüt edişini izliyorum, gözleri elime kayıyor,
ama sonra çok daha küçük olan elini benimkine koyuyor.
"Aynı."

Benden uzaklaşmadan önce teni ipek gibi yumuşak, sanki
dokunuşum onu tiksindiriyormuş gibi elini yumruk yapıyor.

Ouch.

Kadınlardan bavulları alıp kamyonu doğru ilerliyorum ve
arkaya yüklüyorum. Çantaları bağlarken alnıma bir kaş çatma
yerleşiyor, Finlay'e ve bana verdiği tepkiye ne olduğunu merak
ediyorum.

Göz korkutucu biri gibi göründüğümü biliyorum, ama
lanet olsun, kimseyi bilerek incitmem. Aslında bu beni boktan
hissettiriyor.

Finlay'e bakarak, "Gitar sende mi kalacak?" diye sordum.

"Ah... evet," diye mırıldanıyor, kayışı sanki ondan
koparacağımdan korkuyormuş gibi sıkıca kavırıyor.

Tanrım, ciddi mi?

Kamyonu bindik ve ben "Emniyet kemerleri" diye
mırıldandım. Quinn kıkırdadı. "Eli gibi
konuşuyorsun." Ona sırtarak, "Babam bize bunu
aşıladi" diyorum.

"Akşam yemeğine kalmalısın," diyor motor kükrerken.
"Eli'den eve dönerken bize birkaç pizza almasını
isteyebilirim."

"Bu durumda, kesinlikle kalacağım." Yola geri geri çıkarken dikiz aynasına bakıyorum ve misafirperver olmaya çalışarak Finlay'e soruyorum, "Quinn Chicago'dan geldiğini söyledi?"

"Evet" diye mırıldanırken bana bakmıyor bile.

Tamam o zaman.

Quinn'e bir bakış atıyorum, bizi Eli'nin evine doğru yönlendirmeden önce sessizce yanlış bir şey yapıp yapmadığımı soruyorum.

Beni rahatlatan güven verici bir gülümsemenin ardından dikkatini tekrar Finlay'e çeviriyor: "Her şeyi depoya yerleştirmeyi başardın mı?"

Finlay'in kolları hâlâ onun beline sıkıca sarılmış durumda ve kapıya olabildiğince yakın oturuyor.

"Ah... hayır. Naperville'den çıkmam gerekiyordu. Babam halledeceğini söyledi."

Quinn'in alnında hafif bir çatıklık oluşuyor ve kulağa garip gelen bir kıkırdama çıkarıyor. "Orada kalmak o kadar kötü müydü?"

Gözlerim tekrar dikiz aynasına kayıyor.

Finlay titreyen bir nefes verir. "Hiçbir fikrin yok." Hayal görüyor olabilirim ama yemin ederim kelimeler arasında acı duyabiliyorum.

Kamyonu kardeşimin kendi yaptığı evin önünde durdurduğumda, inip arkadan valizleri alıyorum.

Belki Finlay yabancılardan çok rahatsız oluyordur? Ne de olsa Quinn içine kapanık biri olduğunu söylemişti.

Eve girerken omuz silktim.

Quinn bana minnettar bir gülümseme vererek, "İlk misafir odası," diyor.

Eli ve Quinn çıkmaya başlayalı bir yıldan az oldu ama hepimiz onu ailemizin bir parçası olarak kabul ettik. Onunla geçinmek çok kolay ve ben şimdiden yengem olmasını umduğum bu kadına karşı kendimi korumacı hissediyorum.

Bavulları Finlay'ın kalacağı misafir odasına bırakıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum.

Oturma odasının girişinde durmadan önce Finlay'ın "Çok güzel bir ev," dediğini duyuyorum.

"Ben eve gidip duş alacağım. Akşam yemeği için zamanında dönerim." Arkamı dönmeye başladım, sonra ekledim, "Oh, ekstra peyniri unutma."

Quinn bana doğru bir adım atıyor, ben de elimi kaldırıyorum. "Çıkarken kapıyı kapatacağım."

"Harika, sonra görüşürüz. Yardımınız için teşekkürler."

Quinn'e gülümsüyorum ve tam kapıyı arkamdan kapatırken Finlay'ın "Lütfen bana onun korkunç kardeşi, Eli'nin de iyi kardeşi olduğunu söyle" dediğini duyuyorum.

Sözleri karşısında kaslarım gerildi. Yanılmamışım. Finlay benden korkuyor.

Quinn bir kahkaha patlatarak, "Göreceksin, ikisi de çok tatlı. Yoğun ama pasta kadar tatlılar."

Quinn'i sevmek lazım.

Kamyonetime doğru yürürken, bana alışana kadar Finlay ile aramdaki mesafeyi korumaya karar veriyorum. Umarım bu çok uzun sürmez, çünkü en azından birlikte

Özellikle de Eli ve Quinn evlendiğinde dünür olacaksak.

Bölüm 5

FINLAY

Quinn elimi tuttu ve beni merdivenlerden yukarı çekti. "Hadi seni yerleştirelim."

Ethan'la tanıştığım için kalbim hâlâ göğsümde çarpıyor.

Tanrım.

Otobüs durağında bize doğru yürüdüğünü gördüğümde neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

Boyu 1.80'in üzerindeydi ve kaslı vücudu benden çok daha güçlü olduğunu gösteriyordu. Dalgalı koyu kahverengi saçları, keskin kaşları, buz gibi gözleri ve güçlü çenesiyle son derece korkutucu görünüyordu. Çok çekici olduğu aklıma geldi ama travmam bu düşünceden kaçındı ve ondan dalga dalga yayılan tehlikeli titreşime odaklandı.

Quinn sol tarafımızı işaret ederken sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Kendi banyonuz var. Şurada." Bir yatak odasına çekiliyorum, sonra kuzenim devam ediyor, "Umarım mavi hâlâ en sevdiğin renktir."

Quinn en sevdiğim rengi hatırladığı için kalbimde bir sıcaklık damlası oluştu. "Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu."

"Kendini evinde hissetmeni istedik. İstedğim son şey senin tekrar gitmen."

Gözlerim onun yüzünde geziniyor ve kendi travmamı bir kenara bırakarak "Nasılsın?" diye soruyorum.

"Her geçen gün daha iyiye gidiyor. Katie'yi hâlâ özlüyorum."

Kendimi daha rahat hissederek Quinn'e uzanıyorum ve ona sarılıyorum. "Daha erken gelemediğim için gerçekten üzgünüm."

Sesim pişmanlıkla dolup taşıyor.

"Artık buradasın," diye mırıldanıyor Quinn. Ayrılıp çantalarımı yerleştirmeye başladığımızda, "Mağazada bana yardım edecek misin?" diye soruyor.

Artık sadece Quinn ve ben olduğumuz için, gerçekten kıkırdayacak kadar rahatlamayı başarıyorum. "Evet, ama dikkat et, muhtemelen tüm kârını yerim."

Maskeyi düşürmemeye odaklanmalıyım. Quinn yaşadığı cehennemden sonra benim travmamla başa çıkacak durumda değil. Hemen ev aramaya başlamam gerekecek. Babam dönene kadar kendimi tutmam gerek. Eve döndüğünde ona olanları anlatacağım. İyileşmeme yardım edecektir.

"Eğer bu senin biraz kilo alman anlamına geliyorsa, daha fazla kek pişirmem gerekecek."

Quinn'e baktım. "Ah... yani muhtemelen sadece satın alacak bir yer bulana kadar burada kalacağım."

"Yeterince paran var mı? Aceleye gerek yok. Burada istediğin kadar kalabilirsin ve her zaman babamın evi var."

"Nankör olduğumu düşünmeyin, çünkü değilim," diyorum kuzenimi kırmak istemeyerek. "Tüm bunlar için minnettarım ama artık yerleşmek ve kendime bir ev yapmak istiyorum. Babam evin parasını ödeyeceğini söyledi, o zaman eve döndüğünde kalacak bir yeri olacak."

Baba, hemen eve gelmeni istiyorum. Bana sarılmanı ve her şeyi düzeltmeni istiyorum.

Boğazıma ıssız bir duygu düğümleniyor ve sertçe yutkunuyorum, kotumun son parçasını asarken Quinn'e sırtımı dönüyorum.

"Sanırım senin için ev aramaya çıkmamız gerekecek."

Tam çantaları yatağın altına koyarken, eve bir kamyonun yanaştığını duyuyoruz ve Quinn, "Bu Eli olmalı. Gelin, sizi tanıştırayım."

Oh, Tanrım.

Tereddüt ettiğimde Quinn elimi tutuyor ve hareket etmek zorunda kalıyorum. Merdivenlerden inerken ön kapı açılıyor ve bir adam içeri giriyor. Anahtarlarını kapının yanındaki sehpanın üzerindeki kaseye koyuyor ve bize gülümsüyor.

Bugün yüzüncü kez kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Eli gülümsemesine rağmen arkadaş canlısı bir kardeş gibi görünmüyor. O sadece Ethan'ın mavi gözlerinin biraz daha koyu tonuna sahip daha yaşlı bir versiyonu.

"Sonunda seninle tanışabileceğim. Quinn geleceğini söylediğinden beri çok heyecanlıydı." Eli bana gülümserken yüzü hafifçe ısınıyor.

Elimi Quinn'den çekip kurtarıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken onun Eli ile benim aramda olduğundan emin oluyorum.

Herkes tehdit değildir.

Quinn bu adamı

seviyor.

İyi olduğunu söyledi.

Sakin ol.

Sertçe yutkunarak, "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum. Burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Çok güzel bir eviniz var."

Eli'nin gülümsemesi büyür. "Rica ederim. Bir şeye ihtiyacınız olursa Quinn'e ya da bana haber verin."

Başımı sallıyorum, kendimi misafir odasına kilitleme ihtiyacı neredeyse beni ele geçirirken ellerimi iki yanıma sıkıştırıyorum.

Quinn gerginliğini fark etti. "Merak etme. Eli'nin yanındayken ben de öyleydim ama ona alışacaksın."

"Öyle mi?" Eli ona şakacı bir sırıtış atarak soruyor.

"Senin etrafında bir cümle bile kuramadım," diye hatırlatıyor ona.

"Doğru." Eli Quinn'e yaklaşır ve alnına bir öpücük kondurur.

Mideme bir tiksinti dalgası gönderen bu samimi manzara karşısında gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bu normal, Finlay. İki insanın birbirini sevmesinde yanlış bir şey yok.

Ben kendi kendime akıl yürütmeye çalışırken Quinn Eli'a, "Ethan'ı yemeğe davet ettim... kahretsin, senden bizim için pizza almanı istemeyi unuttum" diyor.

Eli cebinden telefonunu çıkararak, "Merak etme bebeğim,"

diyor. "Teslim etmelerini sağlayacağım."

Çok mutlu görünen Quinn kolunu Eli'nın beline doluyor. "Onu neden bu kadar çok sevdiğimi anlıyor musun?"

Dudaklarımı yarım bir gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. "Evet." Terli avuçlarımı kotuma silerek soruyorum: "Gidip uzansam olur mu? Yolculuktan yoruldum."

"Elbette," diyor Quinn. "İstedğin kadar kestirebilirsin. Senin için biraz pizza saklayacağım."

Neredeyse ona zahmet etmemesini söyleyeceğim, çünkü yemeği midemin kaldırması mümkün değil, ama bunun yerine dudaklarıma bir gülümseme daha yerleştiriyorum. "Teşekkürler."

Merdivenleri hızla çıkıyorum ve misafir yatak odasına girer girmez kapıyı arkamdan kilitliyorum, dudaklarımdan kısa aralıklarla hava fişkırıyor.

Sakin ol. Quinn'le güvendesin.

Kollarımı kendime sıkıca sarıyorum ve dizlerimin arkası yatağa çarpana kadar geri çekiliyorum. Sırtımı yatağa dayayarak yere çöküyorum, panik atak bir kasırga gibi içimi yırtarken gözlerim kapıya yapışıyor.

Baba, sana

ihtiyacım var.

Bunu yapamam.

Kuru bir hıçkırığı bastırmak için ağzımı dizlerime bastırıyorum. Yanaklarımdaki kaslar geriliyor, gözlerim yanıyor ve gözyaşlarımdan Quinn'i otobüs durağında gördüğümde olduğu gibi akmasını diliyorum.

Ama uzak duruyorlar ve içimde çalkalanan cehennem için hiçbir rahatlama yok.

ETHAN

Eli'lara döndüğümde Finlay ortalıkta yoktu. Oturma odasında Eli ve Quinn'e katılırken nerede olduğunu sormuyorum.

Eli tabağına pizza dilimlerini yerleştirirken, "Babam ev konusunda ilerleme kaydettiğini söyledi," diyor.

İki dilim aldım, sonra tek kişilik koltuğa yaslandım. "Evet. Boyayı bitirdim ve sümük yeşili fayanslardan kurtuldum."

Quinn iğrenmiş bir yüz ifadesi takınır. "Bu iyi haber." "Geriye ne kaldı?" Eli sorar.

Zihnimdeki listeyi gözden geçiriyorum. "Sundurma ve panjurlar. Mutfaktaki dolapları değiştirmek ve ana banyodaki küvet ve duşu yeniden yaptırmak istiyorum."

"Biraz zaman alacak," diyor Eli. "Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Omuz silkiyorum. "Çalışmayı seviyorum. Evi benim yapıyormuşum gibi hissediyorum."

Eli başını sallar. "Evet, bu iyi bir duygu."

Nalburda ve spor salonunda neler olduğunu konuşuyoruz ve Quinn pizza kutularını ve tabaklarını mutfığa götürürken ben misafir tuvaletine doğru yürüyorum.

"Üst kattakini kullan," diyor Eli. "Oradaki vanayı ve çubuğu değiştirmem gerekiyor."

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve koridora döndüğümde Finlay'e çarpıyorum. Geriye doğru sendeledi ve dengesini kaybetmesini engellemek için hemen omzundan tuttum.

Boğuk bir nefes alıyor, fırtınalı gözleri yüzüme kilitlenirken teni soluyor.

Sikeyim.

"Özür dilerim. İyi misin?" Elimi omzundan çekerek sordum.

Bana öylece bakıyor, dehşet yüz hatlarında derinleşiyor ve kalbime acımasız bir darbe indiriyor. Nefes almadığında içimi bir endişe kaplıyor ve Quinn'i aramalı mıyım diye düşünerek aramıza daha fazla mesafe koymak için geri çekiliyorum.

"Finlay?" Onu daha fazla korkutmamak için ses tonumu yumuşatarak soruyorum. "İyi misin?"

Gözlerini kırıştırıyor, dudakları aralanıyor ve nefes almak için çok çaba sarf ediyor gibi görünüyor. Aniden arkasını dönüyor ve kapıyı arkasından sıkıca kapatarak misafir yatak odasına geri dönüyor.

Hay sikeyim. Az önce oldu bu.

Kafam çok karışık, tuvalete gidiyorum ve işim bittiğinde Finlay'in kapalı kapısına bakıp merdivenlerden birinci kata çıkıyorum. Oturma odasına girip, "Finlay'in ödünü kopardım. Onu kontrol etmek isteyebilirsin." Quinn yukarı fırlıyor ve Eli ile yalnız kaldığımda, "Ben eve gidiyorum," diye ekliyorum.

"Emin misin?"

"Evet."

Kıza kalp krizi geçirtmeden önce.

"Pizza için teşekkürler." Bir hafta önce hissettiğim o tuhaf duygu geri dönüyor ve içime yerleşiyor. Ön kapıya doğru yürürken merdivenlerden yukarı bakıyorum. "Finlay'e onu korkuttuğum için üzgün olduğumu söyle."

"Ne oldu?" Eli beni verandaya kadar takip ederken soruyor.

"Ona çarptım."

Eli başını sallar. "Ve bu onu korkuttu mu?"

Kardeşimin gözleriyle karşılaştım. "Pek arkadaş canlısı görünmüyoruz."

"Saçmalık," diye mırıldanıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bir boz ayı gibi görünüyor.

"Her neyse..." Evi işaret ediyorum, "Ona üzgün olduğumu söyle."

Eli başını sallıyor, ben kamyonetime doğru yürürken bakışları beni takip ediyor.

İçeri girmeden önce, "İyi geceler" diyorum.

"Dikkatli sür," diye cevap veriyor.

Kamyonu evime doğru sürerken Finlay'in ne kadar korkmuş görüldüğünü düşünüyorum ve midem öğleden sonra olduğundan daha da derine batıyor.

Sokakları kaplayan evlere ve meşe ağaçlarına bakarak bir nefes verdim.

Finlay'in bana tepkisi sadece içine kapanık olduğu için olamaz mı? Değil mi? Keşke Eli'nin yanında nasıl davrandığımı görme fırsatım olsaydı çünkü söz konusu o olduğunda ürkeklik yılın en hafif tabiridir.

Tepkisinde hata yoktu. Benden korkuyordu ve bu etkileşimin hiçbir yanı bana doğru gelmiyordu. Kendimi sinirli ve garip hissettiriyor.

Sanki önemli bir şeyi kaçırmışım gibi geliyor ve ne olduğunu anlayamamaktan nefret ediyorum.

Bir kez daha iç çekerek kamyonetimi park edip evime giriyorum, böylece işe başlayabilir ve Quinn'in kuzeninin ödünü koparmayı unutabilirim.

Bölüm 6

FINLAY

Karşılaştığımızdan beri Ethan'ı görmedim ve verdiğim tepki yüzünden kendimi çok kötü hissediyorum.

Tek gördüğüm bir adamdı ve çılgına dönmüştüm. Quinn beni kontrol etmeye geldiğinde her şey yolundaymış gibi davranmak için tüm gücümü harcadım. Yarı uykulu olduğumu ve sadece korktuğumu söyledim. Neyse ki Quinn bahaneme inandı.

Tanrım, çok zor.

Şimdi o gece gözümün önüne geliyor. Birden dezenfektanın kokusunu alıyorum ya da nefes alışını duyuyorum. Maskenin yanağıma bastırdığını hissediyorum. Ama en kötüsü, onu içimde hissettiğim zaman.

Travma beni etrafımı saran karanlığın daha da derinlerine sürüklüyor.

Rol yapmaya daha fazla devam edemem. İnsanlarla etkileşime girmeden önce duygularımı açığa vurabileceğim ve toparlayabileceğim bir mahremiyete ihtiyacım var.

Lokantadan bir kahve aldıktan sonra Quinn ve ben sahile gidip evlere bakıyoruz. Son birkaç gündür fırına yardım ediyordum. Bu bana yapacak bir şeyler veriyor ama aklımın saldırıya takılıp kalmasını engellemeye yetmiyor.

Okyanustan gelen serin bir esinti var ve bulutlar gökyüzüne dağılmış durumda. Atmosfer huzurlu, yıkılmış ruhuma yatıştırıcı bir merhem gibi.

Quinn "Şu beyaz ve mavi evi görüyor musun?" diyene kadar gözlerim okyanusta kaldı.

İşaret ettiği yere bakıyorum ve sahil evini görünce ağzımın kenarı kalkıyor. "Çok güzel." Evin bir karakteri var. Kalbim sanki kendini canlandırmaya çalışıyormuş gibi heyecanlı bir şekilde atıyor. "Bayıldım."

Babam ve benim için mükemmel

olurdu. "Orası Ethan'ın evi."

Gözlerim Quinn'e kayarken kalbim tekrar o karanlık deliğe gömülüyor. "Parçalanıyor demiştin."

"Üzerinde çok çalışmış," diye açıklıyor.

Eve dönüp bakıyorum ve "Neden aldığını anlayabiliyorum" diye itiraf ediyorum.

Tekrar yürümeye başlıyoruz ve bakışlarım sürekli Ethan'ın evine kayıyor. Tam da aradığım şey. Veranda ön tarafı sarıyor, iki beyaz şezlong ona tatil havası veriyor. Panjurlar en sevdiğim mavi tonunda, Yunanistan fotoğraflarında gördüğünüz türden.

Birden ön kapı açılıyor ve Ethan dışarı çıktığında kalbim göğsümde tekliyor.

Aşırı tepki verdiğimi, tüm erkeklerin kötü olmadığını biliyorum ama korkunun damarlarıma dolmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Merhaba Ethan," diye sesleniyor Quinn.

Gözleri bize takılıyor, sonra bize doğru ilerlemeye başlıyor.

Tanrım. Sakin ol.

Quinn, Jackson'ların iyi insanlar olduğunu söylüyor. Ben burada değil de Naperville'deyken onun yanında durmuşlar, onu teselli etmişler.

Korkacak bir şey yok.

"Yürüyüşe mi çıkıyorsunuz?" Ethan bize yaklaşırken soruyor, sesi derin ve sinirli, sanki alttan alta bir uyarı taşıyor. Tenimde bir ürperti yayılmasına neden oluyor.

Quinn, "Evet, satılık ev olup olmadığını kontrol ediyoruz," diye açıklıyor.

Ethan Quinn'e yaklaştığında, kalbim boğazıma doğru fırlayarak birkaç adım geri atmaktan kendimi alamıyorum.

Ethan sahili işaret ediyor. "Sarı panjurlu olanı görüyor musun?"

Kolunun bronz teninin altında kıvrılan damarlara bakıyorum ve vücudunun geri kalanı bir yana, o kolda beni tutmaya yetecek kadar güç olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Quinn, "Ah... evet," diye mırıldanırken gözlerimi Ethan'dan ayıramıyorum.

"Bu bir pazarlık. Bunun üzerine atlamak isteyebilirsiniz."

Ethan'ın gözleri benimkilerle kilitleniyor ve buz mavisi derinliklere baktığım bir saniye boyunca çenemi göğsüme doğru eğiyorum. Derimin üzerinde yine bir karıncalanma hissi yayılıyor çünkü sanki kalbimin tam içine bakabiliyormuş gibi hissediyorum. O pis sırrı görebiliyor.

"Teşekkürler," diyor Quinn. "Gidip bir göz atalım."

Tam Ethan eklerken ona yaklaşıyorum, "Stanley Jefferson buranın sahibi. Sana numarasını mesaj atarım."

"Bu harika olur. Teşekkürler, Ethan."

Evine doğru yürümeden önce bana bir kez daha bakıyor ve güçlü adımları aramızdaki mesafeyi açtıkça nefeslerim daha rahat geliyor.

Yaşadığım travma omuzlarıma çökmüşken bakışlarımı Quinn'e çeviriyorum. Kolumdan tutup beni eve doğru çekiyor. "Hadi gel."

Omzumun üzerinden bakıp Ethan'ın verandaya çıkan basamakları tırmanışını izliyorum. Saldırıdan önce Ethan'ı sevebilirdim sanırım. Geldiğimden beri dostça davranmaktan başka bir şey yapmadı ve benden uzak durmak için gerçekten çaba sarf ettiğini hissediyorum. Artık on sekiz yaşında sıradan bir kız olmadığım için etrafımdaki karanlığın kalınlaştığını hissediyorum.

Dikkatimi sarı beyaz sahil evine veriyorum. Neredeyse Ethan'ın evinin bir kopyası ve dudaklarımda bir gülümseme belirmesine neden oluyor.

"Bir ev için kesinlikle gözü var," diye

bahsettim. "Öyle değil mi?"

Merdivenlerden verandaya çıkarken, evin yeni bir kat boyaya ihtiyacı olduğunu fark ediyorum. Yapılacak işler var ve belki de bu beni meşgul eder, böylece aklım sürekli saldırıya gitmez.

Ellerimizi gözlerimizin etrafına koyarak pencerelerden bakıyoruz. Oturma odası büyük ve sol tarafta bir mutfak görebiliyorum.

Quinn, "Stanley'i arayıp bize içeriyi göstermesini isteyeceğim," diyor.

Arkamı dönüp okyanusa bakıyorum ve o gecedan önce hissettiğim heyecanın bir titreşimi var. Silik ama orada. "Bu mükemmel."

Belki okyanusun huzuru iyileşmeme yardımcı olur.

Merdivenlere oturuyoruz, sonra Quinn diyor ki, "Herhangi bir işe ihtiyacın olursa Eli'ye sorabilirim. Ustalık işlerinde gerçekten iyidir."

Elimi ön koluma götürüp tuzun tenime yapıştığını hissediyorum. "Her şeyi kendim yapmak isterim. Yine de teşekkürler."

Quinn omzunun üzerinden bakıyor. "Yeterince sağlam görünüyor, değil mi?"

Bakışlarını takip ediyorum. "Evet. Yeni bir kat boya ve yeni gibi olacak."

Keşke bunu tüm kalbimle ve ruhumla yapabilsem. Korkuyu örtmek için ona taze bir güç katmak.

Quinn dirseğiyle kolumu dürtüyor. "Bu çok güzel."

"Evet." Başımı omzuna yaslayarak ufka kadar uzanan mavinin farklı tonlarını seyrediyorum. "Çok huzur verici."

"Öyle," diye iç geçiriyor Quinn mutlulukla.

"Burada olmana çok sevindim." "Ben de."

Keşke babam eve gelebilse. O yanımda olana kadar kendimi güvende hissedeceğimi sanmıyorum.

Manzaraya bakarken, duygularım göğsümde kaynıyor. Her şey dengesiz geliyor. Hiçbir şey tanıdık değil, ne bedenim, ne kalp atışlarım, ne de kuzenime dokunmak.

Sanki her şeyin beni incitme gücüne sahip olduğu yabancı bir yere fırlatılmış gibiyim.

Saldırı öncesine ait anılarım lekелendi ve parmaklarımı gitar akorlarımın üzerinde tıngırdamaz oldum.

Her şeyi yok etti. Ve

hala dışarıda.

ETHAN

Kollarımı tezgâha dayayıp Barb'a gülümsüyorum. "Programım sende var mı?"

Bir kağıt parçası alıyor ve önüme koyuyor. "Bunları bilgisayar ortamına aktarmamız ve bu süreçte bir ağacı kurtarmamız gerekiyor," diyor. "Yılan seni iki saatliğine tuttu."

Chelsea'nin öğleden sonra saat 1'de geleceğini görünce içimden inledim.

Bakışlarımı Barb'ınkilere çevirdiğimde başını eğiyor ve bana ciddi bir bakış atıyor. "Ona seni taciz etmeyi bırakmasını söylemelisin."

Seçtiği kelimeler karşısında yüzümü buruşturuyorum. "O kadar da kötü değil, B."

"Olan oldu Ethan. Ya ona söylersin ya da ben onu yumruklarım."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Benim kahramanım."

"Kahraman," diye düzeltiyor beni. Yüzünde meraklı bir ifade beliriyor. "Quinn'in kuzeninin buraya taşındığını duydum."

Derin bir nefes alarak başımı salladım.

"Evet." "Nasıl biri?"

Kendi gölgesinden ölesiye korkuyordu. "Sessiz. İçine kapanıktır."

"Bütün Drake'ler öyle," diye yorumluyor Barb. "Onun adı ne?"

"Finlay."

"Senden daha genç, değil mi?"

Kaşım kalktı. "Evet. Sanırım on sekiz yaşında."

Barb'ın gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi yüzümde geziniyor. "Finlay neye benziyor?"

Çok güzel bir kız. Gözleri bir kasırganın gücünü taşıyor, teni yumuşak ve kremi beyaz, dokunulmak için yalvarıyor. Dudakları, mükemmel yaylar, uzun geceler öpüşmek için yapılmış.

Kalkık kaşlarıma bir de kaş çatma eklendi. "Bu sorular da neyin nesi?"

Barb omuz silkiyor. "Sadece merak ettim." Daha da yaklaşarak kollarını tezgâha dayıyor. "Carl, Frank'in ona kızın güzel olduğunu söylediğini anlattı. Frank'in çok huysuz olduğunu biliyorsun ve böyle bir şey söylemesi kızın gerçekten güzel olduğu anlamına gelir. Muhtemelen bütün

bekâr erkekler ona akın edecektir."

"Ve?" Barb'a başımı sallıyorum.

"Avantajlı bir başlangıç yaptın Ethan. Southport'a her gün yeni bir kan gelmiyor. Başka bir salak onu kapmadan önce kızı al."

Kıkırdayarak tezgâhtan geri çekiliyorum. "Güven bana B. Kasabadaki erkeklerin hiçbirinin Finlay'e karşı şansı yok."

Barb burnunu kıvrır. "Neden?"

Başımı salladım ve konuyu değiştirmek isteyerek, "Programları bilgisayara yüklemek için vaktin var mı, yoksa Carl'a mı sorayım?" dedim.

"Bakalım yapabilecek miyim? Merak etmeyin."

"Teşekkürler, B." Suyu kontrol etmek için yüzme havuzuna doğru ilerlerken, Quinn'in önümüzdeki hafta sonu gerçekleşecek doğum gününü düşünerek işime geri dönüyorum. Eli ona evlenme teklif edecek.

Bu düşünce ağzımda bir gülümsemeye neden oluyor.

Kardeşim adına mutluyum ve Quinn'in parmağına yüzük takmak istemesine şaşırmadım.

Finlay'i görmek zorunda kalacağımı bildiğim için içimde endişe dalgalanıyor.

Olabileceği her yerden uzak durmak için elimden geleni yaptım.

Evet, Southport'taki erkeklerin hiçbirinin Finlay'e karşı şansı yok. Sakin olmayı öğrenmediği sürece.

"Ethan sevgilim," diye sesleniyor Chelsea'nin aşırı tatlı sesi. "Geliyor musun?" endişe

Dudaklarımdan süzülmeden önce ruhumdan gelen iç çekişi hissediyorum. Merdivenlerin yarısına kadar çıkmış olduğu yere bakarak yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Kürek makinesinde ısın."

Kardiyo bölümüne gitmeden önce bana bir öpücük konduruyor. Gözlerimi indirdiğimde Barb'ın öğürüyormuş gibi yaptığı yer dikkatimi çekiyor.

Gözlerini bana dikeyor ve parmağını boğazında gezdiriyor, muhtemelen onu öldürmeden önce Chelsea ile dokunmadan konuşmamı istiyor.

Ellerimi havluya kurulayıp havuz alanından çıkarken bir yandan da Chelsea'yi kırmadan konuya nasıl yaklaşacağımı düşünüyorum.

Kaslarını ısıtmak için çok yavaş kürek çektiğı yere doğru yürüyorum. Ondan güvenli bir mesafede durup, "Hızını artır." diyorum.

Gülümsüyor ve kirpik uzantılarını bana doğru savuruyor. "Köle sürücü. Bana patronluk taslamana bayılıyorum."

Kol saatimdeki zamanı kontrol ederek, "On dakika boyunca tempo tut." diyorum.

Stüdyoya giriyorum ve bir sonraki savunma dersi için her şeyi hazırlamaya başlıyorum. Tam antrenman malzemelerinin temizlenip temizlenmediğini kontrol ediyordum ki bir el sırtıma yerleşiyor. Tenim dokunuşla anında ürperiyor, sonra Chelsea avucunu aşağı indiriyor.

Etrafımda dönerek kenara çekildim, gözlerim Onu.

Chelsea'nin gülüşü tek başına bile beni Bana bir adım daha yaklaşıp bir sonraki yemeğiymişim gibi bakmasından rahatsız oldum.

Koluma uzandığında aramıza biraz daha mesafe koydum ve kelimeleri aceleyle söyledim: "Dokunmayı keser misin?"

Lütfen."

Kaşları anında çatılıyor, manikürlü kaşlarını birbirine yapıştırıyor, sonra da şaşkın bir bakış taklidi yapıyor. "Bir sorun mu var?"

Kapıya doğru ilerlemeye başladım. "Tüm bu dokunuşlardan hoşlanmıyorum. Bu beni rahatsız ediyor."

Chelsea garip bir kahkaha patlatır. "Ne? Kırıldım, Ethan."

Olduğum yerde durdum ve yüzümü ona döndüm. Öfkeli bir bakışla karşılaştım.

"Seni rahatsız mı ediyorum?" diye alay ediyor.

"Sen biliyorsun." Omuzlarımı dikleştirerek, yerimde duruyorum.

Gözlerini tavana doğru devirerek bir of çekti. "İnanılır gibi değil. Dün, önceki gün ya da ondan önceki aylarda aldırıyordun gibiydin."

Sesimi nötr tutarak, "Benim için sorun değil, Bayan Chapel," diyorum.

"Şimdi de Bayan Chapel mi oldu?" diye gülüyor, sesi havayı geriyor. "Beni aylarca kandırdın ve şimdi de ben mi hatalıyım?"

Ne?

Kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor, kaslarım geriliyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Seninle ilgilendiğim izlenimini verecek hiçbir şey yapmadım."

Yanaklarında ikiz alevler patladı, kahverengi gözleri öfkeyle karardı. "Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım."

"Niyetim bu değildi. Ben sadece aramızdaki ilişkiyi profesyonel tutmak istiyorum," diyerek hasar kontrolü yapmaya çalışıyorum.

Yüz hatlarını sıkılaştıran öfkeli bir ifadeyle çenesini kaldırarak kapıya doğru yürürken bana ters ters bakıyor. "Güven bana, kasaba bunu duyacak."

Sikeyim.

"Kasaba neyi duyacak?" Barb stüdyoya giriyor, savaşa gitmeye hazır gibi görünüyor. "Ethan'ı taciz ettiğini mi?" Chelsea'nin tam önünde durdu. "Her fırsatta ona cinsel saldırıda bulunduğunu mu?"

Chelsea keskin bir nefes alıyor ama arkadaşşıma saldıramadan Barb, "Herkes gördü Chelsea. Her fırsatta çaresiz kışını Ethan'a atıyorsun. Bob bile artık biliyor olmalı. Bu iğrenç."

Chelsea'nin kolu geriye savruluyor ve ben ileri atılarak Barb'a vuramadan bileğini tutuyorum.

"Bu kadar yeter. Lütfen binayı terk edin," diyorum, ses tonum bu konuşmanın bittiğini açıkça belirtiyor.

Bileğini çekip kurtarıyor ve tedbirli olmak için, kapıya işaret ederken onu güvende tutmak için vücudumu Barb'inkinin önünde hareket ettiriyorum.

"Hayatımda asla!" Chelsea stüdyodan fırtına gibi çıkmadan önce tıslıyor.

Derin bir nefes alıyorum, bu işin henüz bitmediğine dair endişelerim içime iyice yerleşiyor.

Barb etrafımda dolaşıyor, bana bakarken yüzünde endişeli bir ifade var. "İyi misin?"

Başımı sallamadan önce kalp atışlarımın yavaşlamasını dileyerek derin bir nefes daha alıyorum. "Ben iyiyim."

Barb başını eğiyor, gözleri hüznle dolu. "Sessiz kalamadım. Karıştığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Teşekkürler, B." Huzursuz hissederek, "Ben eve gidiyorum." dedim.

Barb başını sallar. "Sydney'e senin yerine bakmasını söyleyeceğim. Yılanın seni etkilemesine izin verme."

Spor salonundan çıkmadan önce başımı sallayarak ona minnettar bir gülümseme veriyorum. Kamyonetime tırmanıp ailemin evine doğru yol alırken her şeyin kontrolden çıkmasının yarattığı endişe ve gerçek şoku bastırıyorum.

Ben araba yoluna çıkarken annem bahçede, çalılardan birinin etrafına plastik bir örtü sarmaya çalışıyor. Dışarı çıktım ve ona doğru yürüdüm. Parlak bir şekilde gülümsüyor, sonra karanlık bir kaş çatma yüzündeki mutluluğu siliyor. "Neyin var?"

Bedenim annemin bedenine çarpmadan önce başımı sallıyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Sadece sarılmaya ihtiyacım var."

Beni kucaklıyor ve iliklerime kadar işleyen rahatlamadan dolayı ruhum titriyor.

"Ethan?" Annem fısıldıyor. "Ne oldu?"

Başımı tekrar sallıyorum, anneme daha sıkı sarılıyorum. "Sadece işte bir sorun var."

Annem rahatlatıcı avuçlarını sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

Kendimi ne kadar çaresiz hissettiğimi ancak o zaman anlıyorum ve erkekliğime bir darbe indiriyor.

"Tatlım," diye mırıldanıyor annem. Yüzümü görebilecek kadar geri çekilirken ellerini çeneme götürüyor. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Annemin olanları öğrenirse Chelsea'yle yüzleşeceğini bildiğimden başımı sallıyorum. "Endişelenecek bir şey yok. Sadece sana sarılmaya ihtiyacım vardı."

Annem beni kendine doğru çekti. "Bu konuda konuşmaya hazır olduğunda, ben buradayım."

Başımı sallıyorum ve annemin kollarının güvenliğinin, durumun içimde yarattığı sıkışıklığı hafifletmesine izin veriyorum. "Yaşa sen, anne."

"Seni yaşıyorum bebeğim," diyor annem sevgiyle.

Ailem her zaman sevmek yerine yaşamak der çünkü babam sevginin de nefret gibi değişken bir şey olduğuna inanır ama sadece bir hayatınız vardır. Sevdiklerin için yaşarsın.

Gerginliğin son damlası da akıp gidiyor ve geri çekilirken gülümsemeyi başarıyorum. "Çalıları sarmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Lütfen. Hava raporu don olacağını söylüyor."

Öğleden sonrasının geri kalanını annemle geçirdikten sonra dünyada her şey yeniden yoluna girer.

Bölüm 7

FINLAY

Barbekü için hazırlandığım bahanesiyle misafir odasımdayım. Bir kot pantolon, bir kazak ve spor ayakkabılarımla ancak bu kadar iyi görünebilirim.

Saçımı açtım ve bu beni rahatsız ediyor. Vücudumla ilgili her şey ruhumu kemiriyor. Keşke makyaj yaptırıbilsem. Yeni saçlar. Yeni bir yüz. Yeni bir cilt. Her şeyin yenisi.

İçimi çekerken, aşağıdan gelen tanıdık, derin bir ses duyduğumda gözlerim kapıya kayıyor. Duygularım göğsümde kabarıyor ve yataktan fırlayarak kapıyı açıp merdivenlerden aşağıya koşuyorum.

Babama pek çok yönden benzeyen Josh Amca'yı gördüğümde, bu duygu travmanın etrafına ördüğüm duvarları neredeyse yıkıyor.

Josh Amca'nın gözleri bana takılıyor, yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor ve kollarını açıyor. "Finlay-kız."

Ona çarpana kadar durmuyorum, kollarımı sıkıca beline doluyorum.

Hatta babam gibi kokuyor.

Üzerimi bir koruma tabakası kaplıyor ve saldırıdan bu yana ruhum ilk kez nefes alabiliyormuş gibi hissediyorum. Gözlerimi sıkarak babamın evini hayal edebiliyorum.

Josh Amca beni bir ayı gibi kucaklıyor. "Kahretsin, çok uzun zaman oldu. Kızım nasılmış bakalım?"

Sadece başımı sallayabiliyorum ve kabaran duygularımı kontrol altına almak için mücadele etmek zorunda kalıyorum.

Josh Amca beni biraz geriye itiyor, böylece gözleri yüzümde gezinebiliyor. "Annene çok benziyorsun." Gülümsemesi sıcak, tanıdık, sevgi dolu ve kalbimi güven duygusuyla dolduruyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum, sesimden duygular taşıyor.

"Aww... Ben de seni özledim. Bize yakın bir yere taşınmaya karar vermene sevindim." Josh Amca kolunu omzuma dolayarak beni yanına yatırıyor. "Bana hayatından bahset."

Arka tarafa yürüyüp ızgaranın yanına oturuyoruz.

Omuz silkiyorum. Ona saldırıdan önceki hayatımı anlatmak zor çünkü sanki başka birinin hayatıymış gibi geliyor.

"Hâlâ müzik mi yapıyorsun?" Josh Amca soruyor, bakışları üzerimde keskinleşiyor.

Bir sorun olduğunu anlıyor. Daha sıkı dene, Finlay.

Dudaklarımı yukarı kıvrılmaya zorluyorum. "Evet, hâlâ müziği seviyorum." Gözlerim onun tanıdık yüz hatlarında geziniyor ve boğazım düğümleniyor.

Tanrım, babamı her zamankinden daha çok özliyorum.

"İşler nasıl?" Kelimeleri kuru dudaklarımdan zorla geçiriyorum.

Josh Amca kolunu omuzlarıma dolayarak sandalyede rahatlıyor. Ona yaslanıyorum, beni koruyan kollarını içime

çekiyorum.

ruh açlıktan ölüyordu.

"Her zamanki gibi" diyor. "Ama sanırım yol benden sıkılmaya başladı."

Gülümsemem biraz daha artıyor. "Yoksa yoldan yoruldun mu?"

"Evet. Sanırım." Josh Amca bana baktı. "Barbeküden sonra benimle eve geliyor musun?"

Yeterince hızlı başımı sallayamıyorum. "Eğer sakıncası yoksa." Kendi evime taşınana kadar Josh Amca'yla yaşamak beni çok daha güvende hissettirecek.

"Elbette, benim için sorun değil. Benimle istediğin kadar kalabilirsin. Etrafımda olman güzel olacak. Quinn'i özlüyordum."

Ruhum ağır bir rahatlamaıyla iç

çekiyor. "Teşekkür ederim."

Josh Amca başını eğiyor. "Bir sorun mu var?"

Hızlıca başımı sallıyorum. "Eli's'te kendimi evimde gibi hissetmiyorum," diyerek inandırıcı bir gerçeği dile getiriyorum.

Jackson'lar geliyor ve Josh Amca onları karşılamak için benden uzaklaştığında, anında kendimi yeniden güvensiz hissediyorum.

Sandalyeme yapışmış bir şekilde duruyorum ve spor ayakkabımın yanında büyüyen bir ota fazlasıyla ilgileniyorum. Bunun kabalık olduğunu ve kendimi Eli'nin ailesine tanıtmam gerektiğini biliyorum ama kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

"Nina, bu kuzenim Finlay," dediğini duyuyorum Quinn'in.

Derin bir nefes çekerek kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum ve gözlerimi Eli'nin annesine dikmek için çok uğraşıyorum. Nina bana bakarken dostça bir gülümsemeyle karşılaşıyorum. Diğer insanların aksine bana elini uzatmıyor ve bunu takdir ediyorum.

"Merhaba Finlay. Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Nina, sesi sıcak ve yumuşak.

Gözlerimiz kilitleniyor ve onun gülümsemesinin bir an için duraksamasını izliyorum. Birbirimize bakarken bir aynaya bakıyormuşum gibi hissettiğime yemin edebilirim, travmam bana geri yansıyor.

"Merhaba Nina," diye fısıldamayı başarıyorum.

Başını eğiyor ve araziye kaplayan ağaçları işaret ediyor. "Umarım Southport'u seversiniz. Evimiz o yönde birkaç mil ötede. Quinn'e de söylediğim gibi, mutfakımın kapısı bir fincan kahve için her zaman açık."

Sözleri çifte anlam taşıyor gibi geliyor ve bu beni rahatsız ediyor.

"Teşekkürler." Başımı sallıyorum, sonra etrafımıza bakıyorum, aslında hiçbir şeye odaklanmıyorum. Tekrar başımı sallıyorum, keşke burada olmak zorunda olmasaydım. Çok fazla insan var.

Josh Amca'nın yanı sıra üç Jackson var ve biri diğerinden daha korkunç görünüyor.

Onlar bir tehdit değil. Sakin ol.

Josh Amca tekrar yanıma geliyor ve kolunu omzuma doladığı anda paniğin biraz hafiflediğini hissediyorum.

"Nasılsın Nina?" Josh Amca onun keskin dikkatini benden uzaklaştırarak soruyor.

"Güzel. Umarım bir haftadan daha uzun süre evde olursun. Seni yanımızda görmeyi özledik," diye cevap veriyor Nina.

"Vancouver'a yük taşımama iki hafta kaldı."

"Bu berbat bir şey," diye mırıldandı Quinn. "Ama en azından Noel'de burada olacaksın."

Quinn'in babasıyla biraz zaman geçirmek istediğini bildiğim halde Josh Amca'nın yanında durduğum için suçluluk duyuyorum.

Sandalyelere yerleşiyoruz, Josh Amca da Quinn ve benim aramda oturuyor. Bize gururla sırtıyor. "Tekrar ailemle birlikte olmak çok güzel."

Quinn mutlu bir şekilde gülümsüyor, Jackson'lara bakarken gözleri parlıyor.

Ethan Quinn'e sarılmak için geldiğinde Josh Amca'ya doğru bastırıyorum. Solmuş bir kot pantolon giymiş, sanki kışın ortasında değilmişiz gibi kaslı göğsüne ve pazularına yapışan lacivert bir tişört giymiş.

İtiraf etmeliyim ki, Southport Naperville'den çok daha sıcak.

"Doğum günün kutlu olsun Quinn," diyor, sesi derin ve yumuşak, onu önemseyişini açıkça belirtiyor.

Josh Amca'nın yanında kendimi biraz güvende hissedince, Ethan bana bakınca gülümsemeyi başarıyorum. "Hey, Finlay," diye mırıldanıyor, yaklaşıyor.

"Merhaba," diyorum, sonra garip bir şey oluyor ve bakışları altında yüzüm ısınıyor. Hızla yere bakıyorum ve ayaklarımın dibindeki tek bir ot parçasına odaklanıyorum.

"Josh, seni tekrar görmek güzel," diyor Ethan, sesi t  ylerimi diken diken ediyor.

"Aynen," diye cevaplı  yor amcam. "Quinn bana Finlay'ın sizinkine yakın bir yer bulmasına yardım etti  inizi s  yledi?"

Hay aksi. Josh Amca korumacı birine benziyor, umarım yanlış bir fikre kapılmamıştır.

Ethan'ın temkinli bir ses tonuyla, "Ah... Ge  en g  n bir tanesini işaret etmiştım," dedi  ini duyuyorum.

"Sakin ol baba," diye fısıldar Quinn. "  yle bir şey de  il."

Oh, Tanrım.

Kaslarım geriliyor ve g  zlerimi ottan ayırmıyorum.

"Sadece soruyorum," diyor Josh Amca kıkırdayarak ve havadaki gerginli  i hafifletiyor.

"Burayı sen mi alıyorsun?" Ethan soruyor.

"Evet, Stanley yarın sabah bizimle buluşacak," diye cevap veriyor Quinn benim yerime.

"Bunu duydu  uma sevindim." Bir an sessizlik oldu, sonra Ethan "İzninizle" dedi. Uzaklaştı  ını hissediyorum ve yavaş  a derin bir nefes alıyorum.

Josh Amca bana, "Satın almak istedi  in evi g  rmek i  in sabırsızlanıyorum," dedi.

"Bence bayılacaksın," diye mırıldanıyorum, sesim gergin   ıkıyor.

"Kardeşim ne zaman eve d  necek?" Josh Amca soruyor.

Ge  en g  n Quinn'e     hafta demiştim ama aslında yedi hafta sonra. Kalbim sıkışıyor, zaman sanki

bir sonsuzluk.

"Dedi ki -"

"Finlay."

Başım arka kapıya gidiyor ve babamı görünce içimde bir deprem olmuş gibi her şey titriyor.

Bedenim ayağa kalktı ve kısa mesafeyi olabildiğince hızlı koşarak babamın göğsüne sertçe çarptım. Sarsıntılar beni vuruyor, duvarlar çatırdıyor ve parçalanmaya başlıyor.

Babam beni ayaklarımdan kaldırıp sıkıca tuttu. "Hey, tatlım. Üzgünüm, geç kaldım" diye fısıldıyor saçlarıma.

Başımı sallıyorum, boğazım düğümlenip çenem titrediği için konuşamıyorum. Gözlerim yanmaya başlıyor ve her şeyi daha fazla içimde tutabileceğimi sanmıyorum. Etrafımızda başka insanlar olmasaydı, babamın kollarında paramparça olurdum.

"Baba," diye haykırıyor ruhum.

"Yanımdayım Fin," diyor babam kulağıma yakın bir şekilde, kolları beni öyle sıkı tutuyor ki sanki dünyadaki hiçbir şey bana dokunamazmış gibi geliyor.

Ben güvendeyim.

Bedenim sarsılıyor ve bir hıçkırık kaçıyor.

Henüz değil. Herkesin önünde kırılamam.

Dayan, Finlay.

Sadece biraz daha uzun.

ETHAN

Finlay ve babasını izlerken, ne zaman onun yanında olsam alışmaya başladığım huzursuzluk hissi içimde derinleşiyor.

Finlay'de çok yanlış bir şeyler var. Bundan eminim.

Bay Drake'in Finlay'in ayaklarını yere indirip onu yanına yatırması biraz zaman alıyor. Vücudundan müthiş bir koruma dalgası yayılıyor ve bana kızına kimsenin yaklaşmasına izin vermeyeceği hissini veriyor.

İki kardeş el sıkışıyor ve Bay Drake bir koluyla Finlay'i tutarken diğer koluyla Quinn'i kucaklıyor. "Mutlu yıllar Quinn," dediğini duyuyorum.

"Bu şimdiye kadarki en güzel hediye," diye haykırıyor Quinn. "En son ne zaman birlikte olduğumuzu hatırlamıyorum."

Quinn amcasını herkese tanıtmaya başladı ve ızgarayı hazırladığımız babam ve bana doğru geldiklerinde, babamın liderlik etmesine izin verdim.

"Alex, bu kardeşim David," diye tanıtıyor Josh onu, sonra da bana işaret ediyor. "Bu Alex'in en küçüğü, Ethan."

Babam David'in elini sıkıyor ve ben de aynısını yapmadan önce avucumu kotuma siliyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldanıyorum.

"Siz ikiz misiniz?" Babam David ve Josh'a sorar.

Josh kıkırdıyor. "Hayır. David benden bir yaş küçük."

Gözlerim Finlay'e kayıyor. Vücudunu yan çevirmiş ve neredeyse babasına yapışmış durumda. Yüzünün yarısı gömleğinin içinde saklı, diğer yarısı ise ipeksi saç tellerinden oluşan bir perdeyle örtülü.

Kalbim sıkışıyor ve aniden onun ince kolunu tutup göğsüme çekmek için bir dürtü duyuyorum.

Boğazımı temizleyerek, aklımı karıştırmaya başlayan kızla arama biraz mesafe koymak için hızla arka kapıya doğru yürüyorum.

Eli'yi mutfakta, babamın salatasından bir ısırık almış halde buluyorum. "Yakalandım," diye kıkırdıyorum. Buzdolabını açıp bir bira alıyorum ve kapağını kapatıyorum. "Evlenme teklif etmeye hazır mısınız?"

Eli yutkunurken başını sallıyor. "Ne yapacağını biliyorsun, değil mi?" diye yüzüncü kez soruyor bana.

"Evet. Bana onay verdiğinde şarkıyı çalacağım ve sen de işini yapacaksın. Unutmak zor değil."

Derin bir nefes alıyor, yüz hatları sinirle geriliyor.

"Sakin ol. Quinn seni seviyor. Hayır demesine imkân yok," diyerek kardeşimi rahatlatmaya çalışıyorum.

Taşınabilir hoparlörü alıp dışarı çıkıyorum. Josh ve David'in oturduklarını, Quinn ve Finlay'in ise babalarına yakın durduklarını görünce rahatladım.

Umarım benim kızım da Drake'lerin kızlarıyla olduğu gibi bir ilişkim olur. Eğer bir kızım olursa.

Babama ulaşarak hoparlörü ızgaranın yanına kurduğumuz kamp masasının üzerine yerleştiriyorum.

Babamın gözleri yüzüme kilitleniyor ve dünkü üzüntümün sebebini aradığını hissediyorum.

"Annem mi söyledi?" Yumuşakça mırıldandım.

"Elbette," diyor, gözleri bana dikilmiş. "Ne oldu?"

Omuz silkiyorum. "Sadece Bayan Chapel ile tartıştım."

Babamın çenesi kalkıyor ve koruma moduna geçerken tehditkâr bir bakış yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "Anlat bana."

Başımı sallayıp etrafımıza bakıyorum, arka kapıda Eli'den bir iz olup olmadığını kontrol etmek için duraklıyorum. On dakika içinde çıkacağını söylemişti.

"Burada olmaz," diye fısıldıyorum.

"Yine de iyi misin?" Babam endişeyle sesini alçaltarak soruyor.

Başımı salladım. "Evet, ben iyiyim."

Quinn sandalyesinden kalkıyor ve Eli bana hızlıca bir başparmak işareti yaparak görüş alanına giriyor.

"Biraz müzik çalmalıyız," diyorum Quinn'in dikkatini bana çekecek kadar yüksek sesle. Şarkıyı açarak hoparlöre bağlıyorum ve çalma tuşuna basıyorum.

"Bu benim ve Eli'nin şarkısı," diye haykırıyor Quinn, gülümsemesi genişliyor.

Benim işim bitti.

Babam dönüp Eli'in Quinn'in arkasında durup dizlerinin üzerine çökmesini izliyor.

Kardeşimin diz çökmüş halini görünce neredeyse kıkırdıyacaktım ama yutkundum.

Eli evlenme teklif ederken bakışlarım Finlay'e kayıyor. Yüzünde gergin bir ifade var, gözleri spor ayakkabısının yanındaki o lanet esrara kilitlenmiş.

Etrafında olup bitenleri anladığına dair hiçbir işaret yok. Kuzenine evlenme teklif edilmesi bile yüzüne bir gülümseme getiremiyor.

Bu çok garip. Sanki başka bir hayatta aramızda daha fazlası olabilirmiş gibi geliyor. Ama ona bakarken, içimdeki her şey ondan uzak durmam gerektiğini biliyor. Finlay'in başına kötü bir şey gelmiş olmalı ve ben ona yarardan çok zarar vereceğim.

Başımı sallayarak dikkatimi tekrar Eli ve Quinn'e veriyorum, tam da Quinn kardeşimi öperken.

Hepimiz tezahürat yapmaya başlıyoruz, babam ve annem mutlu ve Eli ile gururlu görünüyorlar.

Evet, kardeşim hayatını birlikte geçirmek için iyi bir kadın seçti.

Herkes yeni nişanlı çifti tebrik etmeye başlıyor ve ben annemle Quinn çirkin bir şekilde ağlamak üzereymiş gibi görünene kadar geride duruyorum.

Onlara yaklaşıp, "Sarılmayacak mıyım?" diye soruyorum. Göz ucuyla Eli'yi görünce şakayla karışık ekliyorum: "Seni seviyorum demenin de bir sakıncası olmaz."

"Şansını zorlama," diye şakacı bir şekilde beni uyarıyor ağabeyim.

Quinn'e sarıldım ve Eli'nin ne kadar sahiplenici olduğunu bildiğimden, "Sence Eli kafama vurmadan önce sana sarılmama ne kadar izin verir?" diye sordum.

Quinn kıkırdamaya başlıyor ve ağabeyimin arkamdan geldiğini hissedince dönüp Quinn'i kollarının arasına alıyorum ve ondan uzaklaşmadan önce dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor.

Eli'ye takılmayı seviyorum ama günün birinde kafama bir tokat atabilir.

Herkes tekrar yerleştğinde, babamın biftekleri ızgara yapmasına yardım ediyorum. Yemek neredeyse hazırda ki Josh'un David'e bir dizi anahtar verdiğini fark ettim. David tek kelime etmeden Finlay'i sıkıca kavırıyor ve arka kapıya doğru yürüyor.

Erken ayrılıyorlar ve bu Finlay için duyduğum endişeyi daha da artırıyor.

Bölüm 8

FINLAY

Babam kıyafetlerimi hızlıca toplamama yardım ederken bir şekilde kendimi tutuyorum. Hareketleri aceleci, tavırları bana korkunç bir şey olduğunu zaten bildiğini ve beni mümkün olduğunca çabuk Josh Amca'nın evine götürmek istediğini söylüyor.

Babam diğer ikisini alırken ben çantalardan birini alırken nefesime odaklanıyorum ve Eli'nin evinden çıkarken bir gölge gibi onu takip ediyorum.

Babamın kamyonunu Southport'a nasıl getirdiğini ve eve neden erken geldiğini merak bile etmiyorum. Bozulmamak dışında bir şey düşünemiyorum.

Kaslarım o kadar gergin ki sanki kopacakmış gibi hissediyorum ve kamyona bindiğimizde babam bizi Josh Amca'nın evine götürürken hiç konuşmuyoruz.

Babam kamyonu gıcırdayarak durduruyor ve bavullarımı eve sokmak için acele ediyor. Ön kapıyı arkamızdan çarparak kapattığı anda, içimde inşa ettiğim ve korumak için çok mücadele ettiğim duvarlar toza dönüşürken bedenim sessiz çığlıklarla sarsılmaya başlıyor.

Babam beni göğsüne çekiyor, ben kırıılırken kolları etrafımda çelik güvenlik bantları oluşturuyor.

"Finlay," diye inliyor, sesi endişe ve kalp acısıyla dolu. Beni ayaklarımdan kaldırarak, küçük bir kızken kâbus gördüğümde yaptığı gibi kucaklıyor.

Çığlıklarım sesini buluyor, unutulmaz bir şekilde kırık geliyor.

"Tanrım, tatlım. Bir şeylerin çok yanlış olduğunu biliyordum. Neden bana söylemedin?" Babam kanepeye oturup beni sıkıca göğsüne bastırdı.

Sonunda gözyaşlarım yanaklarımda utanç ve perişanlık dolu yollar açarak akarken başımı sallıyorum. "Baba," diye mırıldanıyorum.

"Şşş... tatlım. Ben buradayım. Önce duyguların üzerinde çalış. Sorun yok."

Başımı sallıyorum, göğsüm o kadar sıkışıyor ki fiziksel olarak acıyor. Vücudumdaki sarsıntı, kasılıyormuşum gibi hissedene kadar büyüyor. "B-babacığım," diye inliyorum, travma her yanımdan bana çarpıyor. "Canımı yaktı."

"Kim? Geçen hafta mı? Naperville'de mi?"

Göğsüne doğru başımı sallıyorum, dehşet verici saldırı dudaklarımı yakarken gözlerimi kapatıp yüzümü gömleğine gömüyorum.

"Bir adam... eve zorla girdi. Beni bodrumda tuttu ve bana tecavüz etti."

Babamın bedeni sanki ona fiziksel bir yumruk atmışım gibi sarsılıyor. "Tanrım, Finlay," diye fısıldıyor, sesi yürek parçalayıcı bir şekilde yıkılmış. "Bebeğim," diye inliyor, bedenimdeki titreme onun kinde de yankılanıyor.

Ben tüm korkunç duygularımı ve hayatımın üzerinde kara bir bulut oluşturan kabuslarımı serbest bırakırken babam bana sarılıyor. Acım bir kasırga gücüyle etrafımızda uğulduyor.

Babamın nefes alış veriş i düzelip sakinleşmeyi başardığında fiziksel, duygusal ve zihinsel olarak tükenmiş durumdayım. "Rapor ettin mi?"

Başımı sallıyorum, kuru dudaklarımdan kayıp hıçkırıklar süzülüyor. "Uyanır uyanmaz 911'i aradım."

"Uyandın mı?" Babam soruyor.

Yüzümü saklayarak, ses tonum kederli ve eziyetli bir şekilde, "Bana tecavüz ederken... bayıldım... ve yatağında uyandım. Her şeyi temizledi. Orada olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Ayrılmak zorunda kaldım."

"Doğru olanı yaptın Fin. Buraya gelmene sevindim. Senin davanla ilgilenen memurun adını ve numarasını istiyorum."

Başımı sallıyorum, sonunda yıkıldığım için kendimi güçsüz hissediyorum.

Bir an sessizlik oluyor, sonra babam soruyor, "Ne yapabilirim?" boğazını temizliyor. "Neye ihtiyacın var?"

"Sadece sen," diye fısıldıyorum, babama olabildiğince yaklaşıyor. "Sakın bırakma."

"Yapmayacağım." Oda etrafımızda karanlığa gömülürken kolları beni sıkıca sarıyor. "Seni güvende tutmak için orada olamadığım için çok üzgünüm."

Babamın sesindeki ezici suçluluk duygusunu duyunca geri çekiliyorum ve gözlerimi onunkilere dikeyim. "Yapma baba. Bu senin suçun değil. I

daha dikkatli olmalıydım. İçeri nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu."

"Yine de tek bir işim var, o da küçük kızımı korumak."

Başımı salladım. "Beni hayattaki her şeyden koruyamazsın." Kelimelerin nereden geldiğini ya da onları söyleyecek gücü nereden bulduğumu bilmiyorum. Babamın bana olanlar için kendini suçlamasını istemiyorum.

Babamın avucu yanağımı kavıyor ve başparmağıyla tenimdeki gözyaşlarını nazikçe siliyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve yaşadığım travmanın babamın gri gözlerini kararttığını görüyorum.

Acımı hissedebiliyor. İşte bu kadar yakınız.

Çenem tekrar titremeye başlıyor ve bu babamın gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oluyor. "Çok üzgünüm Fin. Tanrım, çok üzgünüm."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, yüzüm yine parçalanıyor. Babam beni tekrar göğsüne çekiyor ve sanki beni güvende tutmak için tüm vücudunu benimkinin etrafına sarmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

"Bu... çok acıttı... baba," diye ağlıyorum. Travma etrafımda kararıyor, korkunç anılar sanki beni parçalamaya çalışıyormuş gibi derimi tırmalıyor. "Ürkütücüydü... ve iğrençti... ve rahatsız ediciydi... ve dayanılmazdı ve..." Bir çılgılık sözlerimi kesiyor ve o cehennemde nefes almak için mücadele ediyorum. "Ben bakireydim, baba."

"Fin." Babamın sesi yürek parçalayan bir soluktan başka bir şey değil, sonra ağlıyor, "Tanrım, tatlım!"

Ön kapı açılıyor ve sestten donup kalıyorum, boğazımda yanan bir yol açan hıçkırık, başka bir nefes alamayana kadar durup şişiyor.

"Ben yukarıda olacağım," dediğini duyuyorum Josh Amca'nın.

Babamın başını salladığını hissediyorum ve ancak Josh Amca'nın ayak sesleri uzaklaştığında babam ayağa kalkarken beni göğsüne kaldırıyor. Bizi yatak odalarından birine götürüyor ve yatağın kenarına oturmadan önce kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor, hala beni koruyarak kucaklıyor.

"Başka kimsenin bilmesini istemiyorum," diyorum, sesim kendi kulaklarıma zayıf ve acınası geliyor.

"Sen nasıl istersen, Fin." Babam bana sarılıyor ve güvende olduğum hissi travmanın ruhumda bıraktığı çatlaklardan süzölmeye başlıyor. "Ne istersen yapacağım."

"Sadece babamı istiyorum," diye sızlanıyorum.

"Buradayım, tatlım. Bir süre hiçbir yere gitmeyeceğim."

Travma dalgalar halinde vurmaya devam ediyor ve içim kan ağlarken başka bir şey yapamayacak kadar bitkin bir halde babama yaslanıyorum.

Yıkılmamak için çok mücadele ettim, saldırıyı herkesten sakladım ve şimdi babam burada ve ben güvendedeyim, bu ham ve ruh kırıcı.

Ama aynı zamanda sonunda nefes alabileceğimi de hissediyorum. Bu dehşetle tek başıma mücadele etmek zorunda değilim.

Sanki babam her zaman olduğu gibi her şeyi daha iyi yapacakmış gibi geliyor.

Sıyrıklarımı öpecek ve üzerlerine yara bandı

yapıştıracak. Uyuyana kadar bana sarılacak.

Bir kabustan sonra öcüyü kovalamak için orada olacak.

*Babam
geldi.*

*Ben iyi
olacağım.*

ETHAN

Verandamda ayaklarımı korkuluklara dayamış otururken, Drake'lerin Stanley'i satın almayı düşündükleri evin merdivenlerine kadar takip etmelerini izlerken yavaşça bir fincan kahvemi yudumluyorum.

Tıpkı dün olduğu gibi, Bay Drake Finlay'i sıkı sıkı tutuyor. Vücut dillerine bakıyorum, bir eve bakmak yerine cenazeye gidiyorlarmış gibi bir izlenim veriyor.

Babam merdivenlerden çıkarken dikkatim sarı ve beyaz kiralamadan uzaklaşıyor.

Babamdan hiçbir şey saklamam.

"Hey," diye mırıldanıyorum son kahvemi içmeden önce. Bacaklarımı korkuluktan indiriyorum ve fincanımı sandalyemin yanına koyuyorum, babam da diğer şezlonga çöküyor.

"Bana ne olduğunu anlat," diyerek doğrudan konuya giriyor.

Öne doğru eğilerek derin bir nefes alıyorum ve gözlerim okyanusa kilitlenirken yavaşça bırakıyorum. "Bayan Chapel bir süredir

Kendimi rahatsız hissediyordum ve bana dokunmamasını istediğimde kendini kaybetti."

Annem ayağa kalkıp Chelsea'yi t o k a t l a m a y a hazırlanırken, babam kılını bile kıpırdatmıyor.

"Sana dokundu mu? Nasıl dokundu?" Babam soruyor, sesi alçak ve bir tehlike dünyasıyla dolu.

Nasıl açıklayacağımı bilemediğimden, "Sadece aşırı dokunuyorsun baba," diye mırıldandım.

"Nereye?" Babam homurdanıyor, çenesi gergin ve gözleri kuru buz gibi yanıyor.

"Çoğunlukla kolum ya da sırtım. Uygunsuz bir yer yok."

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Babam başparmağını alt dudağına sürtmeden önce soruyor.

"Bu yıl... Şubat ayında spor salonuna katıldığından beri," diye itiraf ediyorum.

Babamın gözleri kısılıyor, bakışları yüzümün her santimetresini inceliyor. "Kendini mi kaybetti?"

"Evet." Ağır bir iç geçirdim. "Neyse ki Barb araya girdi de Bayan Chapel ile yalnız kalmadım. İsteyeceğim son şey kasabanın onu tehdit ettiğimi düşünmesi."

"Güzel. Şu andan itibaren o kadınla asla yalnız kalmayacaksın," diye homurdanıyor babam. Başımı sallıyorum, sonra soruyor: "Sana neler hissettirdiği hakkında konuşmak ister misin?"

Omuz silkiyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp ağır bir iç çekiş daha yaşıyorum. "Sadece... bu... kendimi garip hissediyorum."

"Zayıf mı?" Babam soruyor, sesi çok daha yumuşak.

Başımı salladım. "Sanki erkekliğime yumruk atmış gibi." "Tamamen normal, Ethan."

Başımı çevirip babama bakıyorum. "Bu yanlış geliyor. Ben bir erkeğim. Ondan daha güçlüyüm."

Babam başını sallar. "Birinden daha güçlü olmanız, sizden faydalanamayacakları anlamına gelmez. Chelsea gibi insanlar işbirlikçidir ve insanları istismar etme sanatında ustalaşmışlardır. Narsistler."

Babam sandalyelerin arasındaki boşluğa uzanıyor ve elini omzuma koyuyor. "Bu senin daha az erkek olduğun anlamına gelmez. Olaylar başladığında neden bana gelmedin?"

Bakışlarımı tekrar okyanusa çeviriyorum. "Bu kadar küçük bir şey için şikayet etmek aptalca geldi."

"Dışarıda sizi taciz eden bir kadın varsa bu küçük bir şey değildir."

"Kasaba -"

"Kasabanın canı cehenneme," diye tersliyor babam. Bana yaklaşıyor ve göz göze geliyoruz. "Önemli olan tek şey senin güvende ve mutlu olman, oğlum. Bu kasabanın ne düşündüğü umurumda değil. Anladın mı beni?"

"Evet."

Babam ayağa kalkıyor ve beni sandalyeden kaldırıp kucaklıyor. "Kendini her zaman korumaya hakkın var."

Omzuna doğru başımı salladım.

"Sana doğru geliyor, hemen beni çağırıyorsun."

Tekrar başımı salladım.

Babam geri çekiliyor ve bir elini boynumun kenarına dolayarak sert bakışlarını üzerime dikeyor. "Ve benden hiçbir şey saklamıyorsun. Bilmediğim bir tehditten seni koruyamam."

"Tamam."

"Ben senin, kardeşin ve annen için yaşıyorum. Kimsenin aileme bulaşmasına izin vermeyeceğim."

"Sen de yaşa" derken omuzlarımdaki yükün kalktığını hissediyorum.

Babam bir an bana bakıyor, sonra ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Kendini savunduğun ve ona durmasını söylediğin için seninle gurur duyuyorum."

Chelsea kasabada yalanlar yaymaya başlarsa babamın arkamı kollayacağını bildiğim için gerginliğim azalıyor.

Gülümsemesi artıyor. "Barb kavgaya mı karıştı?"

Bir kahkaha attım. "Anne ayı gibiydi." "O iyi bir insan."

Başımı salladım. "Evet."

"İşe hazır mısın?" Babam ön kapıya bakarak soruyor. "Seninle geleceğim."

"Spor salonuna mı geliyorsun?" Telefonumu ve anahtarlarımı almak için içeri girerken soruyorum.

"Evet. Barb'a arkamı kolladığı için teşekkür etmek ve görevi devraldığından beri neler yaptığını görmek istiyorum."

Biz evden çıkıp merdivenlerden inerken Drake'ler sahile doğru yürümeye başladılar.

Babam duraklayınca kolundan tutup evin arka tarafına doğru çekiyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" Babam duyma mesafesi dışına çıktığımızda soruyor.

Omuz silkiyorum. "Finlay bizim yanımızda rahatsız oluyor, bu yüzden onu rahat bırakıyorum."

"Evet, kız bir esinti onu uurabilir gibi görünüyor."

Kamyonetime tırmanırken, "Muhtemelen bir şeylerle uğraşıyordur." dedim.

Sohbet, akçaağaç kereste siparişimiz gelir gelmez söküp yeniden inşa e de ce ğimiz verandaya dönüyor.

Bölüm 9

FINLAY

Babam bugün taşınabilmemiz için Bay Jefferson'la anlaştı.

Josh Amca ve babam piyanomu verandaya bakacak şekilde yerleştirirken kapı hafifçe çalınıyor. Gözlerim Ethan'ın durduğu yere kayıyor ve donup kalıyorum.

"Hey, Ethan," diye selamlıyor Josh Amca, ön kapıya yaklaşıyor.

"Taşınmak mı?" Ethan bariz olanı söylüyor.

"Evet," diye cevap veriyor babam, koruyucu bir hareketle önüme geçerek.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ethan sorar.

Tam o sırada Quinn ve Eli'nin sesini duyuyorum ve etrafımdaki alan daralırken hava bir anda tıkanmaya başlıyor.

"Bu harika olur. Teşekkürler evlat," diyor Josh Amca.

Babam omzunun üzerinden bana bakıyor, ben de elimle koridoru işaret ediyorum. "Ben odamı hazırlamaya başlayayım."

"Bunu sen yap, tatlım."

Koridorda hızla ilerlerken herkesin gözlerini üzerimde hissediyorum ve yatak odamın mahremiyetine güvenli bir şekilde girene kadar nefesimi tutuyorum.

Tekrar nasıl sosyal olunacağını öğrenmem gerekecek. Böyle giderse, yakında tüm kasaba bende bir sorun olduğunu öğrenecek.

Mobilyalara göz gezdiriyorum ve yatağı yapmaya karar veriyorum. Çarşafa uzandığım anda Quinn odaya giriyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ah... tabii."

İşe koyulduk ve bir anlık sessizlikten sonra Quinn bana endişeli bir bakış atarak "Benimle her şeyi konuşabilirsin" dedi.

Bunun olacağını biliyordum. Yaşadığım travmayı ne kadar saklamaya çalışsam da Quinn bir şeylerin ters gittiğini fark edecekti.

Gözlerimi yatak takımından ayırmadan başımı sallıyorum. "Biliyorum. Teşekkürler"

Yastıkları çift kişilik yatağın başına yerleştirmeyi bitirdiğimizde Quinn'in gözleri benimkileri yakalıyor. "Senin için endişeleniyorum."

Babam eve geldiğinden ve ben yıkıldığımdan beri gözyaşlarım çok hızlı akıyor. Çenem titriyor ve gözlerimi üzerine soyut mavi bir deniz kabuğu deseni serpiştirilmiş beyaz yatak örtüsüne indirirken sertçe yutkunuyorum.

"Bu konuda konuşmaya hazır değilim,"

diye itiraf ediyorum. Quinn başını salladı. "Anlıyorum."

Gözlerim kuzenimin gözleriyle buluşuyor ve onun da kendi travmasını yaşadığını bildiğimden, "Nasılsın?" diye soruyorum.

"Her geçen gün daha iyiye gidiyor. Nina'dan iyi tavsiyeler aldım." Yatağın kenarına oturuyor. "Her seferinde bir gün

yaşı. Yarını düşünme. Sadece önümüzdeki bir saati atlatmaya odaklan."

Yatağın ayak ucuna oturuyorum ve parmaklarıma bakıyorum. "Sana yardımcı oldu mu?"

"Evet."

Saldırının ardında bıraktığı korkunç duygularla sertçe yutkunurken başımı sallıyorum. Garip bir durum. İyi hissettiğim anlar oluyor, sonra beklenmedik bir şekilde karanlığa geri çekiliyorum.

Quinn duvara yaslanmış gitarımı işaret ediyor. "Çaldığını hiç duymadım."

Omuz silkiyorum. Hâlâ müziğimden zevk alacak gücümün olup olmadığını bile bilmiyorum.

Quinn ayağa kalkıyor ve gitarı eline alarak bana doğru getiriyor. "Benim için bir şeyler çalar mısın?"

Enstrümanı alıyorum ve ahşap göğsüme ve omzuma yerleştiğinde tanıdık geliyor... uzun bir günün ardından eve dönmek gibi.

Parmaklarımı tellerin üzerinde gezdiriyorum. "Ne duymak istiyorsun?"

"Ne oynamak istersen." Quinn yatağa yerleşir, yüzünde umutlu bir ifade vardır.

Bir şarkı düşünmeye çalışırken hafifçe tıngırdatmaya devam ediyorum.

Gözlerim Quinn'in üzerinde geziniyor ve kendi duygularımı bir kenara bırakıp Lily Kershaw'dan *Darker Things'i* çalarken şarkı şekillenmeye başlıyor.

Boğazımı temizleyerek kelimeler dudaklarımdan dökülüyor ve huzurlu bir his beni sarıyor. Kendimi tutkuma kaptırıp kuzenime şarkı söylerken bir anlığına rahatlıyorum.

Ağzının etrafında bir gülümseme dolaşıyor, dinlerken gözleri bana sabitlenmiş.

Şarkıyı bitirdiğimde bana yaklaşıyor ve sıkıca sarılıyor. "Teşekkür ederim."

"Bana ihtiyacın olduğunda yanında olamadığım için özür dilerim," diye fısıldıyorum saçlarına.

"Artık buradasın. Önemli olan tek şey bu." Quinn geri çekiliyor, mutlu gülümsemesi yerine geliyor. "İçinde başka bir şey çalmak var mı?"

Bir kahkaha attım, sonra ona takıldım, "Bu sana bir keke mal olacak."

"Sana ne istersen pişiririm," diyor ve rahat bir pozisyona geri dönüyor.

"Düşünmeme izin ver." Derin bir nefes alıyorum ve tellerin üzerinde duran elime bakıyorum. Lily Kershaw'a sadık kalarak Quinn'e sırtıyorum. "İşte sana ve Eli'a bir tane."

Always & Forever'ın akorlarını tıngırdatmaya başlıyorum ve Quinn'in yüzündeki gülümseme bana saldırıdan önceki gibi hissettiriyor. Bir an için, hayatım boyunca müzik yapma hayalleri olan on sekiz yaşında bir kızım.

Heyecanın damarlarıma aktığını hissediyorum, kalbim küt küt atıyor, sonra kendimi şarkının içinde kaybediyorum.

Durmuyorum ve hemen melodinin *Everywhere I Go* by Lizzie.

Quinn'in bana bakışı, yüz hatları rahat ve huzurlu, devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

ETHAN

Eli ve ben kanepeyi yere bırakırken koridordan gelen müziği duyuyorum.

Sonra biri şarkı söylemeye başladı ve ben donup kaldım. Gözlerim kardeşime kaydı.

"Muhtemelen Finlay. Quinn onun çok güzel bir sesi olduğunu söyledi."

Vay anasını.

Kaşlarım havaya kalkıyor ve şimdiye kadar duyduğum en güzel sesin unutulmaz boğuk tonunu dinlerken olduğum yerde kalakalıyorum.

"Kahretsin, çok iyi," diye nefes alıyorum, tüylerim diken diken oluyor.

David yanımdan geçiyor ve kafasını kızının yatak odasına sokarak, "Babana bir iyilik yap ve bir sonraki şarkın Go Your Own Way olsun" diyor.

Şarkı başladığında tanıdık geliyor ama Finlay'in sesindeki tutku ve gücü ruhumda hissediyorum.

Herkes bir şeyler taşımayı unutuyor, hareketsiz duruyor ve onun sesinin tırmanışını dinliyor, şarkı kendi başına bir hayat alıyor.

Tanrım, o inanılmaz.

Sanki kalbime hayat üflenmiş gibi hissediyorum. Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve Finlay'ın sesiyle aynı hıza ulaşıyor. İçimde daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyu harekete geçiriyor ve ona karşı hissettiğim çekimin artmasına neden oluyor.

David kızına gülümsüyor, ta ki kız başka bir şarkıya geçene kadar, sözler o kadar acı dolu ki yüzüne yansıyor.

Eli koluma vuruyor. "Hadi. İşimize dönelim."

Kardeşimi evden çıkarken takip ediyorum ve Finlay'ın sesi açık yatak odasının penceresinden bize doğru gelirken U-Haul'a doğru ilerliyorum.

Vay canına. Aklım resmen uçtu.

Her birimiz bir kutu alırken Eli'ye bakıyorum. Kardeşim bana sırıtıyor. "Finlay başka bir şey, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

Geri dönmeden önce, "Yüzündeki o bakışı silmen gerek. Onunla ilgilendiğin gün gibi ortada."

"Ne? Hayır," diye bağıriyorum, biraz fazla itiraz ederek. "Sadece sesini seviyorum."

"Evet." Eli kıkırdıyor. "Doğru."

Ailemden hiçbir şey saklayamam. "Benden hoşlanmıyor, bu yüzden onu takip etmeye çalışmanın bir faydası yok," diye homurdanıyorum onun yanında yürürken.

"Senden hoşlanmadığını düşündüren ne?" Eli kaşlarını çattı. "Buraya yeni taşındı."

Omuz silkiyorum, kutuyu tutuşumu ayarlıyorum. "Biraz ürkektir."

"Quinn de öyleydi. Ağırdan al. Onunla arkadaş ol."

Neredeyse bir homurtu çıkaracaktım, beni her gördüğünde gözlerinde beliren korkunun anısı, arkadaşlık gibi basit bir şeyin mümkün olmadığını hatırlatıyordu. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"Denemezsen bilemezsin."

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz, Finlay'ın sesi yükseldikçe konuşmaya ara veriyoruz.

Onu dinlemek için saatlerimi harcayabilirim.

Şarkı seçimleri duygu dolu, sanki onlar aracılığıyla bize gizli bir mesaj veriyor.

Her şey eve taşınır taşınmaz Josh'a bakıyorum. "Eşyaları yerleştirmeye başlayabilir miyiz?"

Bana sıırıttı. "Elbette. Teşekkürler evlat. Sabahını ayırdığın için minnettarım."

"Izgarayı yakayım mı?" David soruyor.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye yanıtlıyor Josh. Eli ve bana bakıyor. "Çocukların da yardımıyla, akşam olmadan sizi yerleştiririz."

Eli duvardan uzaklaşan süpürgelikleri işaret ediyor. "Alet çantamı alıp bunu tamir edebilirim." Ağabeyim dikkatini bana çeviriyor. "Sen de tüm dolap ve dolap menteşelerini kontrol et."

David bir kahkaha atar. "Josh'un Southport'tan ayrılmayı neden reddettiğini şimdi anlıyorum. Hepiniz bir işi halletmek için bir araya geliyorsunuz."

Teşekkürler çocuklar." Kardeşine bakar. "Ben kabloları kontrol ederken sen de ızgarayı yak."

Herkesin yapacak bir işi olduğundan, Finlay'ın sesi kesilirken biz çalışmaya başlıyoruz. Sessizlik beni anında sinirlendiriyor ve şarkı söylemeye devam etmesini diliyorum.

Finlay ve Quinn açık yaşam alanına geri döndüğünde mutfaktaki her dolabı kontrol ediyorum. Finlay'e ve yanaklarındaki sağlıklı kırmızı kızarıklığa bakmamak için çok çaba sarf etmek gerekiyor.

Her biri bir kutu açıyor ve eşyalarını yerleştirmeye başlıyor. Gözlerim Finlay'e takılıyor, ipeksi kahverengi saçlarını dağınık bir topuzla arkaya bağlamış. Bol bir kot tulum giymiş, altında da bir atlet var ve bir an için kaygısız bir sanatçı gibi görünüyor.

Bana doğru döndüğünde hızlıca bir menteşeye odaklanıp vidaları inceliyorum. Tabakları ve bardakları mutfak masasına boşaltmaya başlıyor ve ben bir dolaptan diğerine geçerken yavaşça yaklaşıyorum.

Boğazını temizlediğini duyuyorum, sonra beceriksizce mırıldanıyor, "Yardım ettiğin için teşekkürler."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Bir şey değil."

Bavulunu daha hızlı bir şekilde boşaltmadan önce bakışlarımla uzun süre karşılaşmıyor.

Benimle konuşmasını kesinlikle bir kazanç olarak kabul ediyorum.

Zaman akıp gidiyor ve çok geçmeden Josh'un hamburger ızgara yapmakla meşgul olduğu açık pencerelerden ve kapıdan ağız sulandıran bir aroma süzülüyor.

"Bira mı?" David bir soğutucu kutusunu açarken soruyor. "Evet, teşekkürler."

Bana bir *sigara uzatıyor*, sonra verandayı işaret ediyor. "Biraz mola ver."

Onu dışarı kadar takip ediyorum ve benimkinden daha sağlam olan korkuluklara yaslanabileceğim bir yer buluyorum.

"Kablo tesisatında her şey yolunda mı?" Josh David'e sorar. "Evet."

"Sen elektrikçisin, değil mi?" Eli, David'e sorar.

Finlay'ın babası başını sallar. "Yirmili yaşlarımdan beri petrol platformlarında çalışıyorum."

Eli, "İkinizin de sizi uzun süreler boyunca evden uzaklaştıran işleri var," diyor.

"Sadece bir yıl daha, sonra eve daha yakın bir şey bulacağım." David kardeşine bakar. "Muhtemelen kendi işimi açacağım."

Josh bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?" "Yardım edebileceğini düşünüyordum."

Josh kıkırdar. "İşteki ilk günümde kendimi elektrikle çarpacağım."

"Ofis işlerini halledebilirsin," diyor David. "Bunu bir düşün."

Quinn ve Finlay evden çıkana kadar ızgaranın etrafına sessizlik çöker.

"Josh bana yerel hırdavat dükkanının sahibi olduğunuzu söyledi?" David Eli'a sorar.

"Evet, birkaç yıl önce devraldım."

"Hayır merak ediyorum sen kullanışlı ile a
çekiç," David kıkırdar.

"Babamız bize küçük yaşta öğretti," diyor Eli. David'in
gözleri bana dönüyor. "Ne iş yapıyorsunuz?"

Boğazımı temizliyorum. "Spor salonunu işletiyorum,
kendini savunma dersleri ve özel eğitim seansları veriyorum."

"Öyle mi?" David soruyor. "Teçhizat için formda kalmam
gerekıyor, bu yüzden muhtemelen beni buralarda
göreceksiniz."

"Harika." Ona bir gülümseme attım. "Bir konuda yardıma
ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Şu kendini savunma dersleri," diye soruyor David, "onları
özel olarak verebilir misiniz?"

"Elbette."

Finlay babasının omzuna hafifçe vurur ve eve geri
dönmeden önce ona başını sallar. David hemen ayağa kalkar
ve onun peşinden gider.

Başımı eğerek bana verilen yapboz parçasını inceliyorum.

David, Finlay'in kendini nasıl koruyacağını öğrenmesini ister.

Bölüm 10

FINLAY

Babam John Grisham'ın son romanını okurken, parmaklarım piyanonun tuşları üzerinde dans ediyor. Kaşlarımı çatıyorum, duruyorum, sonra baştan başlıyorum.

"Benim bir parçamı aldın..."

Başımı sallıyorum, melodiyi daha düşük bir perdeye çeviriyorum. Doğru melodiyi bulmak için mırıldanmaya başlıyorum.

"Senin için olmayan bir parçamı aldın."

"Sanırım kendini savunma dersleri yardımcı olacaktır," diye mırıldanıyor babam.

Başımı kaldırıp baktığımda alnımda bir çatıklık oluşuyor. Gözleri kitabın sayfalarına yapışmış.

"Neden bu konuyu zorluyorsun?" Babamla yüzleşebilmek için bankta dönerek soruyorum.

Kitabı sehpanın üzerine bırakıyor. "Kendini savunabildiğini bilmek istiyorum, tatlım."

"Bana nasıl ateş edileceğini öğretebilirsin," dedim.

Babam söylediklerimi dikkate aldı. "Bunu da yapabiliriz." Bana yalvaran bir bakış attı. "Sadece bir ders dene. Ethan'dan buraya gelmesini isteyebilirim ve seni onunla yalnız bırakmam. Bunu bana bir Noel hediyesi olarak düşün."

Doğru ya. Ağaç dikilmiş ve süslenmiş olsa bile, Noel'e sadece on gün kaldığını unutup duruyorum.

Omuzlarım çöküyor ama babamın ne dediğini duyuyorum. Kendimi nasıl koruyacağımı bilseydim, o gece her şey farklı olabilirdi.

"Bir ders." Vurgulama için işaret parmağımı kaldırıyorum. "Eğer çok zorsa, sormayı bırakacaksın."

"Anlaştık." Babam sanki piyango kazanmış gibi sırtıyor. Banktan kalkıp, "Buzlu çay ister misin?" diye soruyorum.

"Lütfen." Buzdolabından sürahiyi almakla meşguldüm ki babamın "Ethan, nasılsın?" dediğini duydum. Arkamı döndüm ve babamı telefonda görünce rahat bir nefes aldım.

"Şu kendini savunma dersleri hakkında. Onları burada, evde vermenin bir sakıncası var mı?" Babam Ethan'ın söylediklerini dinler ve gülümser. "Harika. Saat kaçta boşsun?"

Dolaptan iki bardak almaya devam ediyorum.

"Tamam. Yarın saat 10'da görüşürüz. Sağ ol evlat."

İtiraf etmeliyim ki babam eve döndüğünden beri işler daha kolay. Saldırı hakkında hiç düşünmediğim zamanlar oluyor ve bu bana kötü bir rüya gibi gelmeye başladı.

"Ethan yarın saat onda burada olacak," diyor babam, sanki telefonu duymamışım gibi.

"Duydum," diye mırıldanıyorum sürahiyi buzdolabına geri koyarken. Bardaklarımızı alıp oturma odasına doğru yürüyorum. Babama buzlu çayını uzatırken, "Bunu dört gözle beklediğimi söyleyemem" diye ekliyorum.

Piyanomun önüne oturup kadehimi yere bırakıyorum ve göğsümde oluşan şarkıya doğru melodiyi aramaya geri dönüyorum.

Bir çift tayt ve bol bir tişört giymiş Ethan'ın sahile doğru ilerlediğini gördüğümde içimi çektim.

İçeri geri döndüm. "Geliyor."

"Güzel." Babam koltuktan kalkıyor ve bize yer açmak için koltuğu yana çekiyor.

Bu gerçekten hoşuma gitmiyor. Ethan'ın ayak seslerini duyduğumda kollarım anında göbeğimi sarıyor.

Babamın "İçeri gel," dediğini duyuyorum ve ona bakıp yatak odamın güvenliğine koşmamam için çok şey gerekiyor.

"Günaydın." Ethan babamla benim aramda bakışıyor.

"Hey," diye mırıldanıyorum, parmaklarım yanlarımı kazıyor.

Bu iyi bir fikir değil. Bana dokunduğu an çıldıracağım ve sonra bütün kasaba öğrenecek.

Babama yalvaran bir bakış atıyorum ama o başını sallıyor. "Sadece dene, Fin." Dikkatini Ethan'a çeviriyor. "Daha fazla alana ihtiyacın var mı?"

Ethan başını sallıyor, sonra gözleri bana kilitleniyor. İçimi bir ürperti kaplıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Babam kanepeye doğru yürür ve oturup kitabını eline alır. "Bana aldırmayın."

Ethan yaklaşmıyor ve gözlerim ne yapmam gerektiğini bilmeden onunla babam arasında gidip geliyor.

Eski ben gülümser ve onu evimize kabul ederdi.

Bakışlarım tekrar Ethan'inkilerle buluşuyor.

Eski ben onu çekici bulurdu.

Ethan cebinden anahtarlığa benzeyen bir şey çıkarıyor ve ancak o zaman yaklaşıp bana uzatıyor. "İlk savunma hattı. Bunu saldırganın yüzüne püskürt. Kişiyi etkisiz hale getirmesi garantidir, böylece kaçmak için zamanın olur. Çabuk açılan bir anahtar halkası var, böylece anahtarlar kilitte ya da kontaktaysa çıkarabilirsin."

Küçük pembe biber gazını ondan alıyorum ve bana verdiği güvenlik hissi beni şaşırtıyor. "Teşekkür ederim."

Cebime sığacak kadar küçük bir şok tabancası çıkarıyor. "İkinci savunma hattı."

Ağzımın kenarı kalkıyor ve şok tabancasını ondan alırken biraz daha rahat hissetmeye başlıyorum.

Sonra Ethan babama dönerek beni daha da şaşırtıyor. "David, yardım eder misin?"

"Elbette." Babam kitabı bırakır ve bir anda ayağa kalkar.

Ethan babama yaklaşırken, "Hareketler konusunda rahat olman için bir dersten fazlası gerekecek," diyor. "İkinize de göstererek Finlay pratik yapabilir."

"İyi fikir." Babamın yüzündeki etkilenmiş ifadeyi görüyorum. "Dövüşecek miyiz?"

Ethan bir kıkırdama sesi çıkarıyor ve bu ses gözlerimin yüzündeki gülümsemeye kaymasına neden oluyor. Bir an için onu ne kadar yakışıklı gösterdiğine bakıyorum.

Eski halim beni cezbederdi.

Ethan'ın kötü çocuk havası olabilir ama onu gördüğüm kadarıyla iyi bir insan olduğunu söyleyebilirim.

"Hayır." Babama sırtıyor. "İlk hareket, arkadan yakalandığında nasıl kurtulacağındır."

Babama sırtını döner. "Tut beni."

Babamın yüzündeki gülümseme genişliyor ve bir kolunu Ethan'ın boynuna dolayarak öne atılmasını izliyorum. Ethan'ı tutamadan önce, Ethan'ın vücudu gevşiyor ve çömelleme pozisyonuna düşüyor.

Bana bakarak şöyle diyor: "Tüm kaslarını gevşet ve yere düş. Yere düştüğün anda dirseğini kaldır ya da saldırgan daha uzun boyluysa kasığına bir yumruk atarak öldürmeye çalış."

Ethan iki hareketi gösterdiğinde babam biraz geriye sıçırıyor ve bu da beni kıkırdatıyor.

Ethan doğrulur, sonra babama işaret eder. "Sen de bir dene Finlay."

Bunu yapabilirim.

Ethan'ın bana kendimi savunmayı benim için rahat bir şekilde öğretmek için çaba sarf etmesi, onun yanımdayken hissettiğim korkunun yavaş yavaş buharlaşmasına neden oluyor.

ETHAN

Finlay her geçen dakika daha da rahatlar, ta ki David'in brne dirsek atıp onu ölümcül bir şekilde yaralamış gibi davrandığında dudaklarından kakhahalar dklene kadar.

Glmsemesini görünce kalbim kt küt atıyor.

Tanrım, nefes kesici.

Başım çok büyük belada.

"Vurabileceğin en sert vuruş bu mu?" David ona sorar.

"Ah... Seni incitmek istemiyorum." Hazırlanır, böylece babası onu arkadan yakalayabilir.

"Bana en sert vuruşunu yap" dedi.

"Tamam."

Hareketleri yaparken yakından izliyorum ve kız David'e dirsek attığında David başını sallayıp geri adım atıyor. "Bu hareket işe yaramayacak."

"Kas yapmak için biraz kuvvet antrenmanı yapabiliriz," diyorum. "Diğer hareketler üzerinde çalışacağız." Elimle yeri işaret ediyorum. "Uzanabilir misin Finlay?"

Yere oturmadan önce gözleri aramızda geziniyor. Sırt st yatarken vücudunun gerildiğini fark ediyorum.

Gözlerini bana dikeyor ve o gri irislerin bana odaklanması nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

"Bacaklarını biraz a."

Zihnimi çukurdan uzak tutmak için çok çaba sarf etmem gerekiyor.

Finlay'in dili dışarı fırlıyor, gergin bir şekilde dudaklarında geziniyor ve bu görüntü kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

Aklını çukurdan çıkar. Aklını çukurdan çıkar.

Sol ayak bileğinin yanında durmak için hareket ederken kelimeleri kendi kendime tekrarlamaya devam ediyorum. "Eğer kişi seni sırt üstü yatırmışsa ve yeterince yakınsa, -" Finlay oturur pozisyona geçince sözlerim kesildi. Astım krizi geçiriyormuş gibi ses çıkartıyor, nefesleri boğuluyor.

Hemen geri çekilip David'e bakıyorum. David ne atılıyor ve onu ayağı kaldırıyor. "Sorun yok."

Finlay'in eli göğsüne çarpıyor, nefes almakta zorlanırken yüzündeki kan çekiliyor.

Ona uzanmamak için ellerimi iki yanımda yumruk yapmak zorunda kalıyorum, vücudumdaki her kas onu rahatlatmak istiyor.

David onu göğsüne doğru sımsıkı sarar. "şşş... tatlım. Ben buradayım."

Finlay'in nefes alıp verme kontrolünü yeniden kazanması birkaç dakika sürüyor ve bu süre boyunca gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Hay sikeyim. Bu bir panik atak. Bir şeyi tetikledim.

"Bence bugünlük bu kadar yeter," diye mırıldanıyorum, onu korkutmamak için ses tonumu yumuşak tutuyorum.

David bana başını salladı. "Teşekkürler, Ethan."

Merdivenlerden aşağı inmeden önce ön kapıyı arkamdan çekerek kendimi dışarı attım. Sadece kendi evime ulaştığımda

arkama bakıyorum.

Lanet olsun, daha dikkatli olmalıydım.

Finlay saldırıya mı uğradı? Kötü niyetli bir ilişki mi? Ona bir şey olduğu gün gibi ortada.

Şezlonglardan birine uzandım.

Eğer bir dahaki sefere olursa, David'e Finlay'le birlikte tüm hareketleri yaptıracağım. O gülerken, aramızda güvenli bir mesafe bırakmayı unuttum.

"Kahretsin." Hata yaptığım için kendime kızgın bir şekilde, bir şeyleri yumruklamak istiyorum. Finlay söz konusu olduğunda tüm duygularım yoğunlaşıyor sanki.

Umarım iyidir.

Düşüncelerimi Finlay'den ve işlerin ne kadar çabuk değiştiğinden ayıramıyorum. Tam da onunla ilerleme kaydederken.

Elimi enseme ovuşturuyorum. David'in evime doğru yürüdüğünü görünce ayağa fırlıyorum ve sahile inen merdivenleri ikişer ikişer iniyorum.

"Özür dilerim," diye patladı kelimeler ağzımdan.

"Sorun değil," diyor. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"O nasıl?" Gözlerim Drake'lerin evine kayıyor ama Finlay'den bir iz yok.

"O iyi. Merak etme. Yarın aynı saatte gelebilir misin?"

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Eğitime devam etmek istiyor musun?"

"Evet. Bugün iyi iş çıkardı, sence de öyle değil mi?" "Evet. Kesinlikle."

David başını eğip benimle göz göze geldi. "Kızım için zahmete girdiğin için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Elbette."

David pats benim Omuz. "Teşekkürler, Oğlum. Bakınız yarın seni."

Başımı sallayarak evine doğru yürümesini izliyorum, göğsümdeki gerginliğin bir kısmı hafifliyor.

Finlay'ın tekrar denemek istemesi iyiye işaret. Değil mi?

Gece yarısından hemen önce eve geldiğimde duş alıp rahat bir eşofman altı ve kazak giyiyorum.

Kışın kalbine doğru ilerlediğimiz şu günlerde geceler gerçekten soğuyor. Kendime bir fincan sıcak çikolata yapıyorum ve verandaya çıkıp karanlığa bakıyorum, dalgaların şırıltısı uzun bir günün ardından bedenimi rahatlatıyor.

Sağıma baktığımda bir hareket gözüme çarpıyor ve Finlay'ın merdivenlerden aşağıya doğru fırladığını görüyorum. Hava geriliyor, kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve bardağı yere bırakarak onun peşinden gitmek için hareket ediyorum. Tam o sırada David ortaya çıkıyor ve kızını kucağına aldığı anda rüzgâr onu çığlık çığlığa sahile taşıyor.

İsa.

Ses, yürek parçalayan bir feryattan başka bir şey değil.

Merdivenlerden iniyorum ama David Finlay'i kollarına aldığında Finlay ona sıkıca tutunmuş gibi görünüyor ve donup kalıyorum.

Onu eve geri götürüşünü izliyorum ve sonrasında uzun dakikalar boyunca, az önce gördüklerimi düşünerek hareket etmiyorum.

Son zamanlarda hissettiğim garip endişe içime çöküyor ve ilk kez ona ne olduğunu bilmek istemiyorum.

Senaryolar zihnimi doldurduğunda midem bulanıyor ve rahatsız edici düşünceleri çabucak öldürüyorum.

Finlay ile aramda müthiş bir bağ var ve ona neyin zarar verdiğini öğrenmek benim için çok fazla olabilir.

Merdivenlere oturup derin bir nefes alıyorum. Avucumu yüzüme sürüp gözlerimi kapatıyorum. Finlay hakkında öğrendiğim her şey zihnimi dolduruyor.

Her zaman korkuyor. Sadece babasının, amcasının ve Quinn'in yanında rahat. Yanlışlıkla ilgisizlik olarak algıladığım ifade, diğer herkesle arasına ördüğü koruyucu bir duvar.

Ama bugün gerçekten gülümsedi. Kısa bir süreliğine de olsa güldü ve rahatladı.

Finlay mutlu olma yeteneğini kaybetmedi.

Kendini nasıl savunacağını öğrenmeye çalışıyor ve bu kalbimde yoğun bir hayranlık patlamasına neden oluyor.

Hâlâ savaşıyor.

Damarlarım çelik gibi bir kararlılıkla dolarken bakışlarımı Drake'lerin evine doğru çeviriyorum. Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Finlay.

Ve belki beni bir arkadaş olarak kabul edebilir.

Umarım.

Bölüm 11

FINLAY

Ethan merdivenlerden çıkarken çok gergin olduğumu söylememe gerek yok.

Yüzüm utançtan kızarıyor çünkü panik atak geçirdiğimi en ön sıradan izledi. Yere uzanmak zorunda kalana kadar çok iyiydim ve o üzerimde yükseliyordu.

Fazla uyuyamadım, dehşet evin duvarlarının üzerime kapanmasına neden olan bir kâbusa dönüştü.

Omuzlarım çöktü ve yorgun bir iç geçirdim.

Daha iyiye gittiğimi sanıyordum.

"Günaydın," diyor Ethan, beni mutsuz düşüncelerimden çekip çıkararak.

"Günaydın," diye selamlıyor babam onu, bir yandan da koltuktan kalkmam için omzuma vuruyor.

Ayağa kalkarken bacaklarımın ağırlaştığını hissediyorum ve sıfır enerjiyle, gözlerimi yerden ayırmadan Ethan'a doğru dönüyorum.

"Ona nasıl vurulacağını mı göstereceksin?" Babam soruyor ve gözlerim yerinden fırlıyor. Ethan'ın çantadan iki yumruk eldiveni ile birlikte bir çift antrenman eldiveni çıkardığını görünce kaşlarım havaya kalkıyor.

Ethan bize sırtıyor. "Sen seç, Finlay. Ya babanı döversin ya da beni."

Ondan gelen garip bir el sallama yok, vücudu rahat ve ifadesi dostça.

Bana tuhaf biriymişim gibi bakmıyor.

Midemdeki sarmal biraz gevşiyor.

Eldivenleri bana uzattı. "Ellerini korumak için bunları giy."

Onlara uzanıyorum ve gözlerimin onun yüzüne kaymasını engelleyemiyorum. Elim donuyor ve gözlerindeki hayranlığı gördüğümde vücuduma bir titreme yayılıyor.

Benim zavallı olduğumu düşünmüyor mu?

Neden bana öyle baksın ki?

Kendimi tutuyorum ve eldivenleri alıyorum. Onları giydiğimde parmaklarımı esnetiyorum.

"Kim olacak?" Ethan soruyor.

Babamın benimle uyumadığı için yorgun olduğunu bildiğimden omuz silkiyorum. "Sen mi?"

Ethan'ın sırtışı biraz genişliyor ve seçimimden memnun görünüyor.

Babam kanepeye oturur ve kitabına uzanır. "Başparmağını yumruğunun dışında tut, böylece Yumruk atarken canını yak" diye talimat veriyor Ethan.

Elimi yumruk yapıp görmesi için havaya kaldırıyorum.

"Böyle mi?" "Mükemmel."

Yumruk eldivenlerini takıyor ve ellerini önünde birleştirerek savunma pozisyonu alıyor. "Birkaç yumruk at."

Yaklaşıyorum, gözlerim Ethan'ın üzerinde geziniyor.

Derin nefes al.

Bunu

yapabilirsin.

Bir vuruş yapıyorum ama pede çarpmadan hemen önce yavaşlıyorum. Dudaklarım garip bir gülümsemeyle kıvrılıyor çünkü bu berbattı ve kendimi mahcup hissediyorum.

"Bana zarar veremezsin. Tekrar dene," diye beni cesaretlendiriyor Ethan.

Başımı sallıyorum ve daha fazla çaba gösteriyorum. Yumruğum dolgulu eldivene değdiğinde kolumda bir elektrik akımı oluşuyor ve dudaklarım aralanıyor.

Bu iyi hissettirdi.

"Sol ve sağ arasında gidip gel," diye mırıldanıyor Ethan.

Eldivenlere vurmaya başlıyorum ve kısa sürede nabzımın hızlanmasını sağlayan bir ritim buluyorum. Enerji içime doluyor ve eldivene vurmaya o kadar odaklanıyorum ki diğer her şeyi unutuyorum.

"Daha hızlı," diyor Ethan usulca.

Dakikalar geçiyor ve tenimde ferahlatıcı bir ter tabakası oluşuyor.

"Daha sert."

Nefes alışım hızlanıyor, ciğerlerim genişliyor.

Pedlere vurmaya devam ettikçe kemiklerime hafif bir his yerleşiyor ve zaman akıp gidiyor.

Ethan, "Hadi yer değiştirelim," dediğinde nefesim kesilmiş, tenim kızarmış ve kalbim göğsümde mutlulukla çarpıyor.

Duruyorum ve hava emerek ona sırtıyorum. "Bunu sevdim." Bana gururlu bir gülümseme veriyor.

"Gerçekten iyi iş çıkardın."

Onun övgüsü kalbimde bir sıcaklık patlamasına neden oluyor.

"Yumruk eldivenlerini alıp darbelerimden kaçmaya çalışmak senin için sorun olur mu?"

Omuz silkiyorum. "Ah... Deneyebilirim."

Ethan eldivenleri bana uzatıyor ve ellerimi arkadaki kayışlardan geçiriyorum.

"Rahatsız hissettiğin an beni durdur."

Başımı sallıyorum ve çantasından daha büyük bir çift boks eldiveni çıkarmasını izliyorum. Eldivenleri giydiğinde bana dönüyor.

Ben de onun yaptığı gibi pedleri tutuyorum.

"Darbelerden kaçınmaya çalışın. El tokatlama oyunu gibi." "Tamam." Başımı sallıyorum, sonra gözlerimi yumruklarına odaklıyorum.

Ethan'ın kolu dışarı fırlıyor ve ondan kaçınmak için ellerimi hızla hareket ettiriyorum. Ağzının etrafında sıcak bir sırtıma genişliyor, sonra eldiveni tokatlıyor çünkü ona bakmakla çok meşguldüm.

Başımı salladım ve boğazımı temizleyerek "Şanslı atış" diye mırıldandım.

Derin bir kıkırdama çıkarıyor ve sesin tüylerimi diken diken etmesini görmezden gelmeye çalışarak ellerine

odaklanıyorum.

Darbelerinden kaçınmayı başarıyorum ve vücudumu kullanarak ondan kaçmaya devam etmek için yavaşça ayaklarımı hareket ettirmeye başlıyorum. Farkına varmadan,

Birbirimizin etrafında hareket ediyoruz. Ethan her zaman aramızda güvenli bir mesafe bırakıyor ve ben de rahat bir ritim buluyorum.

Kaçındığım her darbeye kendime olan güvenim artıyor.

"Eğil," diye talimat veriyor Ethan, tam başımın üzerine bir yumruk indiriyor. İşleri değiştiriyor ve kendimi eğilirken, kaçarken, yana doğru adım atarken buluyorum.

Egzersiz kanımın damarlarımda daha hızlı akmasını sağlıyor, vücudum oksijenle doluyor.

Ethan sayesinde kontrol bendeymiş gibi hissediyorum.

Bir saat dolduğunda Ethan'ın gözleri hayranlık ve sıcaklıkla doluyor, buz gibi bakışları gözlerinden kovuyor. "Bu harikaydı. Gerçekten çok iyiydin."

Yumruk eldivenlerini ve boks eldivenlerini çıkarırken yüzüme mutlu bir gülümseme yerleşiyor. "Teşekkür ederim."

Ethan onları benden alıyor, yüz hatları yumuşuyor. "Bir şey değil, Finlay."

Babama baktığımda geniş bir gülümsemeye bizi izliyordu. "Yarın aynı saatte mi?"

Çabucak başımı salladım. "Evet."

"Harika," diyor Ethan çantasını toplarken. "İyi günler dilerim."

"Güle güle." Gözlerim onu evden çıkarken takip ediyor ve gözden kaybolduğunda babama dönüyorum. "Gerçekten beğendim."

Babam bana sırtıttı. "Bunu görebiliyorum." Koltuktan kalkıp, "Git duş al, sonra seni Quinn'in fırınına götüreyim" dedi.

Başımı sallayarak temiz kıyafetler almak için koridora çıktım. Öğleden sonra vardiyasında Quinn'e yardım ediyordum. Ücretsiz çalışıyorum, bu yüzden sabahları izin aldığım için kendimi kötü hissetmiyorum. Geceleri de meşgul olduğum müzik parçası üzerinde çalışıyorum.

Günlerim dolu dolu geçiyor ve asla yalnız değilim.

Saldırı hiç olmamış gibi davranmak kolay.

ETHAN

Kendimi bir mucize gerçekleştirmiş gibi hissederek, geçtiğimiz hafta boyunca aptal gibi sııttım.

Finlay harika gidiyor. Her geçen gün daha da güçleniyor.

Yanaklarındaki sağlıklı kızarıklık, gri gözlerinin gümüş beneklerle ışıldaması, mükemmel dudaklarının yukarı kıvrılması... Hayatımda bundan daha güzel bir şey görmedim.

Eğitim seansları sırasında, onu rahatsız eden her şeyi unutmasını sağladığımı hissediyor. Eğitim seansının kontrolünü tamamen ona veriyorum ve bu da benim yanımda giderek daha fazla rahatlamasını sağlıyor.

Kesinlikle kazanıyorum.

Spor salonuna gitmeden önce yerel bir sağlık mağazasında protein smoothie almak için duruyorum. Tezgâhta çalışan ve Noel şapkası takan Earl'e gülümsüyorum.

Havada tüm kasabayı gülümseten bir şenlik havası var.

"Her zamankinden mi?" diye soruyor, bir

fincana uzanarak. "Lütfen."

O smoothie'yi hazırlarken ben raflara bakıyorum ama aslında sergilenen hiçbir ürüne bakmıyorum. Düşüncelerim Finlay'ın etrafında dönmeye devam ediyor ve sanki zihnim onu yoktan var etmiş gibi, onu caddenin karşısında, lokantanın olduğu yönden gelirken görüyorum. Kendisi ve Quinn için kahve almış olmalı.

"Dur bakalım." Bu ses dikkatimi Finlay'e yetiştirmek için koşan belediye başkanının oğlu Sean Richardson'a çekiyor. "Bunu düşünmeyecek misin bile?" diye soruyor ona.

"Hemen dönerim," diye mırıldanıyorum Earl'e. Dükkândan çıkıp caddenin karşısına geçmeye başlamıştı bile.

"Hayır," diye mırıldanıyor Finlay, Sean'ın ona yaklaştığı her adım onu bir adım geri atmaya zorluyor.

"Sadece kahve." Sean ona, genellikle kızların onunla çıkmak için ayaklarına kapandıkları bir gülümseme verir.

Finlay iki fincanı daha sıkı kavırıyor, gözlerinde panik dönüyor. Bana doğru bakıyor ve ben olduğumu fark ettiği anda yüz hatlarını bir rahatlama kaplıyor. "Ethan. Merhaba."

Sean'ın gözleri bana kaydı. "Jackson."

"Richardson," diye mırıldanıyorum, kişisel alanına girmeden Finlay'e yaklaşıyorum. Dikkatimi ona yöneltiyorum. "Quinn'e merhaba demeye gidiyorum. Benimle yürür müsün?"

Hızla başını sallar ve Sean'a bir saniye bile ayırmadan uzaklaşmaya başlar.

Sean'a omuz silkiyorum ve Finlay'e yetişmek için koşuyorum. Onun solundan ilerliyorum, böylece caddeye en yakın ben oluyorum. Aramıza daha fazla mesafe koymadığını fark ediyorum ve mutlu sırtışıma bastırmak zorunda kalıyorum.

Tanrım, umarım bu benimle güvende hissettiği anlamına gelir.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor usulca, gözlerini kaldırımından ayırmadan.

"Ne zaman istersen."

Yutkunmasını izliyorum, sonra nihayet bana bakıyor. "Gerçekten Quinn'e merhaba demek için mi buradasın?"

Başımı sallıyorum. "İşe gitmeden önce bir smoothie almaya geldim."

Başını salladı. "Devreye girdiğin için gerçekten minnettarım."

Göğsüm herkesin görebileceği kadar şişiyor.

"Quinn'le fırında çalışmayı seviyor musun?" *Tüm* ilgimi üzerine çekmeyi başaran bu kız hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umarak soruyorum.

Finlay omuz silkiyor. "Hayatımda ne yapmak istediğime karar verene kadar yapabileceğim bir şey."

"Müzik sektöründe profesyonel olmak bir seçenek değil mi?" Ona baktığımda gözlerimiz büyülü bir an için kilitleniyor.

Bir kahkaha patlatıyor. "Evet, profesyonel olmak konusunda emin değilim. Ben daha çok şöyle bir şey düşünüyordum."

bir mağaza açmak ya da özel piyano ve gitar derslerine devam etmek."

"Chicago'da yaptığın şey bu muydu? Özel dersler mi?"

Yüz hatları sinirlenmişim gibi geriliyor ve soruya cevap veremediğimi fırına giriyoruz.

Bizi fark ettiğinde Quinn'in yüzüne geniş bir sırıtma yayılıyor. "Hey, Ethan. Kek yemeye mi geldin? Az önce bir sürü süper sevimli elf keki pişirdim."

Başımı salladım. "Teşekkürler ama Finlay'i dükkâna kadar geçirdim."

Finlay tezgâhın arkasına geçerek Quinn'e vanilyalı lattesini uzatır.

Kapıya doğru bir adım attığımda, "Tekrar teşekkürler." diye seslendi.

Yüzüme yerleştirebildiğim en sıcak gülümsemeyi ona vererek dışarı çıkıyorum ve sağlık mağazasına doğru koşuyorum.

Bir galibiyet daha.

Finlay benimle güvende hissetti.

Arkadaşlık bu noktada gerçek bir olasılık gibi görünmeye başlıyor. Ve kim bilir, belki ileride aramızda daha fazlası da olabilir.

Yolum aşağısında.

Smoothie'nin parasını ödedikten sonra spor salonuna kadar yürüyorum ve ana caddenin etrafındaki tüm Noel süslemelerini seyrediyorum. Kapıdan içeri girdiğimde kaslarım ısınmış ve bir günlük antrenman için hazır hale gelmiş oluyor.

"Oooh... yüzünde bir gülümseme var. Dökül bakalım," diyor Barb, merakı yüzünden okunuyordu.

"Bilmek istemez miydin?" Herkesin programını kontrol etmek için bankoda durduğumda ona takılıyorum.

"Beni bekletme. Ben ölüyorum."

Gözlerimi Barb'a çevirdiğimde yüzümdeki gülümsemenin büyümesine engel olamıyorum. "Finlay'le antrenman gerçekten iyi gidiyor."

"Sadece antrenman mı?" Barb kaşlarını bana doğru salladı. "Evet, sadece antrenman."

"Oh boo." Arkasına yaslandı. "Burada ilginç bir şeyler duymayı umuyordum."

"Bunu aşık olduğu kızla yaşayan söylüyor. Paylaşacak ilginç bir şeyi olan biri varsa o da sensin," diye takılıyorum ona.

Barb'ın yanakları alev alev yanar. "Sus. Başkalarının duymasını istemiyorum."

Gülümsemesi anında yüzünden düşüyor ve omzumun üzerinden bakmama neden oluyor. Chelsea'nin salona girdiğini görünce midem sıkışıyor.

"Ben hallederim," diye fısıldıyor Barb.

"Teşekkürler, B." Omuzlarımı dikleştiriyorum ve tezgâhın yan tarafına geçerek programlara odaklanıyorum.

Chelsea'ninezici PARFÜMistila ederbenim
kaslarım geriliyor ve gardım yükseliyor.

"İyi günler," diyor, "yeni bir eğitmen istiyorum. Tercihen erkek."

"Hay aksi. Elimizde sadece Sydney var ama o da en iyilerimizden biri. Seni hemen forma sokacaktır," diyor Barb aşırı tatlı bir ses tonuyla.

"Ben formdayım," diye tersliyor Chelsea Barb'a. Sonra da sinirli bir şekilde ofluyor. "Saçma sapan hizmet. Müdürle konuşmak isterdim ama anlaşılan burayı çocuklarınız işletiyor."

"Sizin için sahibini arayayım mı?" Barb soruyor, sesi hâlâ tatlı.

"Evet. Kötü hizmetten bıktım."

Barb telefonun ahizesini kaldırır ve bir numara çevirir. "Chelsea'nin bir şikâyeti var. İçeri gelebilir misiniz?"

Muhtemelen Carl'ı aramıştır ve neyse ki o ne olduğunu biliyor, bu yüzden sorunu halledeceğini biliyorum. Programları Barb'a geri vererek ona minnettar bir gülümseme veriyorum. "İhtiyacın olursa beni ara."

"Hayır, hiçbir yere gitmiyorsunuz Bay Jackson," diye ısırtıyor Chelsea.

Tezgâhın arkasına geçip Barb'ın yanındaki sandalyeye oturuyorum. "Beklerken bana programların nasıl gittiğini göstermek ister misin?"

"Elbette." Barb sandalyesini bilgisayara yaklaştırıyor ve ikimiz de ekranın etrafında toplanıyoruz.

Barb'ın yüzünde muzip bir sırıtma var ve beş dakika sonra babam salona girdiğinde nedenini anlıyorum.

"Chelsea," diyor, yüz hatları çelikten kesilmiş. "Beni mi görmek istedin?"

Ağız açık bir şekilde iki kez bakıyor. "Sahibi sen misin? Bu ne zaman oldu? Neden kimse bana söylemedi?"

"İş anlaşmalarımı size bildirmem gerektiğini bilmiyordum," diye mırıldandı babam, tam onun önünde dururken. "Daha özel olacağı bir ofise gitmek ister misin?"

Hızla başını sallar, babasıyla yüzleşmek zorunda olduğu için tüm cesareti gitmiştir. Gülümsediğinde insanlar onu korkutucu buluyor, bu yüzden üzgün olduğunda yanında dikkatli davranıyorlar. Özellikle de Quinn'e saldıranlardan birini öldürdükten sonra.

Babamın arkasına saklandığımdan değil. Sadece kendimi savunduğum anda işlerin hızla çirkinleşebileceğini biliyorum. İnsanlar genellikle fiziksel olarak daha güçlü olduğumuz için bir erkeğin tacize veya istismara uğramayacağına inanma eğilimindedir.

En azından ben olan biten her şey hakkında böyle hissediyorum. Kasaba Chelsea'nin tarafını tutacak.

"Senin sorunun ne?" Babam ona sorar.

Chelsea'nin gözleri babamdan bana ve Barb'a kayıyor, ağız sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyor. "Yeni bir antrenör istiyorum."

"Sydney'e hizmet teklif ettim," diye araya giriyor Barb. "Ama Mrs.

Chapel erkek bir eğitmen istiyor ve elimizde kimse yok."

Babam başını sallıyor. "Peki, sorun nedir?"

"Ah... hiçbir şey... Sydney'i alacağım," diye kekeliyor Chelsea, kilisedeki bir günahkâr kadar garip görünüyor.

Babam onunla göz göze gelir ve bu Chelsea'nin kıvrınmasına neden olur.

"Biz konuşurken," diye söze başlıyor babam, Chelsea'yi uyaran bir bakışla. "Üyelerin korunması için kameralar yerleştirildiğinin farkında mısın?"

Chelsea başını sallıyor, dilini yutmuş gibi görünüyor.

"Ellerini oğlumdan uzak tut."

Tekrar başını sallıyor.

Babam Barb'a eliyle işaret ediyor. "B senin için Sydney ile bir eğitim seansı ayarlayacak."

Chelsea'nin gözleri babama takılı kalırken o dikkatini bana çeviriyor. "Pazar gününü unutma."

Neredeyse gözlerimi devirecektim çünkü Noel'i nasıl unutabilirim ki? "Unutmayacağım."

Kadınlara başıyla selam vererek dönüyor ve spor salonundan çıkıyor. Barb'ı Chelsea ile ilgilenmesi için bırakırken ben de hemen kalkıp ofisime gidiyorum.

Umarım bu Chelsea'ye haddini bildirir.

Kahretsin, bugün daha iyi olabilir mi?

Bölüm 12

FINLAY

Bir şezlonga kıvrılmış, pizza dolu midemle güneşin altında p i ş e r k e n uyuklamaya başlıyorum.

Babam John Grisham kitabını bitirdi ve bir Lee Child romanına başladı. Kutsanmış bir an için, her şey mükemmel hissettiriyor.

Ayak sesleri ağır gözlerimi açmama neden oluyor ve Josh Amca'yı görünce tembelce sırtıtıyorum.

"Bir biraya ne dersin?" diyor babama.

"Buzdolabının nerede olduğunu biliyorsun," diye mırıldanıyor babam, gözleri cümlelerin üzerinde geziniyor. "Bana da bir tane getir."

Josh Amca eve girerken kıkırdıyor. Elinde iki *tomurcuk sigarasıyla* dışarı çıktığında, "Kitap iyi mi?" diye sorar.

"Hmm." Babam birayı körlemesine alır. "*The Judges List*'i yeni bitirdim. Okumak istersen sehpanın üzerinde."

"Gelemem. Pazartesi günü yola çıkıyorum," diyor Josh Amca otururken.

Babam sonunda gözlerini romandan kaldırdı. "Bu kadar çabuk mu? Daha yeni dönmedin mi?"

"İki hafta oldu."

"Oh... doğru."

Zamanın nasıl geçtiğini anlamayan tek kişi babam değil. "Ne zaman uçuyorsun?" Josh Amca soruyor.

Bu soru midemi bulandırıyor ve gözlerim babama kayıyor.

"İki haftam daha var. Yeni adamın teçhizata ne yaptığını ancak Tanrı bilir. Onu eğitecek zaman yoktu."

İki hafta.

Sadece iki haftam var, sonra yalnız kalacağım.

Kalbimi sıkı bir ilk kavıyor. "Ne kadarlığına gidiyorsun?" Her zaman altı hafta ya da daha uzun olduğunu bilmeme rağmen soruyorum.

"Normal altı hafta olmalı," diye onaylıyor babam. Josh Amca'ya bakıyor. "Yolda ne kadar kalacaksın?"

Josh Amca omuz silkiyor. "Hava ve yol koşullarına bağlı olarak, muhtemelen üç hafta."

Endişe, babamın gözlerinin etrafındaki çizgileri sıkılaştırmaya başlar. "Finlay'i benim için kontrol edecek misin?"

"Elbette." Josh Amca belirli bir şey işaret etmiyor. "Ethan sahilin hemen yukarısında, Quinn de buralarda olacak."

Tüm eğitim seansları sayesinde Ethan'ın yanında rahat olmaya başladım ama kendimi babam kadar güvende hissettirmiyor.

Babam benim güvenli sığınağım, şeytanları uzak tutabilecek tek kişi.

Dilimin ucunda ona kalması için yalvarmak var ama bunu yapamayacağımı biliyorum. Ben kendi paramı kazanmanın bir yolunu bulana kadar gelirimizden o sorumlu.

Babamın gözleri bana kilitlendi. "İyi olacak mısın?"

*Hayır. Hiç de
değil.*

Sakin gitme.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet. Tabii ki."

Babamın işe dönmek zorunda olduğunu hatırlamak beni huzursuz ediyor. Kalkıp evin içine giriyorum ve odamdan gitarımı alıp dışarı çıkıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Babam

soruyor. İskeleyi gösteriyorum.

Babam başını salladığında gitarın askısını sağ omzuma atıyorum ve merdivenlerden sahile iniyorum. Havada serin bir esinti var ve kazağımın kapüşonunu başımın üzerinde çevirmeme neden oluyor.

Sakin bir Cumartesi öğleden sonrası olduğu ve herkes yarınki Noel gününe hazırlandığı için sahilde fazla insan yok. İskeleye adım atıyorum, kenara doğru yürüyorum ve oturuyorum, bacaklarım kenardan sarkıyor, gitarımı önüme getiriyorum. Gövdem enstrümanın etrafında kıvrılıyor ve telleri hafifçe tıngırdatıyorum.

İskelenin sütunlarına vuran suya bakarken omuzlarıma ağır bir yük biniyor.

Babam gittiğinde güvenlik balonumun patlayacağından ve kabusun tüm gücüyle geri döneceğinden korkuyorum.

İnkâr içinde yaşayabildim, çoğunlukla saldırı hiç olmamış gibi davrandım. Davada ne gibi ilerlemeler kaydedildiğini bilmek bile istemiyordum. Babam bununla uğraşıyordu.

Melodi şekillenmeye başlar, ses rüzgar tarafından süpürülür ve suyun üzerine taşınır.

'Senin için olmayan bir parçamı aldın.

Beni karamsar ve hüznü bıraktın.

Darbelerden değil.

Beni morarmış bir halde bıraktığını gösteren hiçbir yara izi yok.

Melodiyi usulca mırıldanıyorum, kelimeler dudaklarımdan çıkmaya hazır değil.

"Senin olmayan bir şeyi

çaldın. Beni dört ayak

üzerinde sürünürken

bıraktın. Beni siyah ve mavi

bıraktın.'

"Hey," diyor Ethan aniden poposunun üzerine, yanıma düşerken.

Gitarımı sıkıca kavrarken irkiliyorum. Derin bir nefes alarak kalbimin okyanusun ötesine fırlamamasını istiyorum.

"Hey."

"Güzel bir gün," diye mırıldanıyor suya

bakarak. "Evet."

Martılar ciyaklıyor ve yakındaki bir şamandıra tıngırdıyor. Tüm bunlar okyanusun yumuşak uğultusuna sorunsuzca karışıyor.

Ethan gitarı işaret ediyor. "Buraya bedava müzik için geldim. Bana aldırmayın."

Hiç performans kaygısı yaşamadım. Müzik bana nefes almak kadar doğal geliyor.

Parmak uçlarım tellerin üzerinde tıngırdıyor. "Duymak istediğin bir şey var mı?"

"Ohhh," Ethan bana sırıtıyor. "İstekleri kabul ediyor musun?" Omuz silkiyorum, bir gülümseme dudaklarımı kontrol altına almakla tehdit ediyor.

"Canınız ne söylemek isterse," diyor ve dikkatini tekrar ufka çeviriyor.

Amos Lee'nin *Violin'inin* girişı havaya karışana kadar parmaklarım tıngırdamaya devam ediyor. İlk başta sesim yumuşak, rüzgar sesi daha uzağa gidemededen çalıyor.

Nakarata geldiğimde sesim güçleniyor ve dudaklarımda bir dua gibi hissetmeye başlıyorum.

Tanrım, ben beni kurtarmanı beklerken sen neredeydin?

Gözlerim kapanıyor ve kendimi şarkının içinde kaybediyorum, ruhumla şarkı söylüyorum ve yanımda oturan Ethan'ı tamamen unutuyorum.

ETHAN

Finlay'ın yanına oturmak için geldiğimde risk aldığımı biliyordum ama neyse ki evine kaçmadı.

Yakından ve kişisel bir performans sergilediğinde ağzım açık kalıyor ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Finlay başka bir şarkıya geçiyor, sesi etrafımda bir büyü örüyor.

Yüzünde o kadar çok duygu var ki, sanki sonunda etrafına ördüğü duvarların arkasını görebiliyorum.

Hava, kalbimin göğsümde gümbür gümbür atmasına neden olan bir yoğunlukla dolu. Vücudum donmuş durumda, onun dikkatini dağıtmak istemiyorum.

Yüksek elmacık kemiklerini, düğme burnunu, mükemmel ağzını içime çekiyorum. Bakışlarım boynuna, omuzlarına, sonra da gitarı tıngırdatarak unutulmaz bir melodi çıkaran ince parmaklarına kayıyor.

Lanet olsun, boku yedim.

Bu kız denemeden bile beni kendine çekiyor. Beni oltaya takması an meselesi.

Kalbime fiziksel bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Ona karşı hissettiğim çekimin tam anlamıyla bir aşka dönüşmesine neden oluyor.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve mutluluk göğsüme yerleşirken bakışlarımı tekrar onun yüzüne kaldırıyorum. Gözleri kapalıyken Finlay nefes kesici. Hayranlığımı ve hayranlığımı talep eden bir sanat eseri.

Hava kararmaya başladığında o büyülü andan sıyrılıyorum ve ancak o zaman iki saattir iskelede oturduğumuzu fark ediyorum.

Finlay sanki havadaki değişimi hissediyormuş gibi gözlerini açar ve birkaç kez kırptırdıktan sonra sesi kaybolur ve parmakları hareketsiz kalır.

Derin bir nefes alır, sonra bakışlarını yavaşça
Be
n. "Bu..." Başımı sallıyorum, doğru kelimeyi bulamıyorum.
"büyülü."

Mütevazı bir gülümsemeyle omuz
silkiyor. "Teşekkürler, Finlay."
Utangaç bir ifade gözlerini daha büyük gösteriyor ve
kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Seninle eve kadar yürüyebilir miyim?" Ayağa kalkarken
sordum.
"Ah... eviniz tam burada. Ayrıca, babam verandada, yani
bana bir şey olmaz."

"Seninle eve kadar yürümek istiyorum," diye sözlerimi
yeniden ifade ederken, kalkmasına yardım edebilmek için ona
elimi uzatıyorum. Finlay gitarını bana doğru itiyor ve gitarı
aldığımda, enstrümanı geri almadan önce ayağa kalkıyor.

İskeleye geri döndüğümüzde, "Biber gazın nerede?" diye
sordum.

Finlay evi işaret ediyor.

"Bunu her zaman üzerinde taşımalsın," diye
hatırlatıyorum ona. Başını salladı. "Tamam."

"Ve şok tabancası."

"Uh-huh." Alt dudağını dişlerinin arasına almadan önce
sağ omzunun üzerindeki kayışı tutarken çıkan yumuşak ses,
kalbimin bir kez daha kendi kendine çarpmasına neden oluyor.

Drake'lerin verandasına çıkan merdivenlere ulaştığımızda
David bana gülümsüyor. "Sosisli sandviç ızgara yapıyoruz.
İstersen

Akşam yemeğine kalır mısınız?"

Finlay'le daha fazla vakit geçirmeye dayanamayarak başımı sallıyorum. "Teşekkürler."

Merdivenlerden çıkarken, "Buzdolabından bir bira al," diyor.

David ve Josh'a gülümsedikten sonra "İkiniz için birkaç bira getireyim mi?" diye sordum.

Josh kutusunu kaldırır. "Ben iyiyim."

Finlay'i evin içine kadar takip ediyorum ve gitarı bıraktığı piyanoya doğru yürürken gözlerim ondan ayrılmıyor. Arkasını döndüğünde hızla gözlerimi kaçırıyorum ve buzdolabından bir bira alıyorum.

Finlay yanıma gelip bir sürahi çıkarıyor ve ben de onun kokusunu ciğerlerime çekiyorum. Bana okyanusta sürüklenen çiçekleri anımsatıyor, yumuşak ve tuzlu, biraz da şekerleme.

Taffy'yi hep sevmişimdir.

Bir bardağa buzlu çay doldururken bakışlarım onu takip ediyor. Bardağı tekrar doldurmadan önce hepsini bitirini izliyorum.

Tanrım, şarkı söylemekten çok susamış olmalı. Bir dahaki sefere yanımda bir şişe su getirmeyi unutmayacağım.

Tabii bir dahaki sefere olursa.

Finlay'in gözleri benimkilerle kilitleniyor ve o donup kalıyor. "Ne?" Başımı sallıyorum. "Ne demek ne?"

"Bana bakıyorsun," diye bariz bir şekilde ifade ediyor.

Onu ürkütmek istemediğim için ne hissettiğimi söylemiyorum ve bunun yerine güvenli bir gerçeğe devam ediyorum. "Sadece böyle şarkı söyleyebilmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum."

Finlay yanımdan geçip sürahiyi buzdolabına geri koyuyor. "Nefes almak gibi bir şey."

"Öyle mi?"

Omuz silkiyor. "Açıklaması zor."

"Ama sana doğal geliyor?"

Başını sallayarak bardağını kaldırıyor ve verandaya doğru eliyle işaret ediyor.

Doğru ya.

Dışarı adımımızı atar atmaz Josh, "Fin, ücret almaya başlamalısın. Tüm komşular verandalarında senin ücretsiz performansını dinliyordu."

Gözleri sahilde bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Gerçekten mi?"

Josh, Frank'in evini işaret ediyor, hamakta derin bir uykuya dalmış gibi görünüyor. "Bir saat önce uyuyakaldı."

"Çok gürültü yapmadım ya?" diye soruyor David'in yanına otururken.

"Hiç de değil," diyor, bakışlarında gururlu bir ışık parlıyor.

Finlay'ın karşısındaki korkuluklara yaslanıyorum ve gözlerimi ondan uzak tutmak için mücadele ediyorum.

"Yarımı ailenle mi geçireceksin?" David bana sordu.

Başımı salladım. "Evet, dört gözle bekliyorum."

Josh daha rahat bir pozisyon bulmak için sandalyesinde kayar. "Quinn ve Jackson'larla öğle yemeği yedikten sonra buraya uğrayacağım."

Hiç düşünmeden, "Sen ve Finlay bize gelebilirsiniz. Annemlerin evinde kutlama yapacağız."

David bir kıkırdama çıkarır. "İzinsiz giremeyiz."

Telefonumu çıkarıp babamın numarasını çeviriyorum.

"Oğlum?"

"Baba, David ve Finlay'i yarın bize katılmaları için davet ediyorum." "Tabii ki. Elbette. Bunu düşünmeliydim."

"Harika. Yarın görüşürüz."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve David'e sırtıtıyorum. "Daha iyi misin?"

Başını bana doğru sallıyor. "Tamam. Josh'la birlikte uğrarız."

Aynen öyle. Yarın Finlay'i göreceğim.

Bakışlarım onun yüzüne kayıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Bakışlarımı normalden bir kalp atışı daha uzun süre tuttuktan sonra gözlerini kaçırıyor.

Bölüm 13

FINLAY

Noel'i böyle geçirmeyi hayal etmemiştim.

Bu yıl babamla yalnız kalacağımı düşünmüştüm. Onun yerine, Jackson'ların yemek odasında oturduğumuz yerde yanımdaydı.

Havayı dolduran aroma ağzımı sulandırıyor. Verdiğim tüm kiloları aldım ve bugün muhtemelen birkaç kilo daha alacağım.

Bay Jackson masaya harika bir sofraya kurarken gülümseyen ve şakalaşan herkese bakınca tüm kaslarım gevşiyor.

Bu çok güzel.

Ne zaman babam Noel için eve gelse, genellikle günü birbiri ardına film izleyerek ve atıştırmalıkları mideye indirerek geçiririz.

Annem ben on iki yaşındayken öldü ve o ölmeden önce bile tatillerde büyük bir yaygara koparmazdık.

Gözlerim karşımda oturan Ethan'da duruyor. Sinsi gülümsemesini görünce dudaklarım otomatik olarak yukarı kıvrılıyor, bir kolunu Quinn'e doluyor ve Eli'yi kızdırmak için şakacı bir şekilde ona sarılıyor.

Eli ona tokat atmak için kolunu uzattığında yana kaçıyor ve dudaklarımdan bir kıkırdama dökülüyor.

Ethan'ın gözleri bana kayıyor ve boğazımı temizleyerek hızla başka tarafa bakıyorum.

Bay Jackson masanın başına otururken, "Herkes yumulsun," diyor.

Babamın tabağını alıp ona doğru eğildim. "Her şeyden biraz mı?"

"Lütfen, tatlım."

Ethan'la aynı anda kremsi görünümlü patates püresine uzanıyorum ve parmaklarımız birbirine değiyor. Çabucak geri çekiliyorum, ama koluma bir elektrik akımı çarpmadan önce değil.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve patatesleri işaret etmeden önce bir süre bakışıyoruz. "Önce sen."

Titrek bir gülümsemeyle babamın tabağına yemek koymaya odaklanıyorum.

Herkes yemeğini bitirdiğinde masa sessizleşir ve Bay Jackson şöyle der: "Bir geleneğimiz var. Birine geçen yıl size verdiği bir hediye anlatırsınız. Josh, ilk sen söylemek ister misin?"

Josh Amca şakacı bir tavırla, "Neden beni zor durumda bırakmıyorsun?" diye homurdanıyor. "Görelim bakalım." Gözleri Quinn'e kilitlenir. "Eve her geldiğimde gülümsemen."

"Aww... babacığım," diye fısıldıyor Quinn, her zamanki gibi ıslıl ıslıl gülümseyerek, sonra Nina'ya bakıyor, "Şimdiye kadarki en iyi tavsiye."

Nina masanın etrafına göz gezdiriyor, sonra gözleri kocasının üzerinde duruyor. "Harika bir yıl daha."

"Aynen öyle bebeğim," diye onaylıyor Bay Jackson, karısına bakarken bakışları sevgiyle doluyor.

Eli müstakbel kayınpederine bakar. "Quinn."

Herkes kıkırdar, sonra tüm gözler Ethan'a döner. Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Benim sıram mı?" Bay Jackson başını sallıyor, ardından Ethan'ın gözleri bana kilitleniyor ve bir anda boynumdan yüzüme doğru bir sıcaklık yayılıyor. "Dün seni dinlediğim iki saat."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Kötü bir şekilde değil ama daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde. Bu sinir bozucu.

Hemen dikkatimi babama yöneltiyorum. "Eve erken geliyorum."

Babam bana doğru eğiliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Sen en büyük hediyesin, tatlım."

Herkes yemeğine gömülüyor ve ben de bir kaşık patatesi ağzıma atıyorum, kalbim hala bir mil hızla atıyor. Başımı kaldırıp Ethan'la göz göze geldiğimde neredeyse boğulacak gibi oluyorum ve yemeğimi yıkamak için bir bardak su alıyorum.

Sakin ol, Finlay. Tanrım.

"Finlay," diyor Nina dikkatimi çekmek için. Ona baktığımda devam ediyor: "Ne kadar yetenekli olduğunu duyup duruyorum. Seni şarkı söylerken dinlemeyi umuyorum." Bana mahcup bir sırıtışla bakıyor. "Belki yemekten sonra?"

"Ah... Gitarımı getirmedim."

"Karaoke yapabilir miyiz?" Quinn bahseder. "Eğlenceli olur." "Hayatta olmaz, ben şarkı söylemem," diye homurdanıyor Josh Amca.

Nina alaycı bir şekilde, "Şarkı söylemeyen bulaşıkları yıkar," diyor.

"Bu durumda, önce ben söyleyeceğim." Josh Amca'nın ani fikir değişikliği karşısında herkes kıkırdar. "Hepinize ölmekte olan bir kedinin büyülu seslerini dinleteceğim."

Az önce aldığım biftek lokmasını neredeyse tükürüyordum ve aynı anda nefes almaya, gülmeye ve çiğnemeye çalışırken elimle ağzımı kapatmak zorunda kalıyordum.

"Yalan söylemiyor," diyor babam. "Adam hayatını kurtarmak için bir melodiyi bile tutamıyor."

"Yani ailenizde şarkı söyleyebilen tek kişi Finlay mı?" Nina soruyor.

"Rahmetli eşimden almış," diye açıklıyor babam.

Kendimi biraz utangaç hissetmeye başlıyorum ve alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum.

"Quinn, bana gönderdiğin tüm işler için sana teşekkür etmek istiyordum," diye araya giriyor Ethan ve konuşmayı kasıtlı olarak benden uzaklaştırdığını hissediyorum.

Kuzenim ona şaşkın bir bakış attı. "Ne işi?"

"Herkes yedirdiğiniz tüm o kekler kilo almalarına neden oluyor, onlar da gelip spor salonunda ter döküyorlar."

"O halde bir şey değil," diye mutlu bir şekilde sırtıyor.

Konuşma Quinn'in Yeni Yıl için pişirmeyi planladığı havai fişek temalı kekler etrafında dönmeye başlıyor ve Ethan bana bakınca, "*Teşekkür ederim,*" diyorum.

Sıcak bir gülümsemeyle, "*Hoş geldiniz,*" diye karşılık veriyor.

Hepimiz Bay Jackson'ın hazırladığı öğle yemeğiyle ziyafet çekmeyi bitirdiğimizde, masayı toplamaya yardım ediyorum. Tabakları lavabonun yanında bekleyen yığının üstüne koyuyorum ve tam arkamı dönecekken arkamdan biri geliyor ve yığının üstüne bir tabak koyuyor.

Anında panikleyerek yana kaçıyorum. Mutfak masasını aramıza alarak olabildiğince çabuk uzaklaşıyorum. Gözlerim Eli'a kayıyor, onun hâlâ arkamda olduğunu hissetmek omurgamı tırmalıyor.

Ben mutfaktan kaçamadan Eli, "Ethan kendini savunma derslerinde çok iyi olduğunu söylüyor," diye söze giriyor. Sadece ikimiz varız ve bana zarar vermeyeceğini bilsem de midemdeki korkuya engel olamıyorum.

"Ah... evet... sanırım." Kapıya bir adım daha yaklaşıyorum, masayı bir silah ya da kalkan olarak kullanabilecekmişim gibi kavriyorum.

"İyi misin?" Eli gözlerini bana dikerek soruyor.

Hava boğucu bir hal alıyor ve ışık kararıyor.

Tam o sırada Ethan mutfağa giriyor ve tamamen çıldırmak yerine damarlarımda rahatlama dolaşıyor.

Bunun farkına varmak beni ayağa kaldırdı.

Ethan'ın yanında kendimi güvende hissediyorum. Sadece biraz değil, çok fazla.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve bambaşka bir nedenden dolayı gergin hissetmeye başlıyorum.

"Finlay?" Eli adımı söylüyor. "İyi misin?"

Ethan'ın gözleri yüzüme kayıyor, sonra Eli'a "Merak etme. Sen oturma odasına git."

Eli gittiğinde Ethan yaklaşmıyor ve ancak o zaman mutfak masasını bir cankurtaran salı gibi kavradığımı, nefeslerimin kısa aralıklarla dudaklarımda patladığını fark ediyorum.

Kahretsin. Sakin ol.

Ethan arka kapıyı açmak için yavaşça hareket ediyor ve dışarı adım atarak başıyla beni takip etmemi işaret ediyor.

Ellerimi mutfak masasından çekip onu arka bahçeye kadar takip ediyorum ve kendimi koşturmaya zorluyorum.

Ethan plastikle sarılmış bir çalıyı işaret ediyor. "Bunları her yıl sarmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin, ama ne olursa olsun annem onları dondan kaybetmeyi reddediyor."

Sesi yumuşak ve sakinleştirici. Temiz havayla birlikte nefes alışımı yavaşlatmayı başarıyorum. İstmeden de olsa ona yaklaşıyorum.

Ethan bir ağacı işaret ediyor. "Çocukken şuraya tırmanmıştım." Sanki bu başarısından gurur duyuyormuş gibi sırtlıyor ve bu beni daha da rahatlatıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve bana acıyarak ya da deliymişim gibi bakmak yerine gülümsemesi sıcak ve anlayış dolu bir hal alıyor. "Bu kadar çok insan olunca ve herkes aynı anda konuşunca bunaltıcı olabiliyor."

Çabucak başımı sallıyorum, neyim olduğunu sormak yerine bana verdiği cevap için minnettarım.

Sesimi bulduğumda fısıldıyorum, "Teşekkürler Ethan." Ağzından *'bir şey değil'* sözcükleri çıkmaya başlıyor ama onu durdurmak için başımı sallıyorum. "Soru sormadığın ve bir şekilde ne zaman bir çıkışa ihtiyacım olduğunu bildiğin için teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Gözleri buz gibi bakmak yerine bana sıcak bir yaz gününde içilen serin bir suyu hatırlatıyor ve bakışlarını tutmak daha kolay hale geliyor.

"Ne zaman istersen, Finlay."

ETHAN

Gökyüzünü yumruklamak istiyorum, göğsüm mutluluktan patlama noktasına kadar şişti.

Finlay'i sakinleştirdim.

Ben sakinleştirdim.

Finlay yanımda o kadar rahat ki onu panik ataktan kurtarabilirim.

Bu çok büyük bir şey.

Evden Josh'un ağlamaklı sesi geliyor ve ben kahkahayı basıyorum. "Şarkı söyleyemediğini söylerken şaka yapmıyormuş."

Finlay'in dudaklarında içten bir gülümseme beliriyor ve onu öpmenin nasıl bir his olacağını merak ediyorum.

Başımı sallayarak boğazımı temizliyorum ve kapıya doğru işaret ediyorum. "Geri dönmeye hazır mısın?"

"Evet."

Finlay'in arkasında birilerinin olmasından nefret ettiğini bildiğim için önce ben giriyorum. Aramızda hiç mesafe bırakmıyor ve bu da

yüzümdeki sırıtış büyüyor.

Oturma odasına girerken, Josh'un mikrofonu bıraktığını ve ardından "İşte böyle yapılır, millet" dediğini görmek için tam zamanında.

Finlay'ın babasıyla oturmasını bekliyorum, bu yüzden kanepenin arkasına geçiyorum, ama onun yerine yanımda durmaya geliyor.

Kalbim sudan çıkmış balık gibi çırpınıyor ve ellerimi ceplerime sokuyorum, hala bir aptal gibi sırıtıyorum.

David omzunun üzerinden Finlay'e bakar. "İyi misin?"

Başını hızla sallayarak ona güven verici bir gülümseme veriyor.

Herkes sırayla şarkı söylüyor, kimse kendini tutmuyor ve hava eğlence ve kahkahalarla doluyor.

Sadece Finlay ve ben kaldığımızda ona bakıyorum. "Bana acıyıp benimle *Noel Şarkısı* söyleyecek misin?"

"Sadece Nat King Cole tarzı yaparsak," diye sırıtıyor.

"Anlaştık."

Ön tarafa gidiyoruz ve mikrofonu alıp Finlay'e uzatıyorum. Başını salladı. "Oh hayır. Sen tut ki herkes şarkı söylediğini duyabilsin."

"Kahretsin," diye mırıldandım, beni yakalamış gibi davranarak.

Şarkıyı seçiyorum, sonra boğazımı temizliyorum. Finlay'in de katılabilmesi için mikrofonu alçakta tutarak şarkı söylemeye başlıyorum ama o bana sırıtıyor, sanki tüm şarkıyı tek başıma söylemem için beni bırakacakmış gibi.

Sonra bana doğru eğiliyor, kolu koluma değiyor ve sesi benimkini yok ediyor.

Derin bir nefes alarak alnımdaki teri siliyormuş gibi yapıyorum. Onun bana bu kadar yakın olması bunaltıcı, tüm vücudum karıncalanmalarla aydınlanıyor.

"Bu hile yapmak Ethan. Şarkı söylemek zorundasın," diye sesleniyor annem.

Biraz eğilerek tekrar şarkı söylemeye başlıyorum, Finlay yanımda olduğu için sesim biraz boğuk çıkıyor. Şarkıyı bitirdiğimizde beşlik çakmak için elini kaldırıyor. Avuçlarımız birbirine değdiğinde, onun da aramızdaki bu bağı hissedip hissetmediğini merak etmeye başlıyorum.

Sadece tek taraflı olamaz. Bu kadar yoğunken olmaz.

"Ethan, Finlay'ı seninle şarkı söylemesi için ikna ettiğin için bulaşık yıkıyorsun," diyor babam.

"Mutfağa doğru ilerlerken kıkırdıyorum ve cezamı gülümseyerek kabul ediyorum. Finlay'ın tekrar bana bu kadar yakın durması anlamına gelecekse tüm lanet evi temizlerim.

Eli, Quinn ve Finlay yardım etmek için bana katıldığında mutfakta sadece birkaç dakika yalnız kaldım.

Eli artıkları kaplara yerleştirmeye başlıyor. "Seni izliyorum," diye uyarıyorum onu. "Eğer bütün patates püresini alıp kaçarsan, bir sorunumuz olacak."

"Neyi takas etmek istersiniz?" diye pazarlığa başlar.

"Mısır ekmeği." Eli bana şakacı bir bakış attı ve ben de "Fasulye" diye ekledim.

"Şerefsiz," diye mırıldandı. "Fasulyeleri ve patates püresinin yarısını sen al."

"Anlaştık."

Ben bulaşıkları yıkarken Finlay duruluyor ve yüzündeki mutlu gülümsemeyi görünce bir tabak elimden kayarak sabunlu suyun içine düşüyor. Finlay nefes nefese kalırken ben geri sıçırıyorum, ikimiz de kazaklarımızın üzerine sıçrayan suya ve köpüklere bakıyoruz.

"Oops." Ona özür dileyen bir bakış attım. "Kaydım."

Quinn, Finlay'e bir havlu uzatıyor ve göğsümü kurulamaya başladığında donup kalıyorum.

Oh. Lanet olsun.

Oluktan uzak dur. Oluktan uzak dur.

Yeterince kuruduğuma kanaat getirdiğinde, o kendi kazağını silerken ben ereksiyonla mücadele ediyorum. Uyarılmışlığımın kanıtlarını gizlemek için lavaboya yaklaşıyorum ve başka bir tabak düşürmemeye çok sıkı odaklanıyorum.

Sadece sesimin bozulmayacağına güvendiğimde,

"Teşekkürler." diyorum. "Tabii."

Kazağımı kurulamasından bile ne kadar sertleştiğime bakılırsa, onu öpebilirim nefes almayı unutacakmışım gibi bir his var içimde.

Hayır, eğer değil. Ne zaman.

Kararlılık kalbimi dolduruyor. Ne kadar beklemem gerektiği umurumda değil ama Finlay Drake'i öpeceğim.

Bölüm 14

FINLAY

Her geçen gün, saldırı bana gerçekten başıma gelmiş bir şey gibi değil de uzak bir kabus gibi geliyor.

Bunun travmayı bastırdığım için olduğunu biliyorum ama bununla başa çıkmayı reddediyorum çünkü buna gücüm yok. Benden değerli bir şeyi zorla çalan rahatsız edici derecede kötü adamı sürekli düşünmek beni sadece deliliğe sürükleyecek.

Kasabada bir Yeni Yıl partisi vardı, ana cadde yiyecek tezgahları, canlı bir grup ve dans eden insanlarla kapatılmıştı. Ben eve gelmeyi seçerken babam Frank'le kalıp yemek ziyafeti çekti. Babamın arkadaş edindiğini gördüğüme sevindim.

Komşularımız hava soğuk olmasına rağmen sahilde. Gitarımı sırtıma yaslayarak iskelede yürürken, şerif ve diğer iki adamın muhtemelen gece yarısı havai fişek patlatacakları okyanusa açılan bir tekneyi izliyorum.

Hava heyecanla titreşiyor ve bu bulaşıcı.

İskelenin kenarına çöküyorum ve gelecek yılı düşünürken gitarımı göğsüme götürüyorum. Geçtiğimiz ay zor geçti ama Ocak ayının ilk günü yeni bir umut ve güç getiriyor.

Bir randevunun her şeyi değiştirebilmesi çok komik. Bir saniye içinde yorgunluktan yeni bir yıla hazır hale geliyorsunuz.

Olanları unutup geleceğime odaklanacağım. Özel gitar ve piyano derslerinin reklamını yapmaya başlamak istiyorum. Eskiye dönmenin doğru bir adım olduğunu hissediyorum.

O geceyi silip hiç olmamış gibi davranacağım.

Şeytanlar zihnimin kenarlarında geziniyor ve gitarın tellerini tıngırdatarak onları geri çekilmeye zorluyorum.

Ethan yanıma oturup aramıza bir şişe su koyduğunda şarkı söylemeye başlamak için nefes alıyorum. "Hey."

Dudaklarım kıvrıldı. "Hey."

Şişeyi işaret ediyor. "Susarsan diye."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve bu düşünceli jesti takdir ediyorum. Bakışlarımız bir an için kilitleniyor ve on sekiz yaşındaki bir kızın umut dolu kalbiyle midemdeki çırpınışı reddetmiyorum.

Ethan'dan hoşlanmak sorun değil. Garip ya da utanç verici değil. Normal bir şey.

Eski ben onunla flört eder ve tanıştığımız ilk birkaç gün içinde ona aşık olurdum. Son iki haftadır antrenman yaptığımız süre boyunca Ethan bana saygılı davrandı. Hayatımdaki kontrol hissini bana geri verdi. Sesimin onun için önemli olduğunu hissediyorum.

"Bu bakış ne için?" diye soruyor, ağzı ateşli bir sırıtışla kıvrılıyor.

Yanaklarım biraz ısındı ama bu, "Southport'taki herkes arasında edindiğim ilk yeni arkadaşın sen olmasına sevindim" dememe engel olmadı.

Sırtışı yumuşayarak sıcak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ben de memnun oldum."

Parmaklarımı tellerin üzerinde tıngırdatarak, "Bir isteğiniz var mı?" diye soruyorum.

"Sen ne söylemek istersen bana uyar," diye mırıldanıyor, ellerini arkasında iskeleye dayayıp suda sallanan tekneyi seyrederken.

Joshua Radin'in *They Bring Me To You* şarkısını söylemeye başladığımda Ethan'la birlikte iskelede oturmanın mutluluğuyla yüzümdeki gülümseme kaybolmuyor.

İkinci şarkıdan sonra sahilde kutlamalar hızlanıyor ve gitarı yere bırakarak yan dönüp sırtımı bir direğe yaslıyorum. Eğlenen aileleri, her yerde parlayan mangal ateşlerini görünce gülümsemem artıyor.

"Mutlu görünüyorsun," diye mırıldanıyor Ethan. Gözlerim ona kayıyor ve başını eğerek beni izlediğini fark edince gülümsemem daha da genişliyor.

Sahili ve komşularımızı işaret ediyorum. "Bu çok güzel." Derin bir nefes alıyorum, sonra soruyorum: "Katılman gereken bir parti yok mu?"

Ethan benimle aynı pozisyonu alıyor, bir direğe yaslanıyor, böylece birbirimize bakıyoruz. Sol dizini yukarı kaldırıyor ve ön kolunu üzerine koyuyor, rahatlamış görünüyor.

Gözleri yüzümde geziniyor, kararlılık yüz hatlarını sıkılaştırıyor, sonra itiraf ediyor, "Seninle bu iskelede oturmaktan başka olmak istediğim bir yer yok."

Kalbim anında hızlanıyor ve midemdeki yoğun çarpınma kelebeklerden oluşan bir kaleydoskop gibi vücuduma yayılıyor.

Kendimi olduğumdan daha cesur hissederek, "Ben de" diye fısıldadım.

Küçük bir kız, babası onu omuzlarına yerleştirirken kahkahalarla çığlık atıyor ve tüm bu eğlenceye dikkatimizi çekiyor. Babam ve Frank'in evimize doğru yürüdüklerini görüyorum ve onlara el sallıyorum. Ethan'ın bana eşlik ettiğini fark edince babamın yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Ethan'a "Babam senden hoşlanıyor," dedim.

"Bu iyi haber," diye kıkırdıyor, sesi biraz rahatlamış gibi çıkıyor. "Umarım işleri kolaylaştırır."

Hafifçe kaşlarımı çatarak, "Ne gibi şeyler?" diye sordum.

Ethan'ın gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Sana çıkma teklif ediyorum."

Bunu söylemesini beklemediğim için gülümsemem duraksıyor, sonra da kafam karışıyor. Hiç ciddi bir ilişkim olmadı ve saldırıdan sonra tepelere doğru kaçmam gerektiğinden eminim. Sıcak ve bulanık hissetmemeliydim. Ethan'dan ya da başka bir erkekten etkilenmemeliydim. Öyle değil mi?

Kalp atışlarım yeniden hızlanıyor ve endişeyle dudaklarımı ıslatıyorum.

Ama Ethan sıradan bir adam değil. Son iki haftadır onunla çok zaman geçirdim ve sınırlarıma saygı gösterdi. Ne zaman panik atak geçirsem sabırlı ve destekleyici oldu, asla cevaplar istemedi.

Beni güvende hissettiriyor.

Ve genç.

Ve umutlu.

"Hazır olduğunda," diye ekliyor ve bana rahatlatıcı bir gülümseme veriyor. "Aceleye gerek yok."

Ben sadece karanlık sırları olmayan sıradan bir kız olmak istiyorum.

Okyanusa bakıp ne yapmam gerektiğini merak ediyorum. Evet deyip güzel ve iyileştirici olabilecek bir şeye şans mı vereyim, yoksa hayır deyip bir erkekle ilişki kuracak güce asla sahip olamama ihtimalim mi var?

Derin bir nefes alarak dikkatimi tekrar benimle takılmaktan memnun görünen Ethan'a veriyorum.

"Bir randevu neleri içerir?" Ses tonum temkinli, soruyorum.

Ethan kıkırdar. "Yemek. Konuşuyoruz ve birbirimizi daha iyi tanıyoruz."

Ethan'ı korkutup kaçırmaktan korktuğum için tereddüt ediyorum ama onu uyarma ihtiyacı duyarak, "Ciddi bir şeye hazır değilim. Bir şey oldu ve hâlâ bununla uğraşıyorum."

Ethan başını sallar. "Biliyorum." Bakışları nazik ve sabırlı bir şekilde üzerimde kalıyor. "Senin rahatsız olacağın hiçbir şeyi yapmayacağım. Eğer hayır diyorsan, hayırdır. Bu kadar basit."

Göğsümde umut ve endişenin garip bir karışımı var, ama sonra Ethan'ın saygılı olmaktan başka bir şey yapmadığını bilmek beni söylemeye itiyor. "Evet."

Sanki onu reddedeceğimden eminmiş gibi iki kez bakıyor, sonra umutlu bir gülümseme yavaşça dudaklarını kaldırıyor. "Evet, benimle buluşacak mısın?"

Başımı sallıyorum, sonra evime doğru işaret ediyorum. "Tabii babamı ikna edebilirsen," diye takılıyorum ona.

Sinirlerim tepemde dönerken, artık benimle ilgilendiğini bildiğim için bakışlarını tutmak zorlaşıyor.

Doğru kararı verip vermediğime dair hiçbir fikrim yok ama umutsuzca çekici bulduğu bir erkekle randevuya çıkan normal bir kız olmak istiyorum.

Ethan cebinden telefonunu çıkarıp bana uzatıyor. "Numaranı alabilir miyim?"

Sorusu yüzüme kocaman bir sırıtış yayıyor. Numaramı hızlıca onun kişi listesine giriyorum, sonra saate dikkat ediyorum. "Neredeyse gece yarısı oldu."

Telefonunu geri aldı ve ayağa kalktı. Kalbim sıkışıyor çünkü havai fişek gösterisini onunla birlikte izlemeyi umuyordum.

ETHAN

Ayağa kalktığımda Finlay'ın yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini fark ediyorum. Gitarını yolumdan çekerek yanına oturuyorum ve gözlerindeki rahatlama beni aptal gibi sırtıtmaya itiyor.

"Havai fişekleri görmek için daha iyi bir pozisyon," diye açıklıyorum. Kolum onunkine sürtünüyor. "Ve sana daha yakın oturmak istiyorum."

Utangaç bir kıkırdama çıkarır, sesi müzikaldir.

Finlay bir randevuya evet dedi.

Tanrım, her şeyi riske attığımı biliyordum ama kendimi durduramıyordum. Onunla geçirdiğim her saniye aramızdaki çekim daha da güçleniyor ve duygularımı saklamak imkânsız hale geliyor.

Parmaklarım onunkileri tutmak için kaşınıyor. Vücudumun her santimi yanımdaki kızın farkındalığıyla karıncalanıyor.

Bir an için ikimiz de okyanusun üzerinde parlayan ay ışığında görünen tekneye bakıyoruz. Kahkahalar ve müzik etrafımızı sarıyor, Finlay ile benim aramdaki atmosferi rahatlatıyor.

Büyük bir patlama sesi duyulur ve Finlay irkilir, vücudu sarsılır, ardından gökyüzünü renkler kaplarken dudaklarından kahkahalar dökülür.

Başını arkaya yatırıyor, havai fişekler gözbebeklerine yansıyor ve güzelliği nefesimi kesiyor.

Bir kez daha şansımı deneyerek kolumu omuzlarına doluyorum. Yanıma doğru eğiliyor, başı omzuma yaslanıyor ve ben de kendime zihinsel bir beşlik çakıyorum.

Birkaç dakika havai fişekleri izliyoruz, sonra sahilde tezahüratlar yükseliyor. Finlay mutlulukla sırtarak dikkatini "Mutlu Yıllar" diye bağırarak herkese çeviriyor.

Sonra bana baktı. "Mutlu yıllar."

Hiç düşünmeden başımı eğip ağzına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Dudaklarım dudaklarına değdiğinde hatamı anlıyorum ve hemen geri çekiliyorum. Gözlerim yüzünde geziniyor. "Özür dilerim, izin istemeliydim."

Finlay gözlerini dikmiş bana bakıyor ve büyük bir hata yaptığım ve her şeyi berbat ettiğim endişesiyle damarlarımda endişe dolaşıyor.

Gözlerini ağzıma indirdi, sonra tekrar benimkilere kaldırdı.
"O zaman sor."

Ne?

"Seni öpebilir miyim?" sözcükleri döküldü
ağzımdan. "Evet."

Vay anasını.

Havai fişekler havaya fırlamaya devam ediyor, etrafımızdaki kutlamaların sesi giderek yükseliyor ama ben kalbimde yavaş yavaş daha fazla yer kaplayan kıza bakarken hepsi arka plandaki gürültüye dönüşüyor.

Elimi yanağına götürüp gözlerinin derinliklerine bakarken dokunuşumu nazik tutuyorum.

Tanrım, o çok güzel ve teni ipekten daha yumuşak.

Umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir mucizeyi gerçekleştirebilecekmişim gibi büyük bir umutla bana bakması benim felaketim.

Bu anın her saniyesinin tadını çıkararak, nefesinin ağzımın üzerinde dalgalandığını hissedene kadar başımı yavaşça eğiyorum. Dudaklarımı onunkilere bastırmak, benimkilere karşı ne kadar dolgun ve yumuşak olduklarını hissetmek, kontrolümü kaybetmemek için sahip olduğum tüm gücü alıyor.

Dudaklarını ısıırıyorum... bir kez... iki kez... sonra kendimi geri çekilmeye zorluyorum. İçimden bir nefes titriyor ve gözlerimi açtığımda yüzündeki yürek parçalayıcı huşu ifadesi kalbimi yerinden söküyor

Göğsümde, avucunun içinde tutması için ona sunmak istememe neden oldu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Finlay ve sanki ona dünyayı vermişim gibi geliyor.

Elimi hareket ettirerek yumuşak bir bukleyi yüzünden uzaklaştırıyorum ve bu büyümlü anı içime çekiyorum.

*Finlay'i öpmem
gerekti. En iyi yeni
yıldı.*

Aklımdan milyonlarca kelime geçiyor ama hiçbirini doğru gelmiyor, bu yüzden onun yerine Finlay'i göğsüme çekip şefkatle sarılıyorum.

Yanağını göğsüme yaslıyor, başı çenemin altında, gözleri havai fişeklerde.

Niyetim Finlay'i öpmek bir yana, ona dokunmak bile değildi. Ama artık etrafında binlerce metrelik duvarlar yok ve bana karşı rahat.

Soğuk kış havası bir derece düşüyor ve onu biraz ısıtmak için elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum.

Onu eve bırakmalıyım.

Ayağa kalkmak yerine saçlarına bir öpücük konduruyorum ve yumuşak kokusundan derin bir nefes alıyorum.

Titremeye başlamadan önce onu bir on dakika daha tuttum ve geceyi bitirmeye karar verdim. Hastalanmasını istemiyorum.

Ayağa kalkarak, gitarını ve açılmamış su şişesini almadan önce onu yukarı çekiyorum. Kayışı omzuma atıp onu yanıma çekiyorum.

İskeleye doğru yürürken David'in verandada oturduğunu görüyorum, gözleri üzerimizde. Finlay'i bırakmıyorum çünkü hava çok soğuk ve ona sarılabildiğim son birkaç saniyenin tadını çıkarıyorum.

Merdivenlerden yukarı çıkarken David'den kaşlarını çatmasını ya da uyaran bir bakış bekliyorum ama onun yerine bize gülümsüyor. "Harika bir havai fişek gösterisi, değil mi?"

Finlay kendini kurtarıyor ve babasının yanağına bir öpücük konduruyor. "Mutlu yıllar, baba."

"Sen de tatlım."

Gitarı benden aldı ve yerine koymak için evin içine daldı.

Bizi net bir şekilde gördüğünü ve muhtemelen kızını öptüğümü gördüğünü bilerek boğazımı temizliyor ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Sevdim, Finlay."

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Evet. Gördüğüm kadarıyla ben de öyle düşünmüştüm."

Ellerimi ceplerime sokarak sertçe yutkunuyorum. "Senin için de uygunsa onu bir randevuya götürmek istiyorum."

Finlay dışarı çıktı, kocaman gözleri babasıyla benim aramda gidip geliyordu.

David ona bakar. "Bu tamamen Finlay'e bağlı. Eğer seninle çıkmak konusunda rahatsa, o zaman benim için sorun yok."

Ağzımda bir gülümseme belirliyor ve David'e karşı açık sözlü olmam gerektiğini hissederek, "Ona her zaman saygılı davranacağım. Benimle güvende olacak."

David evime doğru eliyle işaret ediyor. "İyi edersin. Nerede yaşadığını biliyorum."

Saat neredeyse sabahın biri ve uykudan seve seve vazgeçecek olsam da eve gitme vaktinin geldiğini biliyorum.

Finlay ile gözlerimi kilitleyerek, "Bu gece gerçekten çok eğlendim" diyorum. Utangaç bir gülümseme onu bir kedi yavrusu kadar sevimli gösteriyor.

"İyi geceler."

David bana başını salladı. "İyi geceler, evlat."

Merdivenlerden inerken Finlay'ın beni takip etmesi beni şaşırtıyor. En alt basamakta duruyorum ve birbirimizle göz hizasına geliyoruz.

Yanakları kızarmış, gözlerindeki gümüş benekler parlıyor.

Yüzünde o kadar büyük bir takdir var ki, bu geceyi ne kadar iyi idare ettiğim konusunda gurur duyuyorum.

"Teşekkür ederim, Ethan." Hoş bir akşamdan daha fazlası için bana teşekkür ediyormuş gibi hissediyorum.

Elini uzatıp onu sıkıyorum. "Ne zaman istersen." Verandaya doğru başımı sallıyorum. "Üşütmeden içeri gir."

Başımı sallıyor, yukarı çıkıp eve girmeden önce o güzel gülümsemesinin kıymetli saniyelerini bana ayırıyor.

Evime doğru yürürken kalbim kabarıyor ve sırtımdan duramıyorum.

Bölüm 15

FINLAY

Öpücüğün çok erken olduğunu düşünmekle hayallere dalıp gitmek arasında gidip geldim çünkü... Hoşuma gitti.

Çok nazikti ve beni özel hissettirdi.

Ethan beni özel hissettiriyor.

Yataktan kalkıp mutfığa gidiyorum ve verandada babama katılmadan önce kendime biraz kahve koyuyorum. Oturuyorum ve bakışlarımın okyanusa kaymasına izin veriyorum, sabahın keskin havası içimi ürpertiyor.

"İyi uyudun," diyor babam, çünkü onu uyandırmamıştım, kâbustan çılgılık atıyordum.

Başımı sallayarak kahvemden bir yudum aldım.

Babamın bakışları yüzümü tarıyor ve sonra soruyor: "Ethan'la sen mi?"

Yanaklarım ısınıyor ve garip bir kıkırdama çıkarıyorum.
"Ah... göreceğiz."

Derin bir nefes alıyor ve manzaraya bakıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Omuz silkiyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve kazağımı bacaklarımın üzerine çekiyorum. "Biriyle çıkmamalıyım, değil mi? Bu çok

yakında."

Babam gözlerini okyanustan ayırmıyor. "Eğer biriyle çıkmak istiyorsan, o zaman çık. Önemli olan tek şey senin nasıl hissettiğin, Fin."

"Kafam karışık," diye itiraf ediyorum babama. "Bir yanım saklanmam gerektiğini düşünüyor ve..." İçimi çektim, "Normal bir kız olmak istiyorum. Eskiden olduğum gibi."

Babam bakışlarını bana çeviriyor ve ölümcül bir ciddiyetle beni süzüyor. "Sen normalsin Finlay. Bir piçin seni en kötü şekilde incitmiş olması, kırıldığın anlamına gelmez."

Derin bir iç geçirdikten sonra babama yalvaran bir bakış attım. "Yani Ethan'a ilgi duymamda bir sorun yok mu?"

Babam uzanıp elini dağınık saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Tatlım, olanları düşününce her şeyi ikinci kez tahmin etmen bence çok normal ama kendinden şüphe etmeye başlama. Sen her zaman doğru kararlar verdin."

Babamın söylediklerini duyunca, acaba ben de böyle mi yapıyorum diye düşünüyorum. Kendimden şüphe ediyorum.

"Ethan'la birlikteyken nasıl hissettiğin hakkında konuşalım." Burnumu kırıstırıyorum. "Güvende."

Babam başını sallar. "Ve? Seni öptüğünde ne hissettin?"

Diğer çocuklar bunları bir ebeveynle konuşmaktan utanırdı ama babam beni her konuda açık olacak şekilde yetiştirdi. Aramızda hiçbir konu yasak değildir.

"İyi hissettirdi." Ağzım bir gülümsemeye dönüşmeye başladı. "İznimi bile istedi."

Babamın kaşları havaya kalktı. "Öyle mi yaptı?" Başımı salladığımda bana sırtıyor. "Ethan'ı gerçekten seviyorum. Ailesi onu doğru yetiştirmiş."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak soruyorum: "Ethan'a olanları anlatmalı mıyım bilmiyorum. Ya tekrar öpüşürsek ve ben panik atak geçirip her şeyi mahvedersen?"

Babamın eli sıcak bir şekilde boynumun arkasına yerleşiyor. "Ethan'a sadece hazır olduğunda açıl, Fin. O kolay kolay korkacak bir adam değil. Eğitimin ilk gününde panik atak geçirdiğini gördü ve geri gelmeye devam etti. İçimden bir ses onu uzak tutmak için bir dağa tırmanmak gerektiğini söylüyor ve sonra yine de sana ulaşmak için o lanet şeye tırmanmaya çalışacak."

Bir kahkaha patlattım, zaten babamla endişelerim hakkında konuştuğum için kendimi daha iyi hissediyordum.

Babam gözlerimi yakaladı. "Ama asla için rahat etmediği bir şeyi yapma. Senin mutlu olmanı istiyorum tatlım ve eğer Ethan sana bunu sağlayabilecekse, o zaman yap."

"Tamam."

Ben kahvemi içerken biz okyanusa bakmaya devam ediyoruz. Fincanım boşaldığında duş almak için kalkıyorum ama babam beni tutmak için elimi tutuyor.

Ona baktığımda, "Annen dönüştüğün güçlü kadınla gurur duyardı, Fin. Ben de gurur duyuyorum."

Eğilip babamın yanağına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkürler baba."

Eve giriyorum, Ethan'ı tekrar göreceğim düşüncesi kalbimi ısıtıyor. Heyecan ve beklenti beni bir tüy kadar hafif hissettiriyor.

Ve ben umutluyum.

Bu kabusu arkamda bırakabileceğimi ve olanları unutabileceğimi hissediyorum.

Bana zarar vermiş olabilir ama beni yok etmedi.

Duştan sonra kot pantolon ve yumuşak bir kazak giyiyorum. Saçlarımı at kuyruğu şeklinde bağlıyorum, boynuma hafif bir eşarp sarıyorum ve hatta dudaklarıma biraz parlaticı sürüyorum.

Verandaya doğru yürürken babama gülümsedim. "Ethan'lara gidiyorum."

Babam bana bir kez daha gururla bakıyor. "Telefonun yanında mı?"

Başımı sallıyorum ve görmesi için cebimden çıkarıyorum. "Şarjı var mı?"

Ekran kilidini açıp kontrol ediyorum. "Evet, yüzde yetmiş üç pil kaldı."

Babam başını sallar. "İyi eğlenceler, tatlım."

Hafif adımlarla merdivenlerden sahile iniyorum ve Ethan'ın evine doğru yürümeden önce babama bir öpücük veriyorum. Evi sessiz ve hala uyuyup uyumadığını merak ediyorum.

Belki de önce ona mesaj atmalıyım?

Bir an tereddüt ettim, sonra verandasına doğru yürüdüm ve ön kapıyı çaldım.

"Kapı açık," diye sesleniyor Ethan.

Eve girerken etrafa göz gezdirdim. Her şey yepyeni ve tertemiz görünüyor. Panjurlardan birkaç ton daha koyu mavi deri bir kanepeler televizyona bakıyor. Televizyon

Sehpa, verandada kullanılan ahşapla aynı malzemeden yapılmış gibi görünüyor.

Sonra Ethan ana yatak odasından çıkınca gözlerim açılıyor. Üstsüz.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Çenesine bir havlu sürtüyor. Onu tıraş olurken yakalamış olmalıyım.

Ethan beni görünce olduğu yerde duruyor ve birbirimize bakıyoruz.

Gözlerimin aşağıya inip altın teninde ve karın kaslarının sert çıkıntılarında gezinmesine engel olamıyorum.

Gri e ş o f m a n altı kalçalarına kadar iniyor ve yalınayak.

Ve kesinlikle çok güzel.

Erkeklere güzel denmemesi gerektiğini biliyorum ama onun için başka bir kelime bulamıyorum.

"Kahretsin. Özür dilerim," diyor. "Seni annem ya da babam sandım. Bana bir saniye ver."

Aceleyle yatak odasına geri dönüyor ve ben de kızarmış yanaklar ve kurumuş bir ağızla kalakalıyorum.

Vay canına.

Yani, öylece oldu. Ve

benim için sorun

değildi.

Midem bulanıyor, kalbim küt küt atıyor. İyiden de öteyim.

ETHAN

Rekor bir sürede kot pantolonumu, tişörtümü ve botlarımı giyip yatak odamdan çıkıyorum.

Finlay hâlâ aynı yerde duruyor, utangaç bir gülümseme ve yanağındaki gamze kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Gamzeleri var.

Tanrım.

Gözleri parlıyor ve gülümsemesi büyüyor. "Özür dilerim. Sana mesaj atmalıydım."

"Hayır," diye biraz fazla yüksek sesle bağıyorum. Hemen boğazımı temizliyorum. "Bu güzel bir sürpriz."

Ayaklarına bakıyor ve ellerini arka ceplerine sokarak fırtınalı bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. "O randevuyu bugün yapabileceğimizi sanıyordum?" Omuz silkiyor. "Eğer istersen."

"Hiçbir şey planlamadım," diye aptal gibi mırıldanıyorum, sonra ne dediğimi fark ediyorum. "Evet. Tabii ki. Evet."

Siktir, ahbap. Kendine çeki düzen ver.

Kapıya doğru başını sallıyor. "Şehirde dolaşmak ister misin?" "Mağazaların çoğu kapalı," diyorum.

"Biliyorum."

Ceketimi aldım ve omuz silkerek "Gidelim" dedim.

Evimden çıkarken kapıyı arkamdan kilitliyor ve anahtarları cebime atıyorum. Sahile vardığımızda Drake'lerin evine bakıyorum ve verandadan bizi izleyen David'e el sallıyorum.

El salladıktan sonra içeri giriyor, muhtemelen gününe devam etmeden önce Finlay'i benimle birlikte kontrol ediyor.

Finlay benimle.

Aptalca sırtış tüm gücüyle geri döndü ve umurumda bile değil.

Elimi aramızda tutan Finlay bir kıkırdama sesi çıkarıyor, sonra avucunu benimkine dayayıp parmaklarımızı birleştiriyor.

"Planlarınızı bölmüyorum değil mi?" diye soruyor.

Onun için her şeyi yaparım.

"Öğleden sonra annelere uğrayacaktım ama şimdi sen buradasın, bu olmayacak," diyorum, ses tonum hafif ve alaycı.

Mutlu gülümsemesini benden saklamaya çalışarak yüzünü geçtiğimiz evlere çeviriyor.

"Yılın ilk günü ve sen bunu benimle geçirmek istiyorsun," diye iç geçirdim ve boynuna doğru bir kızarıklık yayıldı. "Ben şanslı bir piçim."

"Dur," diye gülüyor. "Kızarmaktan nefret ediyorum." "Bu çok güzel."

"Aman Tanrım, Ethan," elini benimkinden kurtarıyor ve aramıza biraz mesafe koymak için hızlı adımlarla yürüyor, ama sırtışını, gamzelerini ve pembe yanaklarını görmeden önce değil.

"O gamzelerin de hoř bir sűrpriz olduęunu sűylemeliyim," diye takılıyorum ona, hızımı artırarak.

Başını sallıyor ve kahkahaları boş kumsalda yankılanarak koşmaya başlıyor.

Peşinden hızla koşarak yetişiyorum ve bir kolumu beline dolayarak onu ayağından çekiyorum, sonra da yere yatırmadan önce bir daire çiziyoruz.

Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve saçlarına bir öpücük konduruyorum.

"Tamam, nereye gitmek istiyorsun?" diye sordum.

Kolunu bana doladığında belim karıncalanıyor. "Neresi olursa."

Ana caddeye dönüyoruz ve dün geceki kutlamaların ardından temizlik yapan insanlara bakıyoruz. Yürümeye devam ediyoruz, sonra bir yan sokağa sapıyoruz.

İleriye gösteriyorum. "Çalıştığım yer orası."

Yaklaştığımızda Finlay benden uzaklaşıyor ve ellerini gözlerinin etrafında birleştirerek pencerelerden spor salonunun içine bakıyor.

"Burada çalışmayı seviyor musun?" diye soruyor ve dönüp Be n.

Başımı salladım. "Evim gibi hissediyorum."

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" Yaklaşıyor Etrafa bakındım.

"On altı yaşındayken yardım etmeye başladım ve orduda iki yıl görev yaptıktan sonra kendini savunma dersleri ve özel eğitim seansları vermeye başladım."

"Hizmet ettin mi?" Finlay'ın alnında bir çatıklık oluşur.
"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi iki."

Liseme doğru caddede yürümeye devam ediyoruz.

"Doğum günün ne zaman?" Finlay soruyor.

"Kasım," diye cevap veriyorum ve kaşlarını kaldırdığında
"Yedinci," diye ekliyorum. Elini uzatıyorum ve
parmaklarımızı birleştirerek soruyorum, "Seninki ne zaman?"

"Ocak," diye sırtıyor ve ben kaşımı kaldırınca kıkırdıyor,
"Yirmi üç."

"Bu yıl mezun oldun... hayır bekle, yeni yıl. Geçen yıl,
değil mi?" Eski liseme yaklaşırken sordum.

"Evet." Okulu işaret ediyor. "Oraya mı gittin?" Başımı
salladım.

"Hala okuldan arkadaşların var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, Eli benim arkadaşımdı ve o
mezun olduktan sonra spor salonuna yazıldım ve tüm
zamanımı orada geçirdim. Barb ve Carl ile çok yakınım.
Benimle birlikte çalışıyorlar."

Finlay araziye göz gezdirirken beni durduruyor. "Demek
kalpleri kırdığın yer burası?"

Bir kahkaha patlattım. "Ben öyle demezdim."

Bana şakacı bir bakış attı. "Doğru." Burnunu kıvrarak,
"Seni ilk gördüğümde başımın belada olduğunu
düşünmüştüm," diye itiraf ediyor.

Sözleri beni hiç şaşırtmadı. Bu insanların yaptığı yaygın bir hata.

"Öyle mi?" Onu kendime doğru çekiyorum. "Peki ya şimdi?"

Finlay'ın gözleri yüzümde geziniyor. "Bence sen tanıdığım en sabırlı ve en nazik insanlardan birisin."

"Bu yüzden mi otobüsten indiğinde benden korkmuş görünüyordun? Bela olduğumu düşündüğün için mi?" Bu soruyla günü mahvetmediğimi umarak soruyorum.

Gülümsemesi duraksıyor, gri gözlerini bir gölge karartırken gözleri göğsüme doğru iniyor.

Kahretsin, sormamalıydım.

"Buna cevap vermek zorunda değilsin," diyorum, onu rahatlatmak için.

Finlay derin bir nefes alıyor ve tekrar okula bakmak için dönüyor. "Sen değildin." Dili gergin bir şekilde dudaklarında geziniyor, sonra fısıldıyor: "Buraya taşınmadan bir hafta önce bir şey oldu."

En yürek parçalayıcı ifade yüz hatlarını sıkılaştırdığında kalbim daha sert atmaya başlıyor.

"İyi misin?" İyi olmadığını görmeme rağmen usulca soruyorum.

Finlay yüzünü gülümsemeye zorluyor ama bu sadece çenesinin titremesine neden oluyor. Elini elimden çekerek hızla benden uzaklaşıyor.

Arkasında dururken, duygularının kontrolünü yeniden kazanmasını beklerken onu kendime çekmemek için kollarıma kramp giriyor.

Daha önce hissettiğim endişeli duygu içime yerleşiyor ve bunu her hissettiğimde Finlay yüzünden olduğuna adım gibi eminim.

Bölüm 16

FINLAY

Hayır. Kahretsin!

Gözyaşlarımla savaşıyorum, düşmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Bugün olmaz.

Nefes al.

Titreyerek nefes alıyorum, göğsümde bir hıçkırık yükseliyor.

Ethan elini omzuma koyuyor ve ben başımı sallıyorum.
"Ağlamak istemiyorum."

"Sorun yok," diye fısıldıyor yanıma gelerek. Beni göğsüne çekiyor ve kolları koruyucu bir şekilde beni sardığında, hıçkırarak ağlıyorum. "Ağlaman sorun değil."

Başımı tekrar sallıyorum, ağlamaya başlarsam her şeyin geri geleceğini ve bunun olmasına izin veremeyeceğimi biliyorum. Ethan'ın kokusundan derin nefesler alıyorum ve kendimi ne kadar güvende hissettiğime odaklanıyorum.

Yıkılmayacağımdan emin olduğumda fısıldıyorum, "Özür dilerim. Bugünü mahvetmek istemedim."

Ethan başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Hiçbir şeyi mahvetmedin." Geri çekiliyor ve başını eğerek gözlerimi yakalıyor. "Hepinizi tanımak istiyorum Finlay. İyisiyle kötüsüyle."

"Benim hakkımda kötü düşünmeni istemiyorum," diye itiraf ediyorum, Ethan'ın kırık dökük kızı değil de gerçek beni görmesinin ne kadar önemli olduğunu fark ediyorum.

"Senin hakkında asla kötü düşünmeyeceğim." Yüz hatları yumuşak ve şefkatli, kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. "Buraya taşınmadan önce her ne olduysa, senin hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek."

Benim hakkımda ne hissediyorsun?

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi cevap veriyor: "Senden çok hoşlanıyorum Finlay. Bence sen harikasın."

Sözleri kalbimi ısıtırken ağzımın kenarı kalkıyor ve "Ben de senden hoşlanıyorum" diyecek kadar cesur olmamı sağlıyor.

Bana karnımı titreten ateşli bir sırıtış atıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Başımı salladım, sonra aramızdaki mesafeyi kapattım. Kollarımı beline dolayarak yüzümü gömleğine bastırıyorum. "Teşekkür ederim."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye kıkırdıyor.

"Yaptın," diye fısıldıyorum, daha da yaklaşarak. "Beni güvende hissettiriyorsun."

Ethan uzun bir süre bana sarılıyor, parmaklarını sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

"Bunu yapmaya devam edersen, durduğum yerde uyuyakalacağım," diye mırıldanıyorum.

Kıkırdıyor ve benden uzaklaşıyor. "İlk randevumuzda uyuyakalmana izin veremem." Elim tutarak beni sokağın aşağısına doğru çekti. "Gel bakalım. Sana bisikletimi çarptığım ve kolumu kırdığım yeri göstereyim."

Köşeyi dönünce Ethan şöyle diyor: "Bayan Parsons arabasının kapısını açtığında yolda müthiş bir hızla ilerliyordum. Motosikletim ona çarptı ve beni uçurdu." Bir çalığı işaret ediyor. "Oraya düştüm ve sol kolumu kırdım. Neyse ki temiz bir kırılmaydı."

"Aww..." Hiç düşünmeden koluna bir öpücük konduruyorum. "Kaç yaşındaydın?"

"Dokuz." Bana sırtıyor. "Bunu kendi avantajıma kullandım ve altı hafta boyunca tüm işlerimi Eli'ye yaptırdım."

Bir kahkaha patlattım. "Sana kızmış olmalı."

Ethan başını sallıyor. "Eli bana hiç kızmadı. O çok iyi bir ağabey."

"Quinn benim için bir abla gibidir," diyorum evlere bakarken.

Sahile geri dönüyoruz ve iskeleden aşağı doğru yürürken Ethan, "Burası bizim yerimiz olmaya başladı," diyor.

Bir kahkaha attım. "Bunu sevdim."

Oturduk, ayaklarımızı kenardan sarkıttık. Şamandıranın şangırtısı suyun üzerinde süzülüyor ve beni gülümsetiyor. "Bu sesi seviyorum."

"Southport onsuz aynı olmazdı."

"Southport'tan ayrılmayı hiç istemedin mi?" Bakışlarımı Ethan'inkilere çevirerek soruyorum.

Başını sallıyor. "Burayı seviyorum."

Temiz havadan derin bir nefes alıyorum. "Çok huzurlu."

Ethan bir elini popomun arkasına koyup yaklaşıyor, sonra bana bakıyor.

"Ne görüyorsun?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor ve "G ö r d ü ğ ü m en güzel kız" diye mırıldanıyor.

Genelde iltifatları pek umursamam ama Ethan'ın bunu söyleme şekli kendimi özel hissetmemi sağladı.

"Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum," diyor, ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor.

Çenemi kaldırıyorum, kendi gülümsemem oluşuyor. "O zaman öp beni."

Tıpkı dün geceki gibi, Ethan sanki tek gördüğü benmişim gibi bana bakıyor. Diğer elini yanağıma doğru kaldırıyor, parmakları şefkatle yanağımı okşuyor.

Bu samimi an beklentiyle dolup taşarken kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Sonunda başını eğiyor ve ağzı ağızıma değdiği anda kalbim küt küt atıyor ve midemdeki çırpıntı vücudumda patlıyor.

Avuç içi yanağıma yaslanıyor ve dudakları dudaklarıma değmeye başlamadan hemen önce başını eğiyor. Dili ağızımın kenarında gezindiğinde, yoğun bir karıncalanma dalgası üzerime hücum ediyor ve nefes almayı unutuyorum. Dudaklarım sırf onun içeri girmesine izin vermek için ayrılıyor.

Sanki beni tadıyormuş gibi, dili yavaşça benimkinin üzerinde geziniyor ve yemin ederim yine havai fişeklerin patladığını duyuyorum. Vücudum titreyene ve ellerim onu tutmak için kaşınana kadar öpücüğü yavaş ve yoğun tutuyor.

Geri çekiliyor ve öpücüğün bitmesine hazır olmadığım için kaşlarım çatılıyor, sonra fısıldıyor, "Nefes al, bebeğim."

Ciğerlerim dinliyor ve çaresiz bir nefes çekiyorum, sonra beni tekrar öperken dudaklarıma hücum ediyorlar, bu sefer biraz daha az kontrolle.

Nabzım hızlanıyor ve ceketini tutarak kendimi şimdiye kadar yaşadığım en mükemmel öpücüğe kaptırıyorum.

ETHAN

Geri çekil.

Ethan, geri çekil.

Öpüşmeyi kestiğimde göğsümden bir inilti yükseliyor. Alnımı Finlay'inkine bastırıyorum ve ikimiz de derin nefesler alıyoruz.

Vay anasını, çok etkileyiciydi.

Şiş dudaklarının etrafında geniş bir gülümseme oluşuyor ve sonra yüzünü göğsüme bastırarak bir kıkırdama çıkarıyor.

Kolumu ona doluyorum ve ufka bakıyorum, onu öpmenin ne kadar akıl almaz bir his olduğunu düşünüyorum.

Arkamızdan ayak sesleri gelene kadar rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz. Omzumun üzerinden bakınca David'in yürüdüğünü gördüm.

Bize doğru.

"Haydi çocuklar. Yemek hazır. Sadece aşkla hayatta kalamazsınız."

"Tanrım, baba!" Finlay yüzünü bana daha sıkı bastırarak haykırıyor.

Onun tepkisiyle eğlenerek bir kıkırdama çıkarır.

Ayağa kalkarak Finlay'in kalkmasına yardım ettim. Babası izliyor olsa da eve doğru yürümeden önce parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

"Öğle yemeğinde ne var?" Finlay yüzünde sağlıklı bir parıltıyla soruyor.

"Makarna ve peynir," diye yanıtlıyor David.

"Benim favorim." Finlay bana sırtıyor. "Babam ekstra peynir ekler."

Eve girdik ve mutfak masasına oturduğumuzda David "Bu sabah ne yaptın?" diye sordu.

Finlay çatalına biraz yemek koyarken, "Ethan bana spor salonunu ve lisesini gösterdi," diye cevap veriyor.

David bana baktı. "Spor salonunun sahibi olduğunu duydum."

Finlay'in gözleri bana dikildi, çatal ağzının yarısına kadar geldi.

"Spor salonunun yarısı," diye düzeltiyorum. "Diğer yarısı babama ait."

"İşler nasıl?"

Finlay ısırığı alıyor, ben de diyorum ki, "Güzel. Bu ay bir sürü yeni üyemiz olacak. Yeni yıl kararları falan."

David kıkırdar. "Ben de o yeni üyelere biri olacağım." "Dün gece Chelsea Chapel ile tanıştım." diye eklediğinde henüz bir ısırık almıştım.

Yemekten neredeyse boğuluyordum ve yıkamak için hızlıca bir yudum su içtim. "Sen mi yaptın?"

Siktir. Siktir. Siktir.

Gözlerim Finlay ve David arasında gidip geliyor, benim hakkımda ne dediğini merak ediyorum.

David kaşlarını kaldırarak derin bir nefes alıyor. "O başka bir şey."

Söyleyecek bir şey bulamadığım için David'e bakmaya devam ediyorum.

"Onunla karşılaştın mı?"

İsa.

Çatalı yere bıraktım, kalbim ölü bir ağırlık gibi battı.

Ben bir şey söylemeyince David bana rahatlatıcı bir gülümseme vererek beni şaşırtıyor. "Sorun değil. Bize söylemek zorunda değilsin."

Sonunda sesimi bulmayı başardım, "Ne dedi?"

Başını sallıyor. "Bana hiçbir şey söylemedi." Başını bir kez daha sallıyor. "Yine de ellerini kendine saklayamadı." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Frank bana onun sana zor anlar yaşattığını söyledi."

Omuz silkiyorum, gerçekten bu konuda konuşmak istemiyorum. "Geçmişte kaldı."

Tabağımdaki yemeği bitiremediğim için gergin hissediyorum. Sonra Finlay'ın eli masanın altındaki dizime yerleşiyor. Gözlerim onunkilere kayıyor ve sanki ne hissettiğimi çok iyi biliyormuş gibi bana gülümsüyor.

Gerginlik omuzlarımı terk ediyor ve bir yudum daha su içiyorum.

Ağzına bir lokma daha atıyor, sonra ayağa kalkıyor ve beni sandalyeden çekiyor. "Yemek için teşekkürler baba. Sonra görüşürüz."

"Bulaşıklar sizi bekliyor olacak," diye sesleniyor David arkamızdan.

Finlay evime giden yolu yarılayana kadar yavaşlamıyor, sonra bana özür dileyen bir bakış atıyor. "Bunun için üzgünüm."

Omuz silkiyorum. "Önemli bir şey değil."

Merdivenlerden verandaya çıkarken, "Bir şey olduğunu görebiliyorum ama bu konuda konuşmak zorunda değilsin," diyor.

Ön kapıyı arkamızdan kapattığımda gözlerim Finlay'ınkilere kilitleniyor ve sonra aklıma bir fikir geliyor. Belki yaşadıklarımı onunla paylaşırsam, kendi acısı hakkında bana karşı daha rahat konuşabilir.

Onu kanepeye çekiyorum ve oturduktan sonra bedenimi ona doğru çeviriyorum. Derin bir nefes alıyorum, sonra diyorum ki, "Chelsea... Bayan Chapel ellerini kendine saklamadı. Kendimi rahatsız hissettim ve bana dokunmamasını istedim, o da kendini kaybetti."

Bu her şeyi özetliyor.

Finlay'ın kaşları üzgün bir ifadeyle birbirine yaklaşıyor.

"Özür dilerim." Başımı iki yana sallıyorum. "Olan oldu."

Elimi daha sıkı tutuyor. "Öyle değil, Ethan. Ona durmasını söylediğin için memnunum."

"Sadece kasabanın bunu konuşuyor olması berbat." Yüzümü gülümsemeye zorlayarak derin bir nefes aldım.

"Umarım yakında konuşacak yeni bir şeyler bulurlar." Finlay yaklaşıyor ve elimi bırakarak kollarını boynuma doluyor, bana sarılıyor. "Sen iyi misin?"

Onu sıkıca kendime çekerek başımı sallıyorum. "Evet, ben iyiyim."

Geri çekilmeden derin bir nefes aldığımı duyuyorum. Bana yaklaşıyor ve vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum.

"Benimle konuşabilirsin," diye fısıldıyorum.

Finlay kollarımda titriyor ve bana açılıp açılmayacağına karar vermek için mücadele ettiğini hissedebiliyorum. Uzun bir süre sessiz kalıyor, vücudu titremeye başlayana kadar daha da geriliyor.

"Eve bir adam girdi."

Sesindeki acıyı duyunca gözlerimi kapatıyorum, onu dinlerken canımın çok yanacağını biliyorum.

Dakikalar geçiyor, kalp atışlarım göğsümde çekiç gibi patlayan a kadar hızlanıyor.

"Beni incitti."

Çenem sıkılıyor ve onu anılarından korumak için daha sıkı sarıyorum.

Finlay bana doğru sarsılıyor, gözyaşları boynumu ısıtıyor.
Ağlarken hiç ses ç ı k a r m ı y o r .

Kötü bir şey olduğunu biliyordum, ama Tanrım, o değil.

Lütfen o olmasın.

İnliyor, sesi kalbimi parçalıyor.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, kollarım onu tutmaktan vazgeçmiyor. "Tanrım, çok üzgünüm."

Kelimeleri söylemesine gerek yok.

Yine de, "O..." diyecek gücü kendinde buluyor. *Bunun dışında her şey.* "... bana tecavüz etti."

Finlay için kalbim paramparça olurken, kaslarımda yanan öfke midemi bulandırıyor.

İsa.

Nefes al.

Biri Finlay'ı nasıl incitebilir, özellikle de bu şekilde?

Bunu sindiremiyorum.

Fiziksel bir acı kalbimi sıkıştırıyor, ruhum onun yaşamak zorunda bırakıldığı dehşete öfkeleniyor.

Çok korkmuş olmalı.

Benim yaşadıklarımın milyon kat daha kötü ve kendimi hasta hissettim. Tanrım... Finlay... Onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.

İhlal edilmiş. Çaresiz. Tiksiniş. Ben böyle hissettim ve Chelsea bana dokundu.

Ama Finlay, Tanrım, bu onu mahvetmiş olmalı.

Annemin bana sarıldığı gibi ona sarılmama ihtiyacı olduğunu bildiğimden, elimi sırtında gezdiriyorum.

Finlay'ın sakinleşmesi yarım saate yakın sürüyor ve sonra bana yaslanıyor.

"Çok güçlüsün," diyorum.

Kayıp bir nefes onu ürpertiyor. "Kendimi güçlü hissetmiyorum."

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "O zaman sen bunu hissedene kadar sana söylemeye devam edeceğim."

Finlay'ın neler yaşadığını bildiğimden, çok hızlı hareket ettiğimden endişelenmeye başlıyorum. Hesaplama yapıyorum ve kaşlarım çatılıyor. Üç haftadır Southport'ta, yani... bir aydır mı?

Sikeyim.

"Seni çok hızlı ittiysem özür dilerim," sözleri dökülüyor ağzımdan. "Yavaşlayacağız. Olanlarla başa çıkmak için zamanın olana kadar bekleyebilirim. Yıllar sürse de umurumda değil, sen bir ilişkiye hazır olana kadar sadece arkadaş olabiliriz."

Sahip olduğu en iyi arkadaş olacağım.

Bölüm 17

FINLAY

Utanç gelsin diye bekliyorum ama gelmiyor.

Gözlerimi açmadan fısıldıyorum, "Beni zorlamadın. Aksine, kaybettiğim kontrolün bir kısmını bana geri verdin." Ethan alnıma bir öpücük konduruyor ve ben de "Benim hakkımda daha az düşünmüyorsun değil mi?" diye soruyorum.

"Tanrım, Finlay, hayır. Asla böyle düşünme." Eli yüzümün yan tarafına doğru hareket ediyor. "Bana bak."

İmkânsız gibi geliyor ama gözlerimi yavaşça onunkilere dikiyorum. Gördüğüm şey gözyaşlarımın geri akmasına neden oluyor. Yüz hatları sanki acı çekiyormuş gibi gergin, gözleri hüzünlü.

"Yaşananlar senin kim olduğunu tanımlamaz. Son üç haftada tanıdığım Finlay... aklımı başımdan aldı." Sertçe yutkundu. "Sen tanıdığım en harika kızsın."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve hemen onu fırçalıyor.

"İlişkimizde tüm kontrol sende. Tamam mı?" Başımı salladım ve ona titrek bir gülümseme verdim.

"Panik atağı neyin tetikleyebileceğini söyleyebilir misiniz, böylece bundan kaçınabilirim?"

Dilim dışarı fırlayıp dudaklarımı ıslatıyor. "Bilmiyorum."

Ethan yanlış anlıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Yanlışlıkla seni geçmişe götürecek bir şey yapmak istemiyorum. ... o gün."

Başımı hızlıca sallıyorum. "Yani, neyin bir geri dönüşü tetikleyeceğini bilmiyorum."

"Ah." Derin bir nefes alıyor, bir an düşünüyor. "Arkanda birinin olmasından hoşlanmıyorsun."

Gözlerim açılıyor çünkü şimdi bunu söylediğinde saldırganın beni arkamdan yakalayıp yatağa sürüklediğini hatırladığımı fark ediyorum. Bu yüzden Noel günü Eli arkamdan geldiğinde panik atak geçirdim.

"Evet. Bu kesinlikle bir tetikleyici," diye katılıyorum.

"Dokunmak mı?" diye soruyor ve tetikleyicilerimden kaçınmak konusunda ne kadar ciddi olduğunu görmek göğsümde sıcak bir his yayılmasına neden oluyor.

"Sadece belirli insanlar." "Ben mi?"

Konuştuğumuz şey düşünüldüğünde, kıkırdamamın bu kadar kolay olmasına şaşırdım. "Güvendesin."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Öpüşmek mi?" Başımı sallıyorum. "Güvenli."

"Benimle yalnız kalmak senin için sorun değil mi?"

Gözlerim Ethan'ın yüzünde geziniyor ve ne kadar düşünceli olduğunu görünce kalbim eriyor. "Evet. Senin yanında kendimi güvende hissediyorum."

"Sana sarılabileyim diye mi?"

Başımı sallayarak bir kahkaha patlatıyorum ve o da beni hemen göğsüne çekiyor.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim. Senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum." Dudakları boynuma değiyor. "Belki duymak istersin diye söylüyorum, benim yanımda gerçekten güvendesin. Sınırlarına her zaman saygı duyacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, ona daha da yaklaşarak. "Tam da ihtiyacım olan şey olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman, bebeğim."

Sevgi sözcüğünü duyunca yüzüme **g e n i ş** bir gülümseme yayılıyor ve midem bulanıyor.

Ethan boğazını temizler. "Olanlar hakkında konuşmak istersen, yirmi dört-yedi saat beklemedeyim. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ona yaslanarak rahatlıyorum. "Onu yakaladılar mı? Duruşma var mı?"

Başımı sallıyorum.

Ethan'ın kolları tekrar bana sarılıyor. "O piç hala dışarıda mı?"

Başımı salladığımda kolları daha da sıkılaşıyor ve beni panikletmek yerine göğsüne yaslanmış ve sanki bu dünyada hiçbir şey bana dokunamayacakmış gibi hissediyorum.

Ethan şakağıma bir öpücük konduruyor. "Seni bir daha kimsenin incitemeyeceği kalbimin içine sokabilir miyim?"

Dudaklarım kıvrılıyor ve başımı sallıyorum.

Rahat bir pozisyona geçip yanağımı çenesinin altına dayıyorum. Gözlerimi kapatıp, bu anın beni yıkamasına izin

veriyorum.

Benim üzerimde, sevdiği adam tarafından tutulan sıradan bir kız olduğum yerde.

Ethan'ın yaşadıklarından nefret ediyorum ama birbirimize açıldıktan sonra ona her zamankinden daha fazla bağlandığımı hissediyorum.

"En sevdiğin renk?" diye

fısıldıyor. "Mavi. Senin?"

"Aynı."

Yanağımı kazağına sürüyorum.

"Quinn'e fırında yardım etmeye devam edecek misin?" diye soruyor, ses tonu vücudumdaki tüm kaslar gevşeyene kadar beni sakinleştiriyor.

"Yeniden piyano ve gitar dersleri vermeye başlamak istiyorum," diye itiraf ediyorum.

"İlk öğrencin ben olacağım."

Sırıtarak, "Bir enstrüman çalmayı öğrenmek ister misin?" diye sordum.

Başını sallıyor, çenesi saçlarıma değiyor. "Gitar. Zor mu?"

Başımı salladım. "Benim için değil."

"Yeni yıl kararları? Var mı?" Sesi alçak bir gümbürtüye dönüşüyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Unutmak için."

"Yardım edebileceğim bir yol var mı?" Başını yana eğip bana bakıyor.

Başımı sallarken gözlerimi kaldırıp yüzünde gezdiriyorum. Ona doğru itiyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum.

Dudaklarım onunkileri ısırırken Ethan da beni takip ediyor ve söylediği gibi kontrolü tamamen bana veriyor. Bir elimi yukarı kaldırıyorum, çenesini kavıyorum ve başımı eğiyorum, dilim alt dudağının üzerinde geziniyor.

Benden çok daha güçlü olan bu iri yarı, sert görünümlü adamın bana tüm gücü verdiğini bilmek göğsümde coşku kabarcıkları oluşturuyor.

Dilimi ağzına sokarken, diğer elimi boynunun yanına götürüyorum, vücudumun tüm ağırlığı onunkine yaslanıyor.

Ethan'ın içine daha da gömülüyorum, öpücük yoğunlaşıyor ve nefesimi kesiyor. Dillerimiz dans ediyor ve keşfediyor, dudaklarımız şişene ve karıncalanana kadar yoğruluyor.

Ethan'dan bir homurtu yükseliyor ve öpüşmeyi keserek başını kanepeye yaslayıp ulaşamayacağım bir yere bırakıyor. "Bekle. Bir saniyeye ihtiyacım var." Sonra benden tamamen uzaklaşarak ayağa kalkıyor ve mutfığa doğru yürüyor.

Saçmalık.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Koltuktan kalkarken sordum.

Tanrım, umarım onu rahatsız edecek bir şey yapmamışımdır. Kalbim sıkışıyor, onu incitmiş olabileceğimi düşünüyorum.

Ethan buzdolabını açar ve iki şişe su çıkarır. Başını sallayarak, "Tam tersi." diyor.

Ona yaklaştığımda bir mutfak sandalyesi çıkarıp oturuyor.

Sonra on kiloluk bir eki gibi vuruyor. Ethan tahrik oldu ve tahrik olduğunu benden saklamaya alışıyor.

Ayaklarım donuyor ve bakışlarım n kapıya yöneliyor. Endişe damarlarımda dolaşıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

"Nefes al, Fin," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak.

Başımı sallıyorum, derin bir nefes alıyorum, gözlerim hala n kapıya kilitlenmiş durumda.

"Güvendesin," diye nazikçe hatırlatıyor ve paniğin biraz geri çekilmesini sağlıyor.

Gözlerimi kapatarak, paniğin geri kalanı kaybolana kadar nefesime odaklanıyorum. Bakışlarımı Ethan'a çeviriyorum; kollarını masaya dayamış, gözleri bana kilitlenmiş bir şekilde oturuyor.

Ethan pcğe kendini kaptırmak yerine, sertleştiğinde geri çekildi. Benim için en iyi olanı yaptı, kendini düşünmedi.

Sadece istediğini almadı. pşmeyi başlatan ben olmama rağmen benden bir şey talep etmedi.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, sesindeki sabır beni rahatlatıyor.

"Evet." Elimi beceriksizce ona doğru sallıyorum. "Seni... uhm... bilirsin."

Başını sallıyor. "Ateşli bir kız beni öperken verdiğim normal bir tepki."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "İyi misin?" Emin olmak için soruyorum.

Ethan sırtıyor ve karnımdaki çarpıntılar tüm şiddetiyle geri dönüyor. "Az önce hayatımın en güzel öpücüğünü aldım. Ben iyiden de iyiyim."

Onun sözlerini duyunca göğsümde bir gurur kabarıyor.

Evet, öpüşme ateşliydi ve bunu tekrar yapmayı umursamazdım.

Sadece Ethan'la.

Bana verdiği tüm kontrolle, her bir sarılma ve öpücükle, kendimi eskisinden daha güçlü hissediyorum. Sanki beni iyileştirme, kırılmış olanı düzeltme gücüne sahipmiş gibi hissediyorum.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama sanki bu saldırıyla başa çıkmak için tek umudum oymuş gibi Ethan'a bakmaktan kendimi alamıyorum.

ETHAN

Finlay'ın tepkisini yakından izliyorum, onu neyin gülümsettiğini, neyin sakinleştirdiğini ve neyin gözlerinde korkunun alevlenmesine neden olduğunu zihinsel olarak dosyalıyorum.

Öpücüğün kontrolünü ona bırakmak kolaydı, ama beni yutması özdenetimimin sınırlarını zorluyordu. Bir kızın yanında sertleştiğimin hiç farkında olmamıştım.

Bugüne kadar.

Şişen her santimin acı verici bir şekilde farkındaydım, fark ettiği anda onu tetikleyebileceğini biliyordum.

Ancak o zaman anladım ki, ereksiyon diğer insanlar için sadece bir uyarılma işaretiyken, Finlay için tamamen farklı bir anlama geliyor.

Ona zarar vermek için kullanılan bir araç. Beni bir erkek yapan şey, onu yok etti.

Birbirimize bakıyoruz, her birimiz kendi düşüncelerimizle uğraşıyoruz, ta ki Finlay'ın yüzündeki ifadenin değiştiğini görene kadar.

Nefesini içine çekiyor, dudakları aralanıyor ve dünyadaki tüm umut gözlerini karartıyor. Sanki dua ettiği mucize benmişim gibi yine bana bakıyor.

Sanki onun acısını dindirecek gücüm varmış gibi.

Öyle mi?

Tecavüze uğradıktan sonra iyileşmesi mümkün mü?

Chelsea Chapel'in yanında hiçbir zaman rahat olamayacağımı fark ettiğimde alnımda bir kaş çatılıyor. Ona bakıp da ihlal edilmiş ve iğrenmiş hissetmeyeceğimi hiç sanmıyorum.

Ama Finlay ile sadece kendimim ve onun vücudumun her yerine dokunmasını sorun etmiyorum.

Ama onun travması benimkinden farklı.

"Sorun ne?" diye fısıldıyor, hâlâ ön kapının yanındaki yerinden kımıldamadan.

Ağzımın kenarını kaldırmaya zorlayarak ayağa kalkıyorum ve ona bir şişe su uzatıyorum. "Verandada oturalım."

Dışarıya yerleşiyoruz ve her zamanki gibi bacaklarımı kaldırıp ayaklarımı korkuluklara dayıyorum. Finlay'ın oturduğu şezlonga uzanıp elini tutana kadar onu kendime çekiyorum.

Gözlerim yüzünde geziniyor ve endişesini görünce "Bir şey yok" diyorum.

Finlay sandalyede dönüyor ve dizlerini göğsüne doğru çekiyor. Başını sandalyenin arkasına yaslıyor ve avucumun karıncalanmasına neden olacak şekilde elime desenler çizmeye başlıyor.

"İyileşmene yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?" Aklımda dolanan soruyu soruyorum.

Finlay omuz silkiyor, gözlerini ellerimizden ayırmıyor. "Öpücüğün kontrolünü bana vermen yardımcı oldu." Yutkunuyor ve sonra yavaş bir nefes alıyor. "Uzaklaşman ve kontrolü kaybetmemen de yardımcı oldu."

"Nasıl?" Fısıldıyorum.

Dili dışarı fırlıyor, dudaklarını ıslatıyor ve gözlerimi onlara çekiyor.

"Yapabilsen bile bana zarar vermeyeceğini kanıtladı."

Elimi çevirip başparmağımı onunkinin arkasına sürüyorum.

O kadar yumuşak ki.

"İhtiyacın olan bu mu Finlay? Kendimi sana zorla kabul ettirmeyeceğimi bilmek mi?"

Başını sallıyor, hâlâ ellerimize bakıyor.

"Bana bak." Bakışlarının yavaşça benimkilere kaymasını bekliyorum. Çok savunmasız görünüyor ve bu da onu

yoğun sahiplenme hissi göğsümü dolduruyor. "Seni incitmektense ölmeyi tercih ederim."

Başını salladı. "Biliyorum."

Gözlerim onunkileri yakalıyor ve elimi serbest bırakarak yüzüne doğru kaldırıp yanağını hafifçe avuçluyorum. "Bana kendi özgür iradenle vermek istemediğin hiçbir şeyi istemiyorum. Beni istiyor musun? Bu tahrik edici bir şey. Tamam mı?"

Yanağını avucuma daha sert bastırarak başını sallıyor. Bir süre bakışıyoruz, sonra fısıldıyor: "Sanki tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Sanki içimi görebiliyorsun."

Onu korkutmamayı ya da beni deli gibi göstermemeyi umarak itiraf ediyorum: "Sen buraya taşınmadan bir hafta önce bir gece uyuyamadım. Sanki sevdiğim biri tehlikedeymiş gibi hissettim. Bu endişe beni uyutmadı." Başımı sallıyorum. "Annemle babamı ve Eli'yi kontrol ettim ama iyidiler, o yüzden bir şey olmadığını düşündüm."

Finlay'ın gözleri bana kilitlenmiş, dudakları aralanmış ve kaşları hafifçe çatılmış. "Hangi gece?"

Geçmişini düşünerek derin bir nefes alıyorum. "Sanırım Perşembe günüydü."

Keskin bir nefes alıyor ve bana o gecenin tecavüze uğradığı gece olduğunu söylüyor.

"Seni hissettim," diye fısıldadım, sesim kalbimdeki derin sızıdan boğuk çıkıyordu, yaşadığı travmanın o kadar korkunç olduğunu biliyordum ki, daha onu görmeden binlerce kilometre öteden hissetmişim.

Uzun bir süre sonra Finlay, "Ruh eşlerine inanır mısınız?" diye sorar.

"Seninle tanışana kadar değil." Kuru bir kahkaha attım. "Hep romantik biri olduğumu, beni aşık edecek kadını aradığımı ve ailemin sahip olduğu ilişkinin aynısını umduğumu düşünürdüm." Başparmağımı yanağındaki şişliğin üzerinde gezdiriyorum. "Sonra sen otobüsten indin ve sanki biri kalbime yumruk atmış gibi hissettim." Bir kıkırdama daha çıkardım. "Hiç şansım yoktu."

"Sence ruh ikizi miyiz?" diye soruyor, dudakları kıvrılıyor.

Onunla tanıştığımdan beri Finlay'e odaklandım. İçgüdüsel olarak onun neye ve ne zaman ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Cevap kolayca geliyor. "Evet."

Gülümsemesi genişliyor. "Sen kesinlikle romantik birisin," diye takılıyor bana.

"Peki ya sen? Sen ne düşünüyorsun?"

Cevap vermesi için geçen uzun saniyeler boyunca kendimi nefesimi tutarken buluyorum: "Sanırım haklısın ve belki de bu yüzden senin yanında kendimi güvende hissediyorum. Belki de bu yüzden aramızda bir çekim vardır?"

Bir aptal gibi ona sırtıyorum. "Cazibe mi?"

Bir kızarıklık diğer yanağını ısıtıyor ve elimi boynunun yanına indiriyorum, böylece büyük elim görüşü engellemeden yüzünü görebiliyorum.

Bilmek istediğim için tekrar soruyorum: "Beni fiziksel olarak çekici buluyor musun Finlay?"

Gözleri vücudumda geziniyor, sonra başını sallıyor.

Boynundaki tutuşumu sıkılaştırarak, sandalyeye doğru eğilirken onu daha yakına çekiyorum ve ağzına şefkatli bir öpücük konduruyorum. Bizim

nefesler birbirine karışıyor, fısıldıyorum, "Aynen bebeğim."

Bölüm 18

FINLAY

Babamı taksiye götürürken, onun için güçlü olmak tüm gücümü alıyor.

"Pencereleri ve kapıları kilitlediğinizden emin olun," diye bir kez daha hatırlatıyor babam, sesi endişeyle gerilmiş.

"Yapacağım."

"Eğer seni korkutan bir şey olursa

Ethan'a git." Başımı salladım.

"Tamam."

Taksinin yanında durduk ve şoför babamın bavullarını yüklemeye geldi.

Babam beni kucakladı. "Tanrım, Fin."

Derin bir nefes alarak yüzümü kazağına bastırıyorum.

Gitmeni istemiyorum.

Babamın evde olması ve Ethan'la ilişkimin çok iyi gitmesi bana unutturdu. Babam gittiği anda her şeyin geri gelmesinden korkuyorum ama duyması gereken sözleri dudaklarımdan zorla döküyorum: "Sorun yok baba. İş sonsuza kadar beklemez." Dudaklarımdaki gülümseme titriyor ve umarım bunu fark etmez. "Ben iyiyim. Benim için endişelenme."

Başını sallar. "Senin için nasıl endişelenmem?
Sen benim bebeğimsin."

"Bu sefer yalnız değilim. Ethan ve Quinn yanımda,"
diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Josh Amca da şehre
gelip gidecek."

Babam bana bakıyor, yüzündeki endişe hiç azalmıyor. "Bir
şey olursa beni ara. Benden saklamaya çalışma."

"Hiçbir şey olmayacak."

"Kabus görsen bile. Ara beni, Finlay."

Aramayacağımı ikimiz de bilsek de başımı
sallıyorum.

Babam beni bir kez daha kucaklıyor ve birbirimize
sarılıyoruz.

"Seni seviyorum, Fin. Hem de çok."

"Ben de seni seviyorum baba," diyorum tıraş losyonundan
derin bir nefes alırken, şu anda kendimi ne kadar güvende
hissettiğime odaklanarak. "Teçhizatta güvende ol. İşini şansa
bırakma."

"Yapmayacağım." Uzaklaşıyor. "Altı hafta sonra görüşürüz."

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak başımı sallıyorum. Çenemi
kaldırarak babama karşı cesur olmak için son bir çaba
gösteriyorum.

Taksinin arkasına tırmanmadan önce bana uzun uzun
bakıyor. Araba yolda ilerlerken göğsüm yanarak olduğum
yerde kalıyorum ve bir virajda gözden kaybolduğunda eve geri
koşuyorum.

Oturma odasında duruyorum, gözyaşlarım beni boğmakla
tehdit ediyor. Telefonum ötüyor ve babamın aradığını
düşünerek hemen sehpanın üstündeki cihazı alıyorum. Ama

sadece bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj vardı.

Beni o adam için terk ettiğine inanamıyorum.

Muhtemelen biri yanlış numaraya mesaj göndermiştir. Cihazı sehpanın üzerine bırakıyorum, sonra da kanepeye yığılıyorum.

Babam olmadan altı uzun hafta.

Göğsümden ağır bir iç çekiş yükseliyor ve ardından gözyaşları geliyor. Bacaklarımı yukarı kaldırarak kollarımı kaval kemiklerime doluyorum ve alnımı dizlerime bastırıyorum.

Telefonum yine titriyor ama ağlarken duymazdan geliyorum çünkü babamı şimdiden özledim ve o daha havaalanına bile gelmedi. Ona veda etmek her zaman zordu, ama saldırıdan sonra milyonlarca kez daha kötü oldu.

Hüngür hüngür ağladıktan sonra ayağa kalkıyorum ve kapıyı kilitlemek için kapıya doğru yürüyorum, sonra da yüzümü yıkamak için banyoya gidiyorum.

Fırına gitme vakti gelene kadar evi temizleyerek ve ne kadar çamaşır varsa yıkayarak meşgul olmaya çalışıyorum.

Biber gazı ve şok tabancasını almak için yatak odamda duruyorum, evden çıkmadan önce ikisini de cebime sokuyorum. Sahil boyunca yürüyorum ve Ethan'ın evinin önünden geçerken dışarı çıkıp merdivenlerden koşarak iniyor.

"Hey. Baban gitti mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, kendimi hâlâ

perişan hissediyorum. "Evet."

"Fırına mı gidiyorsun?" diye soruyor.

"Evet."

"Bırakmamı ister misin?"

Gözlerim onunkilere dikildi. "Elbette."

Kamyonetinin park ettiği arka tarafa doğru gitmeden önce Ethan'ın kapıyı kilitlemesini bekliyorum.

Yolcu kapısını benim için açtığında yüzüm kızarıyor. İlk defa bir erkek benim için böyle bir Şey yapıyor ama buna Őaşırmamalıyım nk Ethan sıradan bir erkek değil.

İçeri giriyorum ve Ethan'ın sedir ve narenciye tonları içeren toprak kokulu parfümü beni anında etkiliyor.

Kahretsin, çok güzel kokuyor.

O kaputun etrafında dolaşıırken derin bir nefes alıyorum ve direksiyonun arkasına tırmandığında yüzümü bir gülümsemeye zorluyorum.

Motor kükrüyor ve kamyonu yola doğru sürerken, "Baban denizaşıırı ülkelerde alışıırken zor olmalı," diyor.

Hiçbir fikrin yok.

Ona gerçeği söylemek yerine "Alıőtım," diye yalan söyledim.

Ethan ana yola saparken, "Babanla çok yakınsınız," diyor.

"yleyim."

Fırının önüne yanaőtı ve bana dönmeden önce motoru kapattı. "Ne zaman çıkıyorsun?"

"Beőt."

"Burada olacağım."

Kaşılarım atıldı. "Ne dedin? Hayır. Sen iőt olacaksın."

"Burada olacağım, Finlay." Ses tonu hayır cevabını kabul etmediğini açıkça belli ediyor ve bu da karnımda bir sıcaklık birikmesine neden oluyor çünkü bunu cehennem gibi sıcak buluyorum.

"Ah... tamam." Kapıyı iterek açtım ve taksiden inerek "Teşekkürler" diye ekledim.

Eve gittiğimde yanımda olacağını bilmek rahat bir nefes almamı sağlıyor.

ETHAN

David benden Finlay'e göz kulak olmamı istedi ve ne olursa olsun bunu yapacağım. David eve dönene kadar ona ben bakacağım ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

O benim.

Bu sahiplenici düşünce yüzüme bir gülümseme getiriyor. İki haftadır çıkıyoruz ve bu inanılmaz. İşleri çok ağırdan almamız gerektiği umurunda bile değil çünkü onunla geçirdiğim her saniye benim için yeterli.

Kapanış saatinden on dakika önce fırının önüne park etmiş, tüm günümü Finlay'e göre yeniden düzenlemiştim. Artık özel eğitim seansları için sabah vardiyasını alıyorum ve Finlay'in fırında olduğu dört saat boyunca kendini savunma dersleriyle ilgileniyorum.

Kızların kapıyı kilitlemesini izledikten sonra uzanıp Finlay için yolcu kapısını iterek açıyorum. Quinn, Eli'nin nalbur dükkanına doğru caddeyi geçmeden önce bana el sallıyor.

Finlay içeri tırmanıyor ve emniyet kemerini gövdesinin üzerine çekerken bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Erkencisin."

"Annem bana bir kadını asla bekletmemem gerektiğini öğretti," diyorum motor kükrerken. "Eve giderken bir yerde durmamı ister misin?"

Başını iki yana sallar. "Beni aldığın için teşekkürler."

"Şu andan itibaren seni işe ben götüreceğim ve ben alacağım."

"Ethan," diye soluk soluğa bağırıyor, gözleri büyüyor. "Hayır. Bu çok fazla sorun olur."

"İstiyorum. " Finlay'e bakarak ekliyorum, "Sen benim kız arkadaşısın. Bunu senin için yapmama izin ver."

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Kız arkadaşım olduğunu mu?" Alnımda oluşan bir kaşla soruyorum.

"Evet." Gamzeleri beliriyor, mutluluk yüzündeki yorgun ifadeyi kovalıyor. "Erkek arkadaşım." Burnunu kırıstırıyor. "Daha önce hiç sevgilim olmamıştı."

Bu itirafı karşısında çenem düştü ve kaşlarımı kaldırarak "Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Biriyle çıktım ama hiç uzun sürmedi.

Bu resmi olarak benim en uzun ilişkim."

"İki hafta." *Vay anasını.* "Vay be." Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. "Şimdi kendimi gerçekten şanslı

hissediyorum."

Finlay mutlu bir iç geçirdikten sonra, "Babam küçük bir orduyu doyuracak kadar yemek hazırladı" diyor. Rahatlamış görünerek, "Gelip hepsini yememe yardım etmek ister misin?" diye soruyor.

Ağzımın yukarı kıvrılmasına engel olamıyorum. "Kesinlikle. Sadece gelmeden önce duş almam gerekiyor."

"Tamam."

Evimin arkasına park ediyorum ve sahile ulaştığımızda Finlay sağa dönüyor, ben de merdivenlerden verandama çıkıyorum. İçeri girer girmez anahtarlarımı mutfak masasının üzerine bırakıp duşa koşuyorum. Rutin işlerimi aceleyle hallediyorum ve elime geçen ilk kot pantolonu kapüşonlu bir tişörtle birlikte alıyorum. Ayakkabılarımı giyip olabildiğince hızlı bir şekilde evimden çıkıyorum.

Finlay'ın evine doğru yürürken nefesimi tutarak yavaşlıyorum ve onun ilk erkek arkadaşı olduğum için kendimi şanslı bir piç gibi hissediyorum.

Adımlarım duraksıyor ve aklımdan korkunç bir düşünce geçerken yüzümdeki gülümseme kayboluyor.

Tanrım, bakire miydi?

Ona tecavüz eden herifin ilk kez seks yaptığı kişi olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor.

Başımı sertçe sallayarak birkaç derin nefes alıyorum ve gürleyen kalp atışlarımı yavaşlamaya zorluyorum.

Sakin ol.

Ancak duygularımı kontrol altına aldığımda ve karanlık düşünceyi derinlere gömdüğümde merdivenlerden verandaya çıkıyorum.

Kapıyı açıyorum ama Finlay'ın yüzündeki ifadeyi görünce donup kalıyorum. Sanki bir hayalet görmüş gibiydi.

"Sorun nedir?" Aceleyle içeri girerken sordum.

Gözleri bir anda yukarı fırlıyor, sonra tekrar telefona bakıyor ve sanki onu yakmış gibi cihazı kanepeye fırlatıyor. "Ah..." Geriye doğru bir adım attı ve ben olduğum yerde donup kaldım. "BEN... BEN..." Sertçe yutkunuyor ve ellerinin titrediğini fark ediyorum.

Endişe damarlarımda dolaşüyor ve aramızdaki mesafeyi kapatmamak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Finlay?"

"BEN... BEN..." Gözleri odanın içinde çılgınca dolaşüyor. "Sadece babamı özledim."

Yalan söylüyor.

"Eğer bir şey olduysa, bana söyleyebilirsin."

Yüzündeki panik ifadesi göğsüme çarpıyor ve içimdeki o tuhaf endişe hissi geri dönüyor.

Tanrım, çok yanlış bir şeyler var.

Gözlerindeki vahşi bakışı görünce kalbim sıkışıyor.

Panik atağı tetikleyen bir şey olup olmadığını soramadan başını hızla sallıyor, saçları omuzlarına dökülüyor. "Bir şey yok." Mutfaka doğru yürüyüp buzdolabından kapları çıkarmaya başlıyor. "Yemeği ısıtacağım. Gel otur."

Mutfak masasına oturduğumda bana gergin bir gülümseme veriyor. "Özür dilerim. Babamı gerçekten özledim. İlk gece her zaman en zordur. Geldiğin için teşekkürler."

"Bedava yemeği unutma," diye takılıyorum ona, kendini daha iyi hissetmesini sağlamak umuduyla. "Ve seni goreceğim."

Mutfağın içinde dolaşıp kaseleri, bardakları ve atal bıçakları alırken gozlerim onu bırakmıyor. Çorbayı ısıtıyor, ekmekleri masaya yerleştiriyor. Gozlerimle karşılaşmamak için mmkun olan her şeyi yapıyor.

"Babandan haber aldın mı?"

Başını sallıyor. "Uağına binmeden hemen önce."

"Uçuş ne kadar sürer?" Onu rahatlatacağını umarak konuşmasını sağlamaya çalışarak soruyorum.

"On beş saat." nme bir kase çorba koydu. "Sekiz saatlik bir zaman farkı var, bu yüzden birbirimizi çok zlyoruz."

Finlay'ın karşımdaki masaya oturmasını bekledikten sonra mırıldanıyorum: "Yemek için teşekkürler."

Bana titrek bir gülümseme veriyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve dişleri sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi alt dudağını çekiştiriyor.

Konuş benimle, bebeğim.

Onun için endişelenmek, "Burada yalnız kalman sorun olur mu?" diye sormamayı imkansız kılıyor. Seni Quinn'e götürebilirim."

Onun bana yakın olmasını zlerim ama Finlay'i güvende hissettirecek her şeyi yaparım.

Başını sallıyor ve itiraf etmeden önce tereddüt ediyor, "Kardeşinin evinde yaşarken kendimi rahat hissetmiyorum. Ve daha yeni nişanlandılar." Dili gergin bir hareketle dışarı fırlıyor,

alt dudağının üzerinden kaydırarak. "Ayrıca, yalnız değilim.
Sen de buradasın."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Öyleyim."

Tanrım, ona çok fena sarılmak istiyorum.

Kendini iyi hissedene kadar ona sarılmak istiyorum.
İhtiyacıma boyun eğmek yerine boğazımı temizliyor ve
çorbaya yumuluyorum.

Bölüm 19

FINLAY

Ethan'a geceyi burada geçirmesi için yalvarmak dilimin ucuna geliyor ama onunla verandaya çıkarken kelimeleri zorlayamıyorum.

Zihnim hala mesajların etkisinde ve kendime bunun sadece yanlış bir numara olduğunu söyleyip duruyorum. Ama kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve gözlerim etrafımda dolaşıp *ondan* bir iz arıyor.

Muhtemelen babam gittiği için aşırı tepki veriyorum ve kendimi savunmasız hissediyorum. Babam burada olmadığı için kabus geri geliyor.

Hepsi bu kadar.

Travmayı bir kutunun içine itip kapağı sıkıca kapatabiliyordum ama şimdi yalnız olduğum için kapağı kapalı tutacak kadar güçlü değilim.

Hepsi bu kadar.

"Finlay," diye mırıldanıyor Ethan usulca ve gözlerim yüzüne kayıyor. Bana endişeli bir bakış attı. "İyi olduğuna emin misin? Kalmamın sakıncası yok."

Tanrım, lütfen kal. Kanepede uyuyabilirsin. Sadece beni yalnız bırakma.

Kendimi başımı sallamaya zorluyorum. "Sadece yorgunum."

Başını eğiyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Numaram sende var. Bana ihtiyacın olursa ara."

Tekrar başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Dudaklarında şefkatli bir gülümseme beliriyor ve bu bende ona sarılma isteği uyandırıyor. Parmaklarım elini tutmak için kaşınıyor ama bunu yapmak yerine kollarımı hızla orta bölgeme doluyorum.

Ethan alnıma hızlı bir öpücük konduruyor ve benden bir adım uzaklaştığında kendimi durduramayıp bir adım öne atıyorum. Donup kalıyor, alnındaki çatık kaşlar derinleşiyor, sonra başını sallıyor. "Neden gitmemi istemiyormuşsun gibi hissediyorum?"

Bilmiyorum. Tanrım, istemiyorum.

Sertçe yutkunuyorum ve kuru dudaklarımı garip bir kıkırdamaya zorluyorum. "Ah... Sana kahve ya da çay... ya da sıcak çikolata isteyip istemediğini sormayı düşünüyordum."

Evet de. Lütfen evet de.

"Sıcak çikolataya karşı zaafım olduğunu biliyorsun. Şu küçük şekerlemeleri de eklersen, benden bu kadar."

Yüzüme rahatlamış bir gülümseme yayılıyor. "Onları aldım!" Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden eve girip sıcak çikolatayı hazırlamaya başlıyorum.

Bütün gün çalıştıktan sonra yorulduğunu biliyorum ama burada biraz daha kalmasını istiyorum. Onu burada tutabildiğim her dakika, yalnız kalmak zorunda olduğum bir dakika daha az demek.

Kapının kapandığını duyuyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Ethan'ın mutfaka doğru geldiğini görünce bir rahatlama dalgası daha üzerime çöküyor.

Buraya geldiğimde kaba görünüşü ödümü kopardığı için uzak durmaya çalıştığım adamın, yanında kendimi güvende hissettiğim birkaç kişiden biri olacağı kimin aklına gelirdi?

Ethan'la ilgili artık beni korkutan hiçbir şey yok. Buz mavisi gözleri artık beni sakinleştiriyor. Benden daha güçlü olduğunu bilmek, beni koruyabileceğine dair bir rahatlık hissi veriyor. Rahat kişiliği onun yanında kendimi rahat hissetmemi sağlıyor.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca ona karşı hislerim arttı ve ona sırılsıklam aşık olmamın an meselesi olduğunu biliyorum.

Telefonum bip sesi çıkararak ödümü kopardı. Vücudum sarsılıyor ve irkilmiş bir çığlıkla etrafımda dönüyorum. Tezgâhtaki bir fincana çarpıyorum ve tahta üzerinde sekiyor, neyse ki kırılmıyor.

Kalp atışlarım o kadar hızlanıyor ki, gözlerim telefonun durduğu kanepeye kilitlenip korku tüm bedenimi sararken nefeslerim dudaklarımdan taşıyor.

Mesaja bakmaya çok korkuyorum. Babamdan olabilir, ama çok korkuyorum.

Ethan mutfak masasının etrafından dolaşıp yanıma çömelerek bardağı alıyor ve tekrar tezgâhın üzerine koyuyor.

"Fin?" Sesi sadece bir fısıltıdan ibaret ama bakışlarımı kanepeden ayırıp onun yüzüne çevirmeme yetecek kadar güçlü. Artık endişesini gizlemeye bile çalışmıyor.

bana bakıyor. "Keşke bana sorunun ne olduğunu söyleseydin. Yardım etmeme izin ver."

Sertçe yutkunuyorum ve kelimeler içimde fokurduyor, ama saldırganımın tam önümde cisimlenmesinden korktuğum için onları dudaklarımdan geçiremiyorum.

"Babam gittiği için biraz gerginim."

Ethan derin bir nefes alarak başını hafifçe sallıyor ve bana inanmadığı belli oluyor.

Bir an tereddüt ediyor ama sonra yavaşça kolunu kaldırıyor, elini omzuma koymadan önce duraklıyor. Dokunuşu korkunun geri çekilmesini sağlıyor ve bedenim ona daha da yaklaşıyor.

Hareketleri temkinli ve bunun sebebinin beni korkutmamak için dikkatli davranması olduğunu biliyorum.

Ve bu benim için çok şey ifade ediyor.

İşte bu yüzden Ethan'ın yanında kendimi güvende hissediyorum. Beni yanında rahat ettirmek için elinden gelenin fazlasını yaptı. Hiçbir şeyi zorlamadı.

Bir adım daha yaklaşıyor, parfümü soluduğum havayı dolduruyor.

Güvende hissetme ihtiyacı beni eziyor ve ileri atılarak göğsüne çarpıyorum. Kolları beni sıkıca sarıyor ve içimi yoğun bir rahatlama titremesi sarıyor.

Ethan bir elini başımın arkasına koyuyor ve sonra kendini etrafımda katlamaya çalışıyormuş gibi hissediyorum, sağlam bir koruma duvarı.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ve ellerimi onun sırtına yapıştırarak gözlerimi kapatıyorum.

Babamdan başka hiçbir erkek bana böyle sarılmamıştı... sanki değerliymişim ve beni korumak için her şeyi yapacaktı gibi.

Kuru bir hıçkırık göğsümde dalgalanıyor ve sesi bastırmak için yüzümü kazağına daha fazla bastırıyorum.

Ethan'ın nefesini saçlarımın üzerinde hissediyorum. Kokusu ve kolları beni sarıyor. Kaslı vücudu benimle tehlike arasında duran bir güç.

Babam gelene kadar beni böyle tut.

Hareket etmiyoruz ve kalbim bambaşka bir nedenle çarpmaya başlayana kadar panik ve korku yavaş yavaş kayboluyor.

Ethan'ın avuçları sırtımda aşağı yukarı gezinmeye başlıyor, karnım zonkluyor ve beni tutan adamın son derece farkına varıyorum. Ethan'la yakınlaşmanın nasıl bir şey olacağını merak etmeye başladığım noktaya kadar, çekimin ezici bir şekilde güçlendiği bu anlar giderek daha fazla yaşanıyor.

Saçlarıma bir öpücük konduruyor ve kalbim onun da hissedebileceğinden emin olduğum bir şekilde gümbür gümbür atmaya başlıyor.

Bir kez daha tamamen yok olmadığımı fark ettiğimde dudaklarımın kenarları yukarı kıvrılıyor.

Ethan'la normal, sağlıklı bir ilişki kurabileceğimi düşünüyorum.

ETHAN

Finlay'i kucağıma almak... Tanrım, vücuduma ne kadar mükemmel oturduğunu anlatacak kelime yok.

Kalbimin derinliklerinde bir şey kıpırdanıyor, açılıyor, içime yayılana kadar güçleniyor, her santimetremi sahiplenme ve bu kızı asla bırakmama ihtiyacıyla dolduruyor.

Finlay'e aşık oluyorum. Tanrım, onu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Göğsümde rahatladığını hissediyorum ve damarlarımda sıcaklık dolaşıyor. Ağzımı saçlarına bastırıyorum ve eşsiz kokusundan derin bir nefes alıyorum. En tatlı hava gibi ciğerlerimi yıkıyor ve ben ona bağımlı hale geldim.

Finlay başını çeviriyor, yanağını kalbimin altına yaslıyor ve sonra fısıldıyor: "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen," diye mırıldanıyorum, ona karşı hissettiğim yoğun duygular yüzünden sesim boğuk çıkıyor.

Yavaşça ve tamamen benim isteğim dışında, birbirimizden ayrılıyor. Kollarım anında boşalıyor, göğsüm onun sıcaklığını özleyor.

Tezgâha dönüp sıcak çikolata yapmaya devam ediyor ve ben geri adım atmaya cesaret edemiyorum. Sadece ona yakın durmak istiyorum, bana göstereceği her türlü ilgi için yalvarmaya hazırım.

Bana bir fincan uzattığında, dudaklarında bir gülümseme var ve onu anlamsızca öpme dürtüsü neredeyse beni eziyor.

Şimdiye kadar iyi davrandım, ihtiyaçlarımı sıkı bir şekilde kontrol ettim ve Finlay'i her zaman ön planda tuttum.

Boğazımı temizleyerek, aramızda kalana kadar masanın etrafında hızla yürüyorum çünkü onu şimdi öpersem kontrolümü kaybedeceğimden eminim ve bu istediğim son şey.

Finlay'i oturma odasına kadar takip ediyorum ve o piyano sehпасına oturduğunda, aramızdaki küçük mesafeden nefret ederek ama en iyisinin bu olduğunu düşünerek kanepeye çöküyorum.

O savunmasız ve bu benim sahiplenme duygumu deli gibi besliyor.

Telefonunu sehpaye taşıyorum, sonra içecekten bir yudum alıyorum çünkü ne diyeceğimi bilemiyorum.

Tanrım, beni kendine bağladı.

İki hafta. Hepsi bu kadar sürdü.

Finlay piyanoya bakar. "Eskiden annemindi."

"Öyle mi?" Boğazımı tekrar temizliyorum. "Sana nasıl çalınacağını öğretti mi?"

Güzel yüzünde nostaljik bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Onunla ilgili en eski anım bu. Kucağına oturmuş, ellerimi onunkilerin arkasına dayamıştım."

Dudaklarım kıvrılıyor.

Sıcak çikolatasından bir yudum almadan önce, "Bu piyanonun önünde saatlerimizi harcadık," diyor.

Ona bakarak saatler geçirebilirim. Finlay'le geçirdiğim hiçbir zaman yeterli değil. Hep daha fazlasını isteyeceğim.

İçeceği olabildiğince yavaş içiyorum, son yarısı çoktan soğumuş, ama umurumda değil. Gözlerim aşık olduğum kıza kilitlenmiş durumda.

Mükemmel dudaklarında hâlâ oynayan gülümseme gözlerimi mıknatıs gibi çekiyor.

Dur, Ethan!

Öne doğru eğilip kollarımı kalçalarımaya dayarken ona olan arzumu derinlere itiyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor ve yemin ederim aramızdaki havada bir şey geçiyor. Muhtemelen tüm kasabaya güç verebilecek kadar yoğun bir akım.

Aklından bile geçirme. Ellerini ondan uzak tut.

Finlay'ın hızını ayarlamasına izin verdim ve beklediğim gibi yavaş ilerledi. Çoğunlukla benim etrafımda olmaktan mutlu görünüyor.

Gitmek istemiyorum ama bardaklarımız soğudu ve geç oluyor. Finlay zaten yorgun olduğunu söyledi ve ben onu ayakta tutuyorum.

Bacaklarım kurşun gibi, ayağa kalkıyorum. "Gitmeliyim, böylece biraz uyuyabilirsin."

Finlay'ın üzerine çöken sakinlik kayboluyor ve anında yeniden gergin görünüyor.

Kalmamı istersen kalırım.

Sertleşen bir sessizlik içinde mutfağa gidip bardaklarımızı lavaboya koyuyoruz. Beni verandaya çıkarıyor ve ben onu kendime çekmemek için ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Her şey için teşekkürler. Bu gece çok keyif aldım," diye mırıldanıyorum, gözlerim onun nefes kesici yüz hatlarında geziniyor.

Finlay'ın bakışları benimkilere yöneliyor. "Yarın görüşür müyüz?"

Bir kez başımı salladım. "Kesinlikle." *Uzaklaş Ethan.* "Bir şeye ihtiyacın olursa ara ya da mesaj at."

Başını sallıyor, fırtınalı gözleri benimkilere yapışmış.

Hemen ekliyorum, "Sadece rastgele şeyler hakkında konuşmak için bile olsa." Dudakları biraz yukarı kıvrılıyor.

"Konuşacağım."

Ondan uzaklaşmak tüm gücümü alıyor ve adımlarımı atarken yanlış hissediyorum, sanki onu yalnız bırakmamalıymışım gibi.

Sahile ulaştığımda evin etrafına bir göz attıktan sonra Finlay'ın hâlâ verandada durduğu yere bakıyorum, gözleri üzerimde.

"İçeri gir ve kapıyı kilitle," dedim, ayaklarım durdu. "Ben beklerim."

"Tamam." Evin içinde kaybolmadan önce bir an tereddüt eder.

Bir dakika kadar bekliyorum, içimi çekip evime dönmeden önce evin etrafına tekrar bakıyorum.

Bölüm 20

FINLAY

Evin içinde aceleyle dolaşıyor, banyo dahil her kapıyı kilitliyor, anahtarları oturma odasına götürüyorum. Onları sehpanın üzerine koyup her pencereyi kontrol ediyorum.

Telefonuma zehirli bir yılanmış gibi yaklaşıyorum ve titreyen bir elle cihaza uzanıyorum.

Çalmaya başladı ve o kadar korktum ki düşürdüm. Ekranı babamın adının yanıp söndüğünü görünce hemen kaldırdım.

"Baba!"

"Merhaba, beni sondaj kulesine götürecek helikopteri bekliyorum.

Evde işler nasıl?"

Çok kötü. Geri gel.

"Tamam." Sesim hiç de inandırıcı gelmiyor ve sesime daha fazla güç katıyorum. "Ethan akşam yemeği için buradaydı, yani yalnız değildim."

"Bu iyi." Babam bir an duraksıyor ve sonra soruyor, "İyi misin?"

Hayır, değilim.

"Evet," diye tekrar yalan söyledim, Ethan'ın daha önce oturduğu yere, kanepeye oturdum. "Ethan da beni işe götürüp getiriyor."

"Bu beni daha iyi hissettiriyor. Dünyanın öbür ucunda olmaktan nefret ediyorum," diyor babam, sesi endişeyle gergin.

"Ethan'ın numarası bende var. Bir şeye ihtiyacım olursa arayabileceğimi söyledi. Merak etme."

"Her zaman endişeleneceğim, Fin." Babam yorgun bir iç geçirdi. "Yatmaya mı gidiyorsun?"

"Evet."

"Yarın konuşur muyuz?"

"Dizüstü bilgisayarını hazırlayacağım." Telefonu kapatmak istemediğim için diğer elimi yumruk yapıyorum.

"Tatlı rüyalar, Fin."

"Güle güle, baba."

Telefon görüşmesi biterken gözlerimi kapatıyorum, gittiğinden beri aldığım tuhaf mesajları babama söylemem gerektiğini biliyorum.

Ama muhtemelen başkası içindir ve ben aşırı tepki veriyordum.

Değil mi?

Titrek bir parmakla messenger'ımı açıyorum ve farklı numaralardan gelen mesajları okuyorum, sanki birileri numaramı insanlara dağıtıyormuş gibi.

Aramızda özel bir bağ var. Bunu senin de hissettiğini biliyorum. Benim verebileceğimi sana veremez.

Seni çok özledim, aşkım.

Bu o değil.

Bu o değil.

Bu o değil.

Telefonumu sehpanın üzerine bırakıp bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum ve kollarımı kaval kemiklerimin etrafına sarıyorum.

Muhtemelen yanlış numaradır ve aşırı tepki veriyorum. Ethan'a ya da babama söylemek onları endişelendirecek ve ben bunu istemiyorum. Yüzde yüz emin olmadığım sürece, ki şu anda değilim.

Sadece ürkütüm.

Yorgun bir iç çekişle kendimi yatağa atamıyorum ve zihnimin kenarlarında gezinen, saldırmaya hazır kabus gibi anılarla savaşmak için tüm gücümü harcıyorum.

Bunu düşünme.

Gece işkence gibi uzun ve ben sadece en ufak bir sesle irkilerek uyanmak için uyuyorum. Ev gıcırıyor. Rüzgar esiyor. Güneş doğmaya başladığında, sessizlik bile beni ürkütüyor.

Duştan aceleyle çıktım ve giyinir giyinmez evden ayrıldım, başka insanların yanında olmaya ihtiyacım vardı. Kollarım belime sıkıca sarılmış, biber gazı elimde, sahilde Ethan'ın evine doğru yürüyorum. Henüz kalkmadıysa dışarıda verandada bekleyeceğim.

Bu gece de dünkü kadar kötüyse Ethan'dan kalmasını isteyeceğim.

"Finlay?" Ethan'ın sorduğunu duyuyorum ve gözlerim onun şezlongdan kalktığı yere kayıyor. Gözleri üzerimde geziniyor, alnında koyu bir kaş çatılıyor. "İyi misin?"

Ethan'ı görmek bile uzun ve yorucu bir geceden ve başımın üzerinde asılı duran kabustan doğan gözyaşlarımın dolmasına neden oluyor.

Gözlerim. Onun önünde ağlamak istemediğim için arkamı döndüm ve merdivenlerden aşağıya daldım.

Sakinleşmen gerek. Bir gün yalnız kaldın ve kendini kaybediyorsun. Sen bundan daha güçlüsün.

Ethan önüme fırlıyor, beni durdurmak için eliyle kolumu tutuyor. Biraz eğilerek gözlerimi yakalamaya çalışıyor. "Tanrım, bebeğim."

Yorgunluk ve korkunun beni ele geçirmesini engellemek için savaşırken boğazım düğümleniyor. Ethan'ın kolu dikkatlice omuzlarıma dolandığında, evine doğru yürürken kendimi onun yanına yaklaştırmaktan alıkoyamıyorum.

Derin nefesler alıyorum ve bir şekilde çalkantılı duygularımı yeniden kontrol altına almayı başarıyorum.

Ethan benden uzaklaşarak bana bir fincan kahve doldurmak için mutfığa gidiyor ve gözlerim onu takip ediyor. Geniş omuzlarını ve vücudunun sahip olduğu gücü görünce, kalbimin etrafındaki sıkı korkunun hafiflediğini hissediyorum.

Burada güvendeyim.

Bardağı bana getirdiğinde minnetle içeceği alıyorum. Gözleri diğer elime gidiyor, hala tuttuğum biber gazını fark ediyor ve onu hızla cebime sokuyorum.

"Zor bir gece miydi?" Ethan sorar.

Yalan söyleyecek enerjim bile yok, o yüzden sadece başımı sallıyorum. "Neden beni aramadın?"

Gözlerim yüzüne kayıyor, çenesi temiz traşlı, saçları aldığı duştan dolayı hâlâ nemli. Sanki gözleri

tüm yalanlarımı ve içinde sıkışıp kaldığım cehennemi görebilme yeteneğine sahip. Ondan hiçbir şey saklayamazsın.

"Her küçük şey için seni arayamam," diye mırıldanıyorum fincanımdan bir yudum almadan önce.

"Evet, yapabilirsin." Başını eğiyor, endişesi kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Sadece seninle oturmak için bile olsa."

Bakışlarım yakışıklı yüzünün her santimini, güçlü çenesini, düz burnunu ve onu yırtıcı gösteren kaşlarını alıyor.

Benim güvenli sığınağım.

Dış görünüşü ne kadar sert olursa olsun, kalbi bunun tam tersidir; büyük, sıcak ve bir dünya iyilikle doludur.

Bir an birbirimize baktık, sonra ağzından kaçırdı: "Şu anda sana gerçekten sarılmak istiyorum."

Fincanı masaya bırakıp kollarına atılıyorum, sarılmaya onun bilebileceğinden çok daha fazla ihtiyacım var. Yüzümü yumuşak kazağına gömüyorum ve yanan gözlerimi kapatıyorum.

Ethan'ın güvenli kollarında, "Çok yorgunum," diye itiraf ediyorum.

"Bütün gece uyanık kaldın mı?" diye sorarken sesi nazikti.

Başımı sallıyorum, bana böyle sarılmaya devam ederse uyuyabileceğime eminim.

"Kanepede biraz kestirmek ister misin?"

Her ne kadar cazip gelse de Ethan'ın işe gitmesi gerektiğini bildiğim için başımı sallıyorum.

ETHAN

Çok uzun bir gün oldu, içimde endişeli bir his var. Bir kasırganın yolda olduğunu ve kasabanın içinden geçerken sert olacağını bildiğinizde hissettiğiniz türden bir his.

Finlay'i işten aldıktan sonra bu his azalıyor ve onu son gördüğümünden beri ilk kez tam nefes almayı başarıyorum. Bizi eve bırakırken sessizdi ve her an uyuyacakmış gibi görünüyordu.

"Günün nasıl geçti?" Gözlerim yüzünü tarıyor ve gözlerinde titreyen korkuyu görünce parmaklarım direksiyonu sıkıca kavlıyor. Sanki son bir buçuk aydır tanıdığım Finlay gitmiş, otobüsten inen Finlay geri gelmiş gibi hissediyorum. O kadar savunmasız görünüyor ki bu beni öldürüyor.

"İyiymi," diyor usulca, sanki hiç enerjisi yokmuş gibi, ki dün gece uyumadıktan sonra bu anlaşılabilir bir şey. "Seninki nasıldı?"

Sorusuna cevap vermeden, "Akşam yemeğine gelmek ister misin?" diye soruyorum. Lokantaya yaklaşırken yavaşlıyorum. "Ya da lokantadan rahatlatıcı bir şeyler alabiliriz?"

Başını sallıyor ve kalbim sıkışıyor, ama sonra diyor ki, "Evimde hala yiyebileceğimiz bir ton yemek var ve babam vardiyaasının ne zaman bittiğine bağlı olarak her zaman yedi ile dokuz arasında arar."

Rahatlamış bir nefes aldım. "Tamam. Senin evin olsun." Bir dakika yola odaklandıktan sonra soruyorum: "Baban gece vardiyasında mı çalışıyor? Bizden sekiz saat ileride olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Finlay başını sallar. "Yirmi dört-yedi saat beklemede."

"Sanırım bir petrol kulesi asla durmaz,"

diye mırıldandım. "Evet."

Yolun geri kalanında konuşmadık ve kamyoneti park ettikten sonra, "Duş alacağım, sonra geleceğim" dedim.

Finlay başını sallıyor, tüm vücudu bana korktuğunu ve yorgun olduğunu haykırıyor. Sağa dönüp evine doğru ilerlerken kalbim acıyla sıkışıyor.

Mümkün olduğunca çabuk ona geri dönmek isteyerek merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve kapının kilidini açarak aceleyle içeri giriyorum.

Odama doğru yürürken içimi bir endişe kaplıyor. Hiç düşünmeden arkamı döndüm ve koşarak ön kapıdan çıktım.

"Ethan!" Finlay çığlık atıyor ve sanki bir milyon cehennem köpeği peşindeymiş gibi bana doğru koşuyor. Merdivenlerden aşağı koşuyorum ve ayaklarım kuma değdiğinde sertçe göğsüme çarpıyor.

Bana bir cankurtaran salı gibi tutunuyor, vücudu sert bir şekilde titrerken nefesleri panik içinde fısıldamaktan başka bir şey yapmıyor.

"Ne oldu?" Gözlerim onu korkutan şeyi ararken soruyorum. Sanki kaçan benmişim gibi kalbim hızla çarpıyor.

"O burada," diye haykırıyor gömleğime karşı, sesindeki dehşet vücudumdaki her kası geriyor. Sonra o lanet

kollarımda parçalanıyor ve ruhumda bir delik açıyor.

İsa.

Hareketlerim otomatik ve sanki bunu daha önce defalarca yapmışım gibi eğilip Finlay'ı kucağıma alıyorum. Onu merdivenlerden yukarı ve evime taşıyorum ve sanki o şerefsizden uzaklaşmak için içime girmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Onu yalnız bırakmak istemediğim için koridora çıktım ve yatağıma yatırdım. Dolabımı açıp kasamın şifresini giriyorum ve silahımı çıkarıyorum. Parmaklarım kabzayı kavrarken Finlay'e dönüyorum. "Bana neler olduğunu anlat."

"H-o... güller bıraktı..." hıçkırarak koridoru işaret etti, "mesaj attı... gülleri alıp almadığımı sordu."

Piç kurusu. Yemin ederim onu öldüreceğim.

Dudakları aralanıyor ve yüzü yeni bir panik dalgası altında parçalanıyor ve o kadar karanlık bir şey ki, derimi ürpertiyor. Dalgaların savurduğu kırık bir kabuk kadar kırılgan görünüyor.

Önünde çömelip elimi kaldırıyorum ve yanağını okşuyorum. "Benimle güvendesin. Tamam mı? Seni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim."

Hızla başını sallıyor, hıçkırıkları sanki şoka girmiş gibi titreyen soluklara dönüşüyor.

Yanına oturuyorum ve telefonumu çıkarıp babamın numarasını çeviriyorum.

"Hey," diye cevap

veriyor. "Sana

ihtiyacım var."

"Neredesin?" Babam soruyor ve hareket ettiğini duyuyorum. "Benim evimde."

"Tehlikede misin?"

"Bilmiyorum. Silahımı çıkardım. Biri Finlay'i tehdit ediyor," diye Finlay'in güvenini sarsmadan elimden geldiğince açıklıyorum.

"Size gelirken şerifi arayacağım. Ben gelene kadar kapıları kilitle," diyor babam, nefes alış veriş hızlanıyor, bu da bana koştuğunu gösteriyor.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben ayağa kalkar kalkmaz Finlay kolumu tutuyor ve çaresizce "Beni bırakma" diye haykırıyor.

Kahretsin, bu kalbimi toza çeviriyor. Onu böyle görmeye dayanamıyorum.

"Kapıyı kilitleyeceğim."

Ayağa fırladı, kendini yanıma yapıştırdı. Silahımı arkama saklıyorum ve bir kolumu onun titreyen omuzlarına doluyorum.

Koridorda yürürken tetikteyim, vücudumdaki her kas gergin ve hazır. Kapıyı çabucak kilitliyorum, bakışlarım her yerde Finlay'in içine Tanrı korkusu salan adamı arıyor.

Finlay bana daha da yaklaşıyor ve ben de hemen iki kolumu ona dolayarak sıkıca sarılıyorum. Saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Derin nefes almaya çalış," diye fısıldıyorum, bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdirerek. Dediğimi yapıyor ve yavaşça hıçkırıklarını yatıştırmaya başlıyor.

Başımı daha aşağı eğiyorum, bedenim neredeyse onunkini bütünüyle yutuyor. "Daha iyi misin?"

Göğsüme doğru başını sallıyor, sonra da "Beni bırakma" diye inliyor.

"Asla, Fin." Bu gezegende beni ondan koparacak hiçbir şey yok.

Kapının çalınmasıyla ikimiz de irkiliyoruz ve Finlay bana o kadar sert bastırıyor ki sanki bir saniye sonra bana bir ağaç gibi tırmanacakmış gibi hissediyorum.

"Benim," diye sesleniyor babam.

Kapıya uzanıyorum, kilidi açıyorum ve açıyorum.

Babam bir adım daha yaklaşıyor, gözleri Finlay ve benim üzerimde uçuşuyor. "Yaralanan var mı?"

Başımı sallıyorum.

"Harry yolda. Bana neler olduğunu anlat." Babam sanki içgüdüsel olarak Finlay'e yaklaşmaması gerektiğini biliyormuş gibi mesafesini koruyor.

"Bir adam var... evine çiçek bırakmış ve alıp almadığını sormuş," diyorum babama, satır aralarını okuyabileceğini umarak.

Babam Finlay'e bakarken yüz hatları yumuşuyor. "O bir sapık mı?" Babamın ses tonunu daha önce hiç bu kadar yumuşak duymamıştım.

Finlay hızla başını sallar.

"Chicago'dan mı?" Babam soruyor. Kız yine başını sallıyor.

"Babanı arayacağım. Tamam mı?" diyor. Yine sadece başını sallıyor, hâlâ bana sıkıca sarılmış durumda.

Babam telefon etmek için verandaya çıktı. "David, ben Alex." Bir an duraklar. "Finlay ile birlikteyim. Bir sapık olduğunu söylüyor. Eve çiçek bırakmış."

Babam birkaç dakika dinledikten sonra, "Şerif her an burada olabilir... Onun güvende olduğundan emin olacağım... Söz veriyorum ona yaklaşmayacak... Anlıyorum..." dedi. Babam pencereden bana bakıyor. "Ethan onunla birlikte... Onu yalnız bırakmayacağız."

Babam kapıdan içeri giriyor ve cihazı ona uzatıyor. "Baban."

Finlay hala bana tutkal gibi yapışıyor, sadece telefonu almak için elini uzatıyor.

O babasıyla konuşurken babam yavaşça yaklaşıyor ve elini omzuma koyuyor. "İyi iş çıkardın oğlum. Bu pisliği halledeceğiz."

Yani saklandığı yerden çıkmaya cesaret ettiği anda onu öldüreceğiz.

Bölüm 21

FINLAY

Ethan'ın yanındaki basamağa oturmuş, tahtadaki çatlağa bakıyorum. Bir an buradayım, korkudan aklımı kaçırmış durumdayım, sonra tekrar bodrumdayım.

Şerif Miller, "Bana şu anda davanızla ilgilenen memurun iletişim bilgilerini verebilir misiniz?" diye sordu.

Çatlağa bakmaya devam ediyorum. "Telefonumda." Sesim ölü gibi geliyor.

Ethan mesajların ekran görüntülerini şerifin telefonuna gönderdikten sonra telefonumu aldı.

"Ben David'den alırım," diyor Bay Jackson, Nina, Quinn ve Eli ile birlikte durduğu yerde. Birkaç dakika önce geldiler ve ben Quinn'in gözlerinden kaçıyorum, kuzenime bakarsam kendimi tutabileceğimden emin değilim.

"Bu adamın kim olduğunu bilmiyor musun?" Şerif ayaklarını kaydırarak gözlerimi çatlaktan uzaklaştırıyor.

Başımı sallıyorum, sanki bir fırtınanın ortasında kalmışım gibi garip bir sakinlik çöküyor üzerime. Travmanın etrafımda döndüğünü, dehşetin uğuldadığını ve çılgılık attığını hissedebiliyorum. Beni parçalanmaktan alıkoyan tek şey Ethan.

"Onu gördün mü?"

Başımı sallıyorum, görüşüm kararıyor ve etrafımdaki boşluk bodrumdaymışım gibi hissedene kadar genişliyor.

"Bana bir tarif verebilir misiniz?" Şerifin sesi sanki benim durumumla daha önce milyonlarca kez karşılaşmış gibi sabırlı.

Bu düşünce beni daha da üzüyor.

"Beyaz, yüzsüz maske" diye fısıldayacak kadar güç toplamam bir anımı alıyor. Görüntü zihnimden geçerken sertçe yutkunuyorum. "B-siyah saç filesi." Boğuk bir nefes çekiyorum. *Siyah giysiler. Antiseptik sıvı gibi kokuyor. Eldivenler. Traşlı pelvis bölgesi.*

Vücudum sarsılıyor.

Üzerimde süründüğünü hissediyorum, ağırlığı ağır ve rahatsız edici.

Gözlerim kapanıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Ona bir saniye ver," diye tersliyor Ethan, kolunu omuzlarıma doluyor. "Sadece nefes al."

Ethan'a yaklaşıp başımı omzuna yaslıyorum.

"Ben buradayım," diye mırıldanıyor. "Sadece derin nefes al. Güvendesin."

Nefes alış verişimi sakinleştirebilmem uzun saniyeler alıyor ve başımı Ethan'a doğru eğerek üzerimdeki gözlerden saklanmaya çalışıyorum.

"Sapıkla ilgili göze çarpan bir şey var mı? Bir doğum lekesi? Yara izi?" Şerif sorgulamaya devam eder.

"Antiseptik sıvı gibi kokuyordu," diye fısıldıyorum, sesim kısık ve kırılgan.

Şerif önümde çömeldi, gözleri sempatiyle doluydu. "Bu adamı yakalamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bana ne kadar çok bilgi vererseniz, onu bulma şansımız o kadar artar."

Naperville'deki diğer polisler de aynı şeyi söyledi.

"Arkasında hiç kanıt bırakmadı" dedim.

Şerif Miller keskin bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce Jackson'lara bir göz attı. "Bu konuşmayı yalnız yapmamızı mı tercih edersiniz?"

Şerif bile olsa hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla yalnız kalmak istemediğim için hızla başımı sallıyorum.

"Tamam. Eve döndüğünde neler olduğunu bana bir daha anlat," diyor boyuna göre dikleşerek.

"Bunu içeri taşıyalım," diyor Bay Jackson. "Komşular tüm güçleriyle dışarıda."

"Doğru." Şerif Miller etrafımıza baktı.

Ethan beni yukarı çekiyor ve evine götürüyor. "İyi misin?" diye soruyor usulca.

Artık yalan söyleyemem. İçimde kalmadı.

Başımı sallıyorum, kayıp bir nefes dudaklarımdan süzülüyor.

Ethan'ın kolları beni göğsüne yaslıyor. Başıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Sen Harry ile konuşurken herkesin burada olması senin için sorun olur mu?" diye sordu.

Bugünden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Tüm kasaba öğrenecek ve ben hep o zavallı kız olarak kalacağım. Yaşadığım travma Quinn'i geriye götürebilir ve bu istediğim son şey.

Saldırıdan bu yana ilk kez, utanç içimi kor gibi yakıyor. Ama her ne kadar bu kâbusun etrafımdaki dünyayı kirletmesini istemesem de, Şerif Miller'a söylemem gerektiğini biliyorum, böylece umarım *onu* yakalayabilir.

"Sadece sen," diye fısıldıyorum. "Buradaki herkesle bu konu hakkında konuşamam. Bu... *utanç verici*... çok zor."

Ethan ailesine ve Quinn'e hitap ederken kolunu bana doluyor. "Finlay'ın mahremiyete ihtiyacı var. Dışarıda bekleyebilir mi?"

"Drake'lerin evine gidip ona bir çanta hazırlayacağız," diyor Bay Jackson, "Getirmemizi istediğin özel bir şey var mı Finlay?"

"Gitarım."

Herkes gittikten sonra, Şerif Miller mutfaktan bir sandalye getirirken Ethan ve ben kanepeye oturuyoruz. Defterinde temiz bir sayfa açıyor ve kaç tanesini korku hikayeleriyle doldurduğunu merak ediyorum.

Kalbim bir kum tanesinden daha büyük hissetmeyene kadar küçüldükçe küçülüyor.

"En başından başlayın. Ne kadar küçük olduğunu düşünürseniz düşünün, her ayrıntı önemlidir," diyor Şerif Miller, sesi hala nazik.

İçgüdüsel olarak Ethan'a yaklaşıyorum ve ellerime bakarken görüşüm bulanıklaşıyor. Sonra karanlık, görüş alanımın kenarlarında geziniyor ve beni bodrumda yaşadığım cehenneme geri çekiyor.

ETHAN

Finlay birkaç dakika boyunca ellerine bakıyor ve ben de Şerif Miller'a sessizce sabırlı olmasını isteyen bir bakış atıyorum.

Olan biten her şey yüzünden kendimi gergin hissediyorum, vücudumdaki her kas gergin.

Finlay titreyerek nefes alıyor ve yemin ederim havanın her zerresinin onu terk ettiğini hissediyorum.

"Saat dokuzu geçiyordu. Az önce ön kapıyı ve pencereleri kontrol etmiş, kilitli olduklarından emin olmuşum. Oturma odasındaki ışığı kapatmaya gittiğimde bir şey hissettim... garip... ürkütücü. Bodrum kapısı açıldı." Sesi bomboş, sanki içindeki tüm hayat çekilmiş gibi, Finlay'ın evde tek başına olduğu görüntüsü bedenimi daha da sıkıyor.

"Kapıyı kapatmaya gittim, ama..." bir an duraksadı, hatırladıkça ürperiyordu, "bileğimden tuttu ve beni içeri çekti. Karanlıktı ve hiçbir şey göremiyordum. Beni zorla merdivenlerden indirmeden önce kapıyı kapattığını duydum."

Tanrım, sanki bir korku filminin başlangıcı gibi. Kalp atışlarım hızlanmak yerine endişeyle yavaşlıyor.

"Ellerimi arkadan kelepçeledi ve ağzımı kapattı, sonra ışığı açtı. Beyaz bir maske, siyah bir saç filesi, uzun kollu bir gömlek, pantolon ve bot giymişti. Her şey siyahtı."

Finlay sanki orada sıkışmış gibi yavaşça göz kırıyor ve onu bana geri getirmek için neredeyse adını söyleyeceğim. Şerife her şeyi ne kadar erken anlatırsa o kadar iyi olacağını bildiğim için kendimi durduruyorum.

"Ameliyat eldiveni giyiyordu. Beyaz olanlardan."

Şerif Miller başını kaldırmıyor, her şeyi yazarken kalemi sayfanın üzerinde hızla ilerliyor.

"Kaçmaya çalıştım ama beni arkamdan yakaladı ve bodrumun derinliklerine götürdü."

Dişlerimi sıkıyorum, dinlemenin beni öldüreceğini biliyorum.

"Beni yanında getirdiği bir şiltenin üzerine zorla yatırdı. Kamp için kullanılan ince yataklardan. Sonra... bacaklarımı ayırmaya zorladı, bileklerimin arasına çelik bir çubuk ya da ona benzer bir şey bağladı, böylece bacaklarımı kapatamadım."

Yüce İsa.

Neredeyse ayağa fırlayacaktım, Finlay'ın yanında oturmak için mücadele ederken vücudum sarsılıyordu.

Kalbim tam ortasından çatlıyor, Finlay'ın kısıtlanmış, savunmasız ve aklını kaçırarak kadar korkmuş görüntüsü zihnime damgasını vuruyor.

Sessiz olun. Kımıldama.

Bu seninle ilgili değil.

Finlay'ın sana ihtiyacı

var.

Hay sikeyim.

Nefes al.

*Hay
sikeyim.*

"Ah... beni bodruma çektiğinde dedi ki; nihayet, bütün hafta randevumuzu dört gözle bekliyordum." Kaşlarını çatı. "Adımı biliyordu. Kahverengi gözleri vardı... gerçekten sıcak bakıyorlardı, sanki beni önemsiyormuş gibi."

Finlay'ın gözleri kapanır, boğuk bir nefes çekerken vücudu titrer.

Kendimi durduramayıp ona doğru eğildim. "Güvendesin."

Sesim ona ulaşmış gibi görünüyor ve kazağımı tutuyor, sıkı tutuştan parmak eklemleri beyazlaşıyor. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Buradayım Finlay."

Birkaç çaresiz nefes alarak başını sallıyor.

Buna dayanamıyorum. Tanrım, dayanamıyorum.

"Beni sevdiğini söyledi, sonra siyah bir çantadan bir makas çıkardı. Üzerinde ne bir etiket ne de bir kelime vardı."

"Çanta mı?" Şerif Miller usulca soruyor.

"Evet. Sadece siyahtı."

Korkunç bir şekilde soluyor ve hasta olacakmış gibi görünüyor.

Bu benim midemi bulandırıyor, safra çalkalanmaya başlıyor.

"Kıyafetlerimi kesti. Mavi bir atlet ve beyaz bir şort giymiştim. Kanıt olarak kullandıkları türden poşetlere koydu."

Gözlerimi kapatıyorum, bedenim titremeye başlıyor ve sonra yıkım içime işliyor.

"O... çantadan bir prezervatif aldı."

Tanrım. Bu çok zor.

Gözlerim hızla açılıyor ve ilk gördüğüm şey yanağından süzülen gözyaşı oluyor. İçgüdüsel olarak uzanıp damlayı siliyorum.

Hayatımda çok fazla ağlamadım, en azından çocukluğumdan beri, ama içimde biriken gözyaşlarını durdurmanın bir yolu yok.

"Pantolonunu indirdiğinde sinekkaydı tıraş olmuştu."

Finlay'den bir hıçkırık yükseliyor ve saçlarına bir öpücük konduruyorum. Saklanmaya çalışıyormuş gibi yüzünü göğsüme çeviriyor ve bu noktada kimin daha çok titrediğini bilmiyorum, o mu ben mi?

"Antiseptik sıvı gibi kokuyordu."

Yüklü bir duraklama oluyor, hava üzerimden yuvarlanan gerginlikle neredeyse uğulduyor. Kollarım onun ince bedenine dolanıyor ve ağzımı saçlarına bastırıyorum, nefeslerim daha hızlı geliyor.

"Sonra... üzerime süründü... ve bana tecavüz etti. Orgazm olduğunda kendimden geçtim ve yatağında pembe bir tişört ve beyaz bir şortla uyandım. Hemen dışarı koştum ve dokuz-bir-bir'i aradım," diye kekeliyor, nefesleri panikle kesiliyor.

Tanrım, bebeğim.

Aman Tanrım.

Şerif Miller "Sana başka bir şey söyledi mi?" diye sorarken göğsümde bir hırıltı yükseliyor.

"Bana 'aşkım' derdi. Bunun onun için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Siktiğimin piçi.

"Doğum lekesi yok mu?"

"Görebildiğim kadarıyla yok."

"Boyunu tahmin edebilir misiniz?"

Finlay başını sallamaya başlar, sonra duraklar. "Belki benden bir baş daha uzun?"

"Yaşı? Sesinden ya da yapısından tahmin edebilir misiniz?"

"Yirmili yaşlarda mı? Otuzlu? Emin olamıyorum."

"Yapısı. Zayıf mıydı, kaslı mıydı, yoksa iri miydi?"

"Normal mi?" Tekrar başını sallıyor. "Hatırlayamıyorum."

Bir an sessizlik oldu, sonra ben sordum, "Bitti mi?" Bu kelime bir sorudan çok bir uyarı gibi geliyor.

"Evet. Numaram sende var. Başka bir şey hatırlarsanız arayın. Adamlarım bölgede devriye gezecek ve komşuları sorgulayacağız."

"Tamam."

Şerifin daha hızlı hareket etmesini dileyerek avuç içimi sırtında aşağı yukarı ovuşturuyorum. İşini yaptığını ve bunun önemli olduğunu biliyorum ama Finlay kırılıyor ve ben de onun hemen arkasındayım. Yalnız kalmamız gerek.

Sonunda ayağa kalkıyor ve kapı arkasından kapandığında Finlay o kadar sert sarsılmaya başlıyor ki sanki nöbet geçiriyormuş gibi hissediyor. Ellerimi kaldırıp yüzünü çerçeveleyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum. "Çok özür dilerim." Sesim kısık, kalp acısının altında eziliyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve yaşadığı ve onu yiyip bitiren dehşeti gördüğümde kendi gözyaşlarım akıyor. Bu yürek parçalayıcı anda aramızda hiçbir kelime yok, gözyaşlarımız sessizce birbiriyle konuşuyor.

Onun acısı benim acım olur ve bir daha asla hissetmeyeceği anlamına gelse hepsini alırdım. Anılarını alır ve beni rahatsız etmelerini sağlardım, böylece huzur bulabilirdi.

"Nefes al," diye fısıldıyor, yanakları ıslak.

Umutsuz bir nefes çekiyorum, göğsüm yanıyor. Başımı sallamaya başlıyorum, tüm bu acıyla ne yapacağımı bilemiyorum.

Bu seninle ilgili değil. Topla kendini.

Gücün nereden geldiğini bilmiyorum ama damarlarımdan akıyor ve içimde şiddetlenen yıkıcı duyguları çelikle kaplıyor.

Vücudum hareketsiz kalıyor ve tek gördüğüm Finlay, bana her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Alnına bir öpücük konduruyorum, sonra onu sıkıca göğsüme çekiyorum. "Her şey yolunda bebeğim. Ben yanıdayım. Kırılabilirsin."

Bir kez sarsılıyor... iki kez... ve sonra paramparça oluyor, çığlıkları ve gözyaşları damarlarımı intikam ihtiyacı ve şimdiye kadar hissettiğim en yoğun nefretle dolduruyor.

Onu öldüreceğim. Sana söz veriyorum, onu senin için öldüreceğim.

Bölüm 22

FINLAY

İfademi verirken içimde biriken tüm korkunç duyguları boşaltırken Ethan beni tutuyor, güçlü bir kuvvet parçalarımın rüzgârda dağılmasını engelliyor.

Ağlayacak gözyaşım kalmadığında, "Çok acıdı" diye sızlanıyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor Ethan, tüm acım sesine yansıyor.

"Sanki herkes ne olduğunu görebiliyormuş gibi siyah ve mavi hissediyorum."

Başını sallıyor. "Hayır, yapamazlar." Elini yanağıma götürüyor, sıcak tenimde rahatlatıcı ve serin bir dokunuş. "İnsanların gördüğü tek şey güzel, güçlü bir kız. Sen çok cesursun, Fin."

"Gerçekten mi?" Yüzüm çarpılıyor, gözlerim ağlamaktan yanıyor.

Alnını benimkine bastırarak, "Onun sana yaptıkları senin kim olduğunu tanımlamaz. Canavar olan o." Ethan'ın kolları etrafımda sıkılaşıyor. "Olanlar seni daha zayıf yapmaz. Sadece seni daha güçlü yapıyor. Siktir, bebeğim, sen çok güçlüsün."

Ethan geri çekilerek bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor. "Babam bir keresinde bana hayat zorlaştığında kendini güzel şeylere odaklanmaya zorlaman gerektiğini söylemişti. Genellikle hafife aldığın şeylere. Serin bir esinti. Yıldızları izlemek. Yemeğin tadı. Müziğine odaklan ve seni karanlığın içinden geçirmesine izin ver."

Babam evdeyken yaptığım buydu ve haklı, çok yardımcı oldu.

"Ve zorlaştığında benimle konuş," diye ekliyor Ethan. "Yıkılman normal Finlay. Ağlamalısın ve eğer çığlık atmak istiyorsan, o zaman çığlık at. Duygularının dışarı çıkmasına izin ver ki içinde iltihaplanmasınlar."

Başımı sallıyorum, dilim kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Ethan'ın acıma verdiği tepki içimde bir şeyleri değiştirdi. Sanki travmayı onunla paylaşabileceğimi bilmek, yükü taşımamı kolaylaştırıyor.

Sanki benim acımı alıp kendi acısı yapmış gibi hissediyorum.

Birbirimize bakıyoruz ve son sırrımı da almasını isteyerek fısıldıyorum, "Ben bakireydim."

Yüzü granitten yontulmuş gibi görünene kadar kalp kırıcı bir bakış yüz hatlarını sıkılaştırır. Sonra sanki zaten biliyormuş gibi başını sallar.

Göğsüne yaslanıp yorgun bir iç geçirdim.

Ethan saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Baban dönene kadar benimle kalacaksın. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum, içimden

rahatlama akıyor. "Seni yalnız

bırakmayacağım."

"Teşekkür ederim."

Başını salladığını hissediyorum. "Bana teşekkür etme, Fin. Seninle ilgilenmek benim sorumluluğum."

Ön kapının açıldığını duyuyorum ama Ethan'dan uzaklaşmak için kendimi zor tutuyorum ve bunun beni muhtaç ve zayıf göstermesi umurumda değil.

Quinn sandalyeye oturmak için geliyor ve gözlerinde parıldayan endişeyi görünce Ethan'ın altına girip herkesten saklanmak istiyorum.

Hiç gücüm kalmadı.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi yumuşak. İyi olmaktan çok uzak olmama rağmen başımı sallıyorum.

"Neden bana bir sapığın olduğunu söylemedin?" Ses tonunda suçlama yok, sadece endişe var.

"Baş etmen gereken kendi travman vardı," diye fısıldıyorum, bedenim Ethan'inkine daha sert bastırıyor.

"Biraz yalnız konuşabilir miyiz?" diye soruyor, gözleri Ethan'a kayıyor.

Onu daha sıkı kavriyorum ve o da şöyle diyor. "Belki başka zaman, Quinn. Finlay çok yorgun. Uzun bir gün oldu."

Gözleri Ethan'a kilitleniyor, sonra bana çeviriyor. "Benimle eve geliyor musun?"

Başımı salladım. "Ethan'la kalıyorum."

"Tamam." Sesi hâlâ yumuşak. "Yarın seni kontrol edeceğim."

Ona yalvaran bir bakış atarak başımı sallıyorum. "Sadece zamana ihtiyacım var."

"Anlıyorum." Quinn hızla başını sallar. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Kapı tekrar açıldı ve Jackson'lar içeri girdi. Eli çantamı ve gitarımı mutfak masasının yanına bırakıyor, sonra da "Kapıyı kilitledim" diyor. Anahtarları masanın üzerine bırakıyor ve kardeşine bakıyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ethan başını iki yana sallıyor, elini bırakmak için kılını bile kıpırdatmıyor.

Ben.

"Hadi eve gidelim," diyor Eli ve kuzenim ona doğru tırmanıyor.

Ayaklarını. Eli ile birlikte ayrılmadan önce şakağıma bir öpücük kondurarak üzerime eğiliyor.

Bay Jackson bize yaklaştı. "Silahını göreyim."

Ethan öne doğru kayıyor, bir kolunu bana dolayarak arkasına uzanıyor. Silahı babasına uzatıyor ve biz de Bay Jackson'ın silahı Ethan'a geri vermeden önce incelemesini izliyoruz.

"Her zaman taşıyın. İstisna yok," diyor Bay Jackson, gözleri Ethan'a kilitlenmiş bir halde. "Ve hiç tereddüt etme."

"Yapmayacağım."

Tanrım, Ethan bana saldırıyı öldürmek istiyor.

Göğsümde umut çiçekleri açmaya başladığında bir parçam bile kötü hissetmiyor, çünkü o öldüyse, beni bir daha incitemez.

"Yarın sabah ilk iş seni kontrol etmeye geleceğim. Bir şey olursa beni ara."

Ethan, muhtemelen babasını rahatlatmak için, "Şerif bölgede devriye gezeceklerini söyledi," der.

"Ara beni."

"Yapacağım," diye mırıldanıyor Ethan.

Nina, Ethan'ın yanağına bir öpücük kondurmak için yaklaşırken bana sıcak bir gülümseme veriyor. Onlar gitmeden önce omzumu sıkıyor ve kapıyı arkalarından kapatıyor.

Sonunda yalnız kaldığımız için rahatlamış bir şekilde derin bir nefes aldım. Herkesin yardımını ve ilgisini takdir ediyorum ama Şerif Miller'a ifademi verdikten sonra kendimi tükenmiş hissediyorum.

"Yemek yemelisin," diyor Ethan, ses tonu yumuşak. "Saat neredeyse on bir oldu."

İsteksizce ondan uzaklaşıyorum ama onu mutfığa kadar takip edecek enerjim yok. Kanepeye yaslanıyorum, bize birkaç sandviç hazırlarken gözlerim ona yapışıyor.

Korku ensemdeyken ve saldırganım dışarıdayken, odaklanacak güzel bir şey buluyorum.

Ethan.

Aklımı kaybetmemi engelleyen adam.

ETHAN

Kendimizi yemeğe zorladıktan sonra Finlay'ın gitarını aldım ve onun yanındaki kanepeye uzandım. "Benim için bir şeyler çalmak ister misin?"

Doğruldu, aleti alıp göğsüne yaslarken ağzının köşesi hafifçe kalktı.

Umarım müziği onu bu berbat günden biraz uzaklaştırır da rahatlar.

Parmakları tellerin üzerinde tıngırdıyor ve anında tüylerim diken diken oluyor. Daha önce duymadığım bir şey çalarken mırıldanıyor. Etrafımızdaki atmosfer sakinleşiyor, çalkantılı enerji hafifliyor.

Finlay'ın gözleri kapanıyor, sonra kelimeler dudaklarının arasından süzülüyor.

Senin için olmayan bir parçamı aldın.

Beni karamsar ve hüzünlü bıraktın.

Darbelerden değil.

Beni morarmış halde bıraktığını gösteren hiçbir yara izi yok.

Senin olmayanı çaldın. Beni

dört ayak üstünde

sürünürken bıraktın. Beni

siyah ve mavi bıraktın.

Bazen ölüm için dua ediyorum.

Okyanusu hayal et.

Dalgalar beni senden çok uzaklara taşıyor.

Zaman her şeyi iyileştirir derler, ama yavaş

ilerler, gerçek olduğunu göstermenin bir

yolu yoktur.

Beni siyah ve mavi bıraktığını.

**Senin olmayanı çaldın. Beni
dört ayak üstünde
sürünürken bıraktın. Beni
siyah ve mavi bıraktın.**

Müziği aracılığıyla kendini ifade edişini dinlerken, yaşadığı dehşeti duyduktan sonra, dünyadaki hiçbir şeyin bu kızı sevmeme engel olamayacağını fark ettim.

Tanrım, o çok güçlü.

Sesi kayboluyor ve ben kalbim açıkta ona bakarken gözlerini kırpıştırarak açıyor.

"Sana aşık oluyorum," kelimeler beni terk ediyor, kendime ait kalamıyor.

Finlay'ın bakışları benimkilerle buluşuyor ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Bugün duyduğun onca şeyden sonra bile mi?"

"Özellikle de duyduğum onca şeyden sonra." Elimi boynunun yanına götürerek başparmağımı çene çizgisinin üzerinde gezdiriyorum. "Ne kadar cesur olduğunu ve olanlar hakkında konuşmanın ne kadar güç gerektirdiğini duydum."

Gitarı sehpaye yaslıyor, sonra vücudunu benimkine doğru çeviriyor.

"Harikası, Finlay."

Bana bakarak fısıldıyor, "Bence sen de oldukça harikası."

Dudaklarım kıvrılıyor ama gülümseme tam olarak oluşamadan telefonu cebimde titriyor. Öfke, patlamakla tehdit eden bir volkan gibi yüzeye fırlarken, yüzümü anında karanlık bir kaş çatma gölgeliyor.

Ekran kilidini açıp metne bakıyorum.

O benim. Uzak dur ondan.

Telefonu bırakıp ayağa fırlıyorum ve silahımı arkamdan çekerek pencereleri ve kapıları kontrol edip kilitli olduklarından emin oluyorum. Işıkları kapatıyorum, sonra oturma odasının penceresinin önünde durup karanlığa bakıyorum, parmaklarım silahın kabzasını kavırıyor.

"Ethan?" Finlay fısıldıyor, sesi korkudan titriyor.

"Güvendesin," diye mırıldanıyorum ve dışarıda kimseyi göremeyince cebimden kendi telefonumu çıkarıp babamın numarasını çeviriyorum.

"Ne oldu?" Babam hemen cevap verir.

"Piç kurusu bir mesaj daha göndermiş. Bizi izliyor gibi görünüyor."

"Şerife evinize bir araba göndermesini söyleyeceğim. Sen iyi misin?"

"Evet. Her şey kilitli." Muhtemelen bu gece tek bir gözümü bile kapatmayacağım.

"Her şeyin sessiz olduğundan emin olmak için arabayla bir tur atacağım. Eğer mesajlar gelmeye devam ederse, eve gelmeni istiyorum. İkiniz de burada bizimle güvende olacaksınız."

"Bunu yarın konuşuruz."

"Başka bir şey olursa bana haber verin."

"Yapacağım."

Telefonu kapattım ve silahı arkama koyup Finlay'ın çantasını aldım. Elini tutup fısıldıyorum. "Hadi odama gidelim."

Ben emin olmak için misafir odalarını ve tuvaleti kontrol ederken o da arkamdan ayrılmıyor.

Yatak odama girdiğimizde kapıyı kapatıp kilitliyorum, sonra da perdeleri kapatıyorum. Finlay'e dönüp telefonunu sıkıca tutarken gözlerindeki dehşet dolu bakışı görünce kalbim anında eriyor.

Telefonu titriyor ve ben öne atılıyorum, ama daha elinden alamadan, mesajı okurken dudakları dehşetle aralanıyor ve bir çılgınlıkla cihazı düşürüyor.

Çömelerek metni kontrol ediyorum.

Benim olduğunun kanıtı olarak h e r tarafını kanattığı prezervatif hâlâ bende. Onun için geliyorum.

Orospu çocuğu.

Telefonu kapatıp odanın köşesine fırlatıyorum ve boyumun ölçüsünü alıyorum. Gözlerim Finlay'e kilitleniyor, yüzü o kadar solgun ki bayılacakmış gibi görünüyor.

"Fin." Ona yaklaşmak için temkinli bir adım atıyorum, şu anda ona dokunmanın en akıllıca hareket olup olmadığından emin değilim.

"BEN... BEN..."

Yüzü bozuluyor ve elimi ona uzatıyorum. "Sana sarılabilir miyim?"

Finlay o kadar kötü titriyor ki başını sallayıp sallamadığından emin olamıyorum. Bir elini karnına bastırıyor, sonra yere çökerken içinden bir çığlık kopuyor.

Öne atılıyorum ve dizlerimin üzerine çökerek kollarımla onu sarıyorum. Vücudu sarsılırken elimi başının arkasına bastırıyorum. Boğuk bir nefesi içine çekerken, ondan gelen perişan bir feryat kalbimi yok ediyor.

Daha önce kendimi çaresiz hissettiğimi sanıyordum ama şu anda hissettiklerim onun travması karşısında kendimi güçsüz hissetmeme neden oluyor çünkü bunu onun için kolaylaştırmak adına söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bölüm 23

FINLAY

Ne zaman nefes almayı başarsam, sanki göğsüme uzanıp havayı benden koparıyormuş gibi hissediyorum.

Daha fazla dayanamayacağım.

Ruhum kan kaybediyor gibi hissediyorum.

Ben onun muyum?

Beni öldüren şey vücudumdan kopmuş gibi hissetmem. Sanki her santimetremi aldı ve ruhum yabancı bir kapta sıkışıp kaldı.

Artık kendime ait değilim.

Ethan ben dağılırken yanımda oturuyor. Tekrar. Saldırıları arasındaki rahatlama anları gücümü bulmam için yeterince uzun değil.

Beni delirtecek.

"Keşke acını dindirebilsem," diye inliyor Ethan, sesi o kadar alçak ki bana ulaşmak için cehennem çukurlarında sürükleniyormuş gibi geliyor.

"Ben... Bedenim bana aitmiş gibi hissetmiyorum," diye Ethan'ın göğsüne yaslanıp hıçkırıyorum. "Kendimi kopmuş hissediyorum. Sanki o almış gibi. Sanki ona işkence edecekmişim gibi."

"Değilsin!" Ethan'ın avuçları sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Elimi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum, kayıp hıçkırıklar dudaklarımda dalgalanıyor, yüzüm ateşten bir karmaşa.

"Sana dokunuyorum, Fin. Vücuduna. Kimseye ait değilsin, hele ki dengesiz bir herife." Ethan geri çekiliyor ve yüzümü çerçeveleyerek ona bakmam için beni dürtüyor. "Beni hissedebiliyor musun?"

"Evet."

"Sana dokunduğumda nasıl hissediyorsun?" Gözlerinde çaresiz bir bakış var.

"Güvenli."

"Ve?"

Yanaklarımı nazikçe çerçeveleyen avuçlarına odaklanıyorum. "Nazikçe."

"İyi mi?" diye soruyor ve ben başımı sallayınca devam ediyor, "Bağlantın kopmadı Fin. Bodrumdaki o berbat andan, evet, bu tamamen anlaşılabilir bir şey, ama şu anda değil. Bedenin hâlâ sana ait."

Nefeslerim sakinleşiyor ve iliklerime kadar tükenmiş bir halde gözlerimi kapatıyorum. "Daha fazla gücüm kalmadı."

"O zaman seni ben taşıyacağım bebeğim. İhtiyacın olan tüm gücü benden al."

Bakışlarım onun kuru buza benzeyen, soluk mavi ve göğsümde hissettiğim kadar büyük bir güç ve kararlılıkla dolu gözlerine kilitleniyor.

Titreyen elimi pazusuna götürüp parmaklarımı kumaşın içine sokuyorum ve kendimi ona doğru çekiyorum. Kollarımı boynuna doluyor ve yüzümü kazağına gömüp kokusundan derin nefesler alıyorum.

Bu rahatlatıcı ve onu asla bırakmak istemiyorum.

Ethan kollarını dizlerimin ve sırtımın altından geçiriyor ve beni yerden kaldırıyor. Beni yatağına yatırıp banyoya doğru yürüdü.

Suyun aktığını duyuyorum ve bir dakika sonra elinde bir bezle geri geliyor. Yatağın kenarına oturup serin bezi yüzüme hafifçe bastırıyor, gözyaşlarımı siliyor ve ateşimi düşürüyor.

İşi bittiğinde bezi komodinin üzerine bırakıyor ve elimi tutarak parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. Sonra oturup bana bakıyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, ses tonunu nazik tutarak. Yan dönerken başımı sallıyorum.

Yüzümdeki saçların bir kısmını tarıyor, dokunuşu yumuşak bir okşamadan öteye gitmiyor.

Gözlerim ağırlaşıyor, şişiyor ve ne kadar mücadele edersem edeyim huzursuz bir uykuya dalıyorum.

Bir kâbusla uyandım, ayağına fırladım ve sert bir şeye çarptım.

"Tuttum seni," diyor Ethan. "Derin nefes al, bebeğim."

Kalp atışlarım kaburgalarımda gümbürderken nefesime odaklanıyorum, ellerim omuzlarını kavırıyor.

Ancak o zaman Ethan'ın kollarının bana dolandığını fark ediyorum. Hâlâ yatağın kenarındaki yerinde oturuyordu.

Kabus kaybolduğunda, "Ne kadar süre uyudum?" diye soruyorum.

"Üç saat, aşağı yukarı birkaç dakika."

Kendimi geri çekiyorum ve yatağa yaslanıyorum. "Hiç uyuyabildin mi?"

"Yorgun değilim."

"Saat kaç?"

Ethan kol saatini kontrol eder. "Neredeyse sabah beş. Biraz daha uyumaya çalış."

Kabusa dönmek istemediğim için başımı sallıyorum.

Telefonu bip sesi çıkarır ve cebinden çıkarır. "Baban arıyor. Sen uyurken onunla mesajlaşıyordum."

Gözlerim cihaz ve Ethan'ın yüzü arasında gidip geliyor. "Eve gelmekle ilgili bir şey söyledi mi?"

"Henüz değil. Onu Riyad'a götürmek için ne zaman bir helikopter göndereceklerini duymayı bekliyor." Ethan telefonu bana uzattı. "Ara onu."

Kendimi oturur pozisyona getirirken "Bu uluslararası bir arama," diye bariz olanı söylüyorum.

"Sorun değil, Fin. Ben bize kahve hazırlarken sen de babanla konuş."

Başımı sallayarak ona minnettar bir gülümseme veriyorum ve başını eğmesini sağlıyorum.

"Bana gamzelerini göster."

Dudaklarım daha da kıvrılıyor, sonra bir gülümseme yüzündeki gerginliği azaltıyor. Alnıma bir öpücük konduruyor. "Aramayı aceleye getirme."

Ethan kapının kilidini açıp odadan çıkarken ben babamın numarasını tuşluyorum.

"Bir şey mi oldu?" Hattan babamın endişeli sesi geliyor.

"Benim, baba."

"Fin." Rahatlamış bir nefes verdi. "Orada olmadığım için çok üzgünüm. Gitmemeliydim."

"Çalışmak zorundasın," diye

hatırlatıyorum ona. "Sen benim

önceliğimsin."

Babam sabırsız görünüyor ve saldırganımın herkesin hayatını altüst etmesini nefret ediyorum.

Ya hiç durmazsa?

Ya bana işkence etmeye devam ederse?

Babam çalışmayı bırakamaz ve ben de korkmuş küçük bir kız gibi Ethan'ın odasında saklanamam.

Bu yaşamak değil.

"Ethan'ın yanında güvendeyim," diyerek babamı rahatlatmaya çalışıyorum. "Sadece mesajlar."

"Tanrım." Babam derin bir nefes aldı. "Bunun olduğuna inanamıyorum." Boğazını temizliyor, sonra soruyor: "Nasıl tatlım?"

Omuz silkiyorum, sonra dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Biraz uyudum. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Herkes çok destekleyici oldu."

"Nasıl hissediyorsun, Fin?" Babam soruyor, ses tonundan yalan söylediğimi bildiği anlaşılıyor.

Sanki aklımı kaybediyorum,

baba. Artık dayanamıyorum.

Sadece bitmesini istiyorum.

"Çok daha iyi. Söz veriyorum."

Bir an sessizlik oldu, sonra babam "Benim için cesur olma, tatlım" dedi.

Başımı eğiyorum, yastıklardan birini göğsüme çekiyorum ve yüzümü ona bastırıyorum. Ethan'ın kokusunu içime çekiyorum ve gözlerimi kapatarak fısıldıyorum, "Bu beni öldürüyor baba. Bu şekilde devam edemem. Bu... çok fazla."

"Tanrım, o helikopter bir an önce gelse iyi olur, yoksa kıyıya yüzeceğim," diye tersliyor babam. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Sadece benim için dayan, Fin."

Titreyen bir iç çekişle sesime sahte bir güç katıyorum. "Sadece yorgunum. Biraz daha uyuyacağım. Sonrasında daha iyi hissedeceğime eminim."

"Tamam, tatlım. Konuşmak istersen beni ara."

"Muhtemelen Ethan'ın telefonunu kullanacağım." Kendi telefonuma dokunmaktan çok korkuyorum.

"Kendini iyi hissettiğinde şehre git ve yeni bir numara al. "

"Tamam." Ethan elinde iki fincan kahveyle odaya girdi.

"Seni seviyorum, baba."

"Seni daha çok seviyorum, Fin. Hem de çok." Babamın sesindeki gerginliği duymak boğazımın kalp ağrısıyla şişmesine neden oluyor.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz, sonra Ethan oturuyor ve bana kahvemi uzatıyor.

Ilık sıvıyı yudumlayarak vücudumdaki soğuğu kovalamasına izin veriyorum.

Vücudum.

Çok yabancı geliyor.

ETHAN

Bardaklarımızı çalkaladıktan sonra yatak odasına dönüyorum ve "Duş almak ister misin?" diye soruyorum.

Finlay'ın gözleri banyoya kayar. "Tamam. İşe gitmen gerek." Yataktan kalkarken bana özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim, bunu düşünmeliydim. Bu gece kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Evde duş alırım."

Çantasını eline alırken başımı sallıyorum. "Eve gitmiyorsun." Gözleri gözleriyle buluştuğunda çok kırılgan görünüyor.

Benim. "Ve sen de benimle çalışacaksın. Seni yalnız bırakmayacağımı söyledim ve bunda ciddi dim." B i r adım öne çıkarak çantayı ondan aldım ve yere bıraktım. Ellerimi kaldırıp yüzünü çereveliyorum. "Seni gözümün önünden ayırmayacağım. Sana ulaşmak için beni geçmesi gerekecek."

Yüz hatlarını bir rahatlama kaplıyor ve bana yürek parçalayan bir bakış atıyor. "Bu karmaşanın içine düştüğün için üzgünüm."

Başımı sallıyorum, çenem sıkılıyor. "Dengesiz bir piçin hayatını tehdit etmesi bir karmaşa değil, Fin." Onu kucaklıyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Duş al. Tamam mı?"

"Tamam."

Onu bırakıyorum ve yatağın üzerindeki örtüyü ve yastıkları hızla düzeltiyorum. Finlay çantasını banyoya götürüyor ve kapıyı kapattığında telefonunun durduğı yere doğru yürüyorum. Telefonu kaptığım gibi açıyorum ve bip sesini duymaması için sesi hızla kısıyorum.

Cihaz titremeye başladı ve ben oturma odasına doğru yürüdüm.

Derin bir nefes alarak mesajları açıyorum. Çoğu tehdit içeriyor ama bir tanesine geldiğimde misafir tuvaletine koşmam gerekiyor. Tam zamanında yetişiyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve midemi boşaltıyorum.

Yüce İsa.

O herifin prezervatife sarılı sikinin hâlâ kızın içinde olduğı fotoğraf sonsuza dek aklımdan çıkmayacak. Aklıma kazındı.

Kusacak başka bir şey kalmadığında arkama yaslanıyorum ve titreyen ellerimle fotoğrafı siliyorum.

Sikeyim.

Duvara tutunup kendimi yukarı çekiyorum, sonra da hızla ağzımı çalkalıyorum.

"Siktir," diye inliyorum, kalbim göğsümde gümbürdüyor, midem hâlâ şiddetle çalkalanıyor.

Finlay'ın travmasına lanet bir görüntü eklemek beni tekrar dizlerimin üzerine çökertiyor. Ellerim kalçalarımı yumrukluyor, bedenim titriyor, kalbim göğsümden sökülüyor.

İçinde boğulduğum dehşet, Finlay'ın hissettikleriyle kıyaslanamaz bile. O bunu yaşadı. Sadece birkaç saniyeliğine bir fotoğraf gördüm.

Tanrım. Nasıl hala ayakta durabiliyor?

Bu düşünce beni ayağa kaldırıyor. Ağzımı tekrar çalkalıyorum, sonra gürleyen kalbimi yavaşlamaya zorluyorum.

Bir arada tutun.

Telefon titriyor, göğsümden bir hırıltı kopuyor. Mesajı açıyorum ve Finlay'ın bir yatağa uzanmış başka bir fotoğrafını görüyorum. Onun çıplak bedenine bakmıyorum, görüntü ruhumu paramparça ediyor.

Hiç düşünmeden numarayı tuşladım. Çalmaya başladığında şaşırdım.

"Beni özledin mi, aşkım?" diye sesleniyor, sesi o kadar sevgi dolu ki tüylerim diken diken oluyor.

"Ben. Gidiyorum. Gidiyorum. Öldüreceğim. Öldüreceğim," kelimeleri ısırarak çıkarıyorum, bedenim öfkeyle titriyor.

"O benim." Bu sefer sesi agresif.

"Gel de bunu yüzüme söyle," diye meydan okuyorum, bunun onu saklandığı kayadan çıkaracağını umarak. "Sana meydan okuyorum."

"Yakında." Kibirli bir şekilde kıkırdıyor, sonra arama sona eriyor.

Neredeyse yumruğumu duvara vuracaktım ama tam zamanında kendimi tuttum. Diğer banyo kapısının açıldığını duyuyorum ve öfkemi bastırıyorum. Aynaya bakarak sakinleşmek için derin nefesler alıyorum.

Gülümseme alıştırmaları yapıyorum ve yeterince inandırıcı görüldüğünde sifonu çekip yatak odasına yürüyorum. Finlay'ın telefonunu kapatıp cihazı cebime sokuyorum.

Nemli saçlarını tararken gözlerim ona takılıyor. Koyu renk kot pantolon, yumuşak mavi bir kazak ve spor ayakkabı giymiş, çok güzel görünüyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Soruyorum, zihnimde hala taze olan mide bulandırıcı fotoğraflar sesimi boğuklaştırıyor.

"Evet. Senin sıran." Bana bakıyor ve bir şey anlamaması için dua ederek yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum. Gözleri yüzüme kilitleniyor, sonra vücudunu bana doğru çeviriyor ve rol yapmamın onu kandıramayacağından endişelenerek hızla banyoya giriyorum.

"Ethan."

Duruyorum, kaslarım geriliyor.

"Bütün gece ayakta kaldıktan sonra işte iyi olacak mısın?"

Rahatlamış bir nefes aldım, vücudum gevşedi. "Elbette. Sadece Barb ve Carl'la konuşmak için içeri gireceğim, sonra eve döneceğiz."

Yaklaştığını ve muslukları açmak için duşa uzandığını duyuyorum.

"İşten izin mi alacaksın?"

Başımı salladım, sonra Finlay'e baktım. Kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor. "Tüm hayatını altüst etmek istemiyorum."

"Sen değilsin." O hasta herif öyle. "Seninle daha fazla zaman geçireceğim. Bu benim için bir kazanç, Fin."

"Tamam," diye fısıldıyor, gözleri yüzümü arıyor.

Safra kokusunu almasını istemediğim için ondan uzak duruyorum. Diş fırçamı almak için uzandığımda Finlay kapıyı tutup kapatıyor.

Daha güçlü olmam gerektiğini düşünerek derin bir iç çektim.

On

u.

Benim dağılmam onu güvende tutmayacak.

Ne olursa olsun Finlay'i

O hasta herif.

Bölüm 24

FINLAY

Ethan'la birlikte spor salonuna girerken gözlerim etrafı tarıyor, aletleri inceliyor. Havada taze bir koku var ve sonra bakışlarım havuza takılınca nedenini anlıyorum.

Hoparlörlerden gelen müzik enerji seviyemi yükseltiyor.

"Günaydın." Resepsiyon bankosuna doğru yürürken bir kadın bize sırtıyor, yüzü açık ve dostça.

"Hey, B. Akşamdan kalmalığını atlattın mı?" Ethan sesinde alaycı bir tonla soruyor.

"Ne akşamdan kalması? İçki içmediğimi biliyorsun," diye tersliyor onu, yüzünde şakacı bir kızgınlık beliriyor.

Ethan elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Barb olduğunu tahmin ettiğim kadın bana bakıyor.
"Hakkında çok şey duyduğum güzel Finlay bu mu?"

İltifatı yüzünden yanaklarım kızardı. "Sen Barb olmalısın?"

"Tek ve biricik, tatlım."

Ona gülümseyerek, "Tanıştığımıza memnun oldum." dedim.

"Soooo..." Barb'ın bakışları Ethan ve benim aramda gidip geliyor.

"Ne olmuş yani?" Ethan kıkırdar.

"Hadi ama. Beni bu ıstıraptan kurtar. Siz çift misiniz?"

Ethan'ın başparmağı elimin arkasını okşuyor. "Evet."

Barb, sanki biri ona piyango kazandığını söylemiş gibi bir çığlık atıyor. "Biliyordum! Carl'ın bana on dolar borcu var. Ben kazandım."

"Aşk hayatım üzerine bahse mi girdin?" Ethan soruyor, üzgün görünmüyor

He
psi

"Tabii ki. Bu şehirde üzerine bahis oynanacak başka bir şey yok."

Şakalaşmaları beni rahatlatıyor ve hatta gülümsetiyor dudaklarımı çekiştiriyor.

"Sydney bir üyeyle birlikte mi?" diye soruyor.

"Hayır. Carl'la birlikte arkada. Onu aramamı ister misin?"

"Hayır, şimdi o tarafa gidiyorum."

Barb'a el salladıktan sonra Ethan'la birlikte koridora doğru yürüyorum. "Barb çok iyi birine benziyor," diye yorum yapıyorum.

"Barb iyi insanlar." Ethan bana bakıyor. "Spor salonu hakkında ne düşünüyorsun?"

"Havadaki enerjiyi seviyorum. Bulaşıcı."

"Buranın en sevdiğim yanı da bu."

Beni bir ofise çekiyor, gözlerim hemen bir masada oturan adam ve genç kadına takılıyor.

"Finlay, bu Sydney ve yaşlı adamın Carl'ı."

Carl Ethan'a, "İhtiyarmış, hadi oradan," diye

homurdandıktan sonra bana geniş bir gülümseme veriyor.
"Merhaba Finlay."

"Hey." Ethan'a yaklaşıyorum.

"Sydney, özel eğitim seanslarımı devralmanı istiyorum.
Sorun olur mu?"

"Elbette."

"Barb'a söyler misin? Carl'la özel olarak konuşmam gerek."

Sydney başını sallar ve arkasından kapıyı çekerek ofisten çıkar.

"Ne oldu?" Carl sorar, gözleri Ethan'ın yüzüne kilitlenir.

"Birkaç gün izin alacağım. Her şeye göz kulak olabilir misin?"

"Elbette." Carl'ın yüzüne endişe yerleşir. "Her şey yolunda mı?"

Ethan başını sallar. "Evet. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Derslerle de ben ilgilenirim," diyor Carl, sonra gözleri bana kayıyor.

Hızla ayakkabılarıma bakıyorum, parmaklarım Ethan'inkilere dolanıyor.

"Teşekkürler. Bir konuda yardıma ihtiyacın olursa babamı ara."

"Olur." Kapıya doğru yürürken Carl ekliyor: "Yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

Ethan kapıyı açarken başını sallar. "Teşekkürler Carl. İşlere göz kulak olman zaten büyük bir yardım."

Koridorda yürürken fısıldadım, "İşten izin almak zorunda değilsin."

Ethan elimi sıkıyor. "Sadece baban dönene kadar." Bana sırtıyor ama gözlerindeki bakış çalkantılı.

Tam iyi olup olmadığını soracaktım ki iki adam bize doğru yöneldi. Birini lokantadan tanıdım. Bana kahve içmeye çıkmayı teklif etmişti ve Ethan ben başa çıkamadığım için araya girmek zorunda kalmıştı.

Ethan elimi tutarak beni kısmen arkasına çekiyor, sonra yanlarından geçerken çocuklara başıyla selam veriyor.

Ancak kamyonu bindiğimizde ve Ethan motoru çalıştırdığında "İyi misin?" diye sorabiliyorum.

Bana başını sallıyor ama "Telefonun için yeni bir numara alalım, sonra eve gidebiliriz" derken sanki konuyu saptırıyor.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, yeni bir endişe içime sızarken omuzlarım çöküyor.

Ya bu Ethan için çok fazlaysa? Ne de olsa sadece iki haftadır çıkıyoruz.

Yanımda duracağını söylediğini biliyorum ve hiç tereddüt etmeden durdu da, ama... ya benim karanlığım onun başa çıkması için çok zorsa?

Ya Ethan'ı kaybedersem?

Midem sıkışıyor ve kalbim panikle sıkışıyor.

Onu kaybetmek istemiyorum. Sanki iki haftadan çok daha uzun süredir birlikteymişiz gibi geliyor.

Sanki... Ethan ruhumun diğer yarısı.

Onu da kaybedemem.

Ellerime bakarken, kalbim biraz daha kırılırken gözlerimi kapatıyorum.

"Fin?" Bakışlarım Ethan'a yöneliyor. Bana şöyle bir baktıktan sonra kamyoneti yolun kenarına çekiyor. "Panik atak mı?" diye soruyor, koltuğunda dönüp omzumu tutarak.

Bilmeye ihtiyacım var, yoksa beni uçurumun kenarına itecek, "Bu senin için çok mu fazla?" diye soruyorum. Sadece iki haftadır çıkıyoruz." Başımı sallıyorum, panik göğsümde büyüyor. "I..."

"Hayır, bebeğim." Bana yaklaşıyor, gözleri gözlerime kilitleniyor, alnında bir kaş çatılıyor. "Bu işte seninleyim. Uzun vadede."

"Ama... senin işin... senin hayatın."

Ethan diğer elini yanağıma götürüyor. "Sen. Hepsi. Bu. Önemlisin." Gözlerinde öyle bir yoğunluk var ki, içimi yalayan panik alevlerini söndürüyor. "Sana aşık olduğumu söylediğimde ciddiydim. Tanrım, şimdiden sıırılsıklam oldum. Hasta bir sıkık sana olan hislerimi değiştiremeyecek."

"Keşke normal bir ilişkimiz olabilseydi," diye fısıldıyorum. Ürkütücü bir sapık olmadan. Tecavüz yok. Sadece biz, aşık olmak.

"Normal derken neyi kastediyorsun?" diye soruyor, ifadesi hassaslaşıyor.

"Sadece birbirimize aşık olduk." Omuz silkiyorum. "Randevular. Sarılmalar. Öpüşmeler." Kemiklerim ağırlaşıyor, sonra beni öldüren karanlık dudaklarımdan dökülüyor, "Ben ona değil sana aidim."

"Sen o piç kurusuna ait değilsin!" Ethan tersliyor, öfkesi yoğun bir dalga halinde patlıyor ve beni koltuğa geri bastırıyor.

Saçmalık.

Gözlerini kapatıyor ve sakinleştirici bir nefes çekiyor. Öfkesinin geri çekilişini izliyorum ve bana tekrar baktığında yüz ifadesi yumuşak.

"Bunların hepsine sahip olabiliriz, Fin. Sen hazır olduğunda. Hızın kontrolü sende, unuttun mu?"

"Aynı şey değil." Başımı sallıyorum. "Spontane olmasını istiyorum."

"Tamam." Derin bir nefes daha alıyor. "Benimle rahat hissediyorsun, değil mi?"

Çabucak başımı salladım.

"Ve sana dokunursam iyi olacaksın?" Tekrar başımı sallıyorum.

"Seni rahatsız edecek bir şey yaparsam bana söyler misin?"

Ethan'ın travmamı tetikleyecek bir şey yapabileceğini sanmıyorum. "Yapacağım."

"Bana sadece 'dur' de. Bu bizim güvenli kelimemiz. Sen dur dersin, ben de geri çekilirim. Seni tetiklemek için ne yaptığımı konuşacağız, böylece bir daha yapmayacağım."

"Tamam."

Ethan'ın eli boynuma gidiyor, sonra beni daha yakına çekiyor ve ağzı benimkini kaplıyor. Vücudumda bir kıvılcım çakıyor ve dudakları dudaklarımı okşadığında, bu kıvılcım tenime yayılan karıncalanmalara dönüşüyor.

Çok geçmeden geri çekiliyor ve beni daha fazlasını ister halde bırakıyor. Gözlerimiz kilitleniyor, sonra yüzüne sıcak bir sırtıma yayılıyor. İyi ki oturuyorum çünkü dizlerimin bağı çözüldü.

"Ayaklarının yerden kesilmesine hazır

mısın, Fin?" Kıkırdayarak başımı

sallıyorum. "Evet."

Ethan'la olduğu sürece, iyi olacağımı biliyorum.

ETHAN

Finlay'ın telefonu için yeni bir numara aldıktan sonra eve gidiyoruz. "Kahve yapabilir miyim?" Finlay sordu.

"Sormana gerek yok bebeğim. Kendini evinde hisset," diyorum cebimden telefonunu çıkarırken. Gözleri elime kayıyor ve bana şunu söyletıyor. "Görmeni istemiyorum. Mesaj atma ihtimaline karşı. Tamam mı?"

Başını sallar ve mutfağa gider.

Koridorda yürüyorum ve cihazı açmadan önce omzumun üzerinden bakıyorum.

Hemen mesajlar birbiri ardına geliyor. Bu sefer düşünecek kadar sakınım ve her şeyi silmeden önce hepsini Şerif Miller'ın telefonuna yönlendiriyorum.

Uzun olmayan tüm kişi listesinin ekran görüntüsünü alıyorum. Fotoğraf galerisine girerek, hiçbirini kaybetmemesi için tüm fotoğrafları numarama yönlendiriyorum. Çoğu David ve ona ait.

Telefonu kapattıktan sonra sim kartı çıkarıp yenisini takıyorum. Her şeyi ayarladıktan sonra oturma odasına geri dönüyorum.

"Gitmeye hazırsın. Kişilerinizi programladım ve fotoğraflarınızı aktardım."

Finlay yaklaşıyor, telefonu bir yılan gibi inceliyor. "Yani güvenli mi?"

"Evet." Eski sim kartı işaret parmağımla başparmağım arasında tutup eziyorum. "Artık mesaj yok."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor, sonra telefonu benden alıyor. "Teşekkür ederim."

Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Bir şey değil, bebeğim."

Bir kıkırdama çıkarıyor, sonra başını arkaya yatırıyor. "Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor."

"Bebeğim?"

Yanakları kızarıyor ve kendimi kontrol etmemi sağlayan gamzeleri ortaya çıkıyor. Bir kolumu ona dolayarak onu kendime doğru çekiyorum, sonra dudaklarımı tek gamzenin üzerinde gezdiriyorum.

Finlay'ın nefesi boynuma çarpıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Biraz geri çekilip onunla göz göze geliyorum. Her şeyi zihnimin gerisine itiyorum ve sadece onun ne kadar güzel olduğuna bakıyorum.

Bir çift olduğumuz gerçeğinin tadını çıkarmak için fazla zamanım olmadı. Finlay Drake benim kız arkadaşım.

Dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum, sonra tekrar fırtınalı bakışlarının derinliklerine bakıyorum.

Dudaklarıma karşı gülene kadar eylemi tekrarlamaya başlıyorum. Müzikal sesi yutuyorum, dilim onun sıcaklığına doğru ilerliyor. Sanki bir şeyler yerine oturuyor, bağlantımız iki yapboz parçası gibi birbirine kilitleniyor ve bu anı yaşamama izin veriyorum.

Finlay'i ona karşı hissettiğim her şeyle, derin ve talepkâr bir şekilde öpüyorum.

Kolları omuzlarıma dolanıyor ve vücudu bana yaslanıyor.

Öpücük, göğsümden bir inilti çıkarana kadar daha acil hale geliyor. Finlay tatlı bir iniltiyle cevap veriyor ve içime titreyen bir ihtiyaç dalgası gönderiyor.

Kendimi kontrol edemiyorum, dudaklarım onunkini ezberliyor, dilim onun tadıyla sarhoş oluyor.

Ellerim vücudunu keşfetmek için kaşınıyor, ama bunun yerine parmaklarımı kazağının içine sokuyorum. Kendimi bir santim geri çekilmeye zorluyorum, nefeslerimiz aramızdaki küçük boşlukta birbirine karışıyor.

Gözlerimi açtığımda yüzündeki arzuyu ve sevinci görüyorum. Onu melek gibi gösteriyor.

"Çok güzel amına koyayım," diye fısıldıyorum, az önce öpüştüğümüz için sesim kısılmıştı.

Kirpikleri dalgalanıyor ve gece gökyüzündeki en parlak yıldızlara rakip olabilecek gümüş benekleri ortaya çıkarıyor.

"Tanrım, Fin," diye nefes alıyorum, ona tamamen hayranlık duyarak. "Bana ne yaptığının farkında mısın?"

Şişmiş dudakları yukarı kıvrılıyor. "Hayır. Söyle bana."

Başımı salladım. "Kelimelerle arası iyi olan sensin." "O zaman göster bana."

Bunu yapabilirim.

Ağzım onunkine çarpıyor ve bu sefer onu tadı dilime sonsuza dek damgalanana kadar öperken hiçbir kısıtlama yok.

Başımı kaldırdığımda, ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok. Dünya boka batmış olabilirdi ve ben bunu bilemezdim.

"Vay canına," diye nefes alıyor, yanakları kızarmış, gözleri hülyalı.

Evet. Vay canına.

"Geri çekilsen iyi olur, yoksa seni öpmeye devam edeceğim ve midene yemek indirmem gerekiyor," diye takılıyorum.

Mutlu bir kıkırdama çıkarıyor, sesi ağırlıksız. "Kimin yemeğe ihtiyacı var ki?"

Onu ayaklarından kaldırıp mutfak masasına götürüyorum ve masanın üzerine oturtuyorum. "Beni baştan çıkarmayı bırak, kadın. Önce yemek."

Ben babamın karides güvecini yapmak için malzemeleri toplarken Finlay kaygısız bir sırıtışla beni izliyor. "Karides yiyorsun, değil mi?"

"Evet." Masadan kalkmaya başladı.

"Hayır. Sen orada kal. Yaklaşırsan işim biter."

Kıkırdarak rahat bir pozisyona geri dönüyor. Bir dolmalık biber tutarak, "Acı mı değil mi?" diye soruyorum.

"Sıcak."

"Mmm... tam benim tarzım bir kız," diye takılıyorum ona.

Yemeği sıfırdan yapıyorum, Finlay'ın gözleri yüzünde büyülenmiş bir ifadeyle bana kilitlenmiş durumda.

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum," diyor dirseğini dizine dayayıp çenesini avucunun içine alarak.

"Babam öğretti."

"Annen değil mi?"

Kıkırdarak, "Annem mutfakta iyi değildir ama ona bir bitki verin, size bir orman yetiştirsin" diyorum.

"Annem de bahçe işlerini çok severdi," diyor, onu hiç görmediğim kadar rahatlamış görünüyor. "Çok güzel bir gül bahçemiz vardı." İçini çekti. "Sonra yanlışlıkla onları öldürdüm."

Gözlerim yüzüne kayıyor ve hâlâ rahat olduğunu görünce malzemeleri hazırlamaya devam ediyorum.

"Yemek yapabilir misin?" Onu konuşturmak için soruyorum.

"Lazanya ve köfte yapabilirim ama yeteneklerim burada bitiyor."

"Ben yemek yaparım, sen de şarkı söylersin."

Finlay masadan atlıyor ve oturma odasından gitarını kapıyor. Sandalyelerden birine oturmak için geldiğinde, "Bana Finlay'ın en sevdiği şarkıları çalacak mısın?" diye soruyorum.

Başını sallarken dudakları yukarı kıvrılıyor.

O gitarın tellerini tıngırdatmaya başlarken ben kırmızı soğanı doğramaya devam ediyorum, sonra tanıdığım bir şarkıyı söylemeye başlıyor. *Sen*

Sebebi sensin.

Ellerim hareket etmeyi bırakıyor ve sesi evimi doldururken gözlerim onunkilerle buluşuyor. Boğuk sesinde çok güçlü bir şey var, dikkatimi çekiyor ve sonra başımdan ayak parmaklarıma kadar tüylerimi diken diken eden bir ses tonuna ulaşıyor.

Melodi yumuşak bir şeye dönüştüğünde ve yeni bir şarkı başladığında, yemek yapmakla meşgul olduğumu hatırlıyorum.

Kız arkadaşımın özel performansı ile zaman kayboluyor ve kısa süre sonra geç öğle yemeğimizin aroması mutfağı dolduruyor.

Finlay'ın karşısına oturuyorum, dudakları utangaç gülümsemeleri ve onlardan akan saf sihirle beni baştan çıkarırken ona bakıyorum.

Sesi son akorlarla birlikte kaybolduğunda, etrafımda yarattığı büyüyle rahatladığımı hissediyorum.

"Bir mağaza açmak istiyordum. Eski plaklar, enstrümanlar... müzikle ilgili her şeyi satmak." Finlay bana hayallerinden birini itiraf ediyor.

"Aranıyor mu? Neden geçmiş zaman?"

Finlay omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sanırım hâlâ dükkânı açmak istiyorum."

"Yapmalısın." Masanın diğer tarafına uzandım ve o da elini benimkinin içine koydu.

Başını iki yana sallıyor. "Belki daha sonraki bir tarihte." "Peki ya şu gitar dersleri?"

"Dersler?" diye soruyor, alnında hafif bir kaş çatma oluşuyor.

"Evet. Biraz boş vaktim var. Bana nasıl oynanacağını öğret."

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Tamam. İlk dersin öğle yemeğinden sonra."

"Sabırsızlanıyorum."

Bölüm 25

FINLAY

Ethan'la geçirdiğim her rahatlatıcı dakika, yıpranmış ruhumu biraz daha canlandırıyor.

Kanepeye oturup Ethan'a doğru eğilerek elini nasıl yerleştireceğini gösteriyorum. "İşte böyle. Telleri tıngırdat."

Yüzüne bir sırtış yayılıyor.

"Şu metal şeritleri görüyor musun?" Başını sallıyor, dikkati yüzde yüz bana odaklanmış durumda. "Buna iplik tahtası deniyor." İlk ipliğin nerede olduğunu gösterip son ipliğe kadar sayıyorum. "En ince ipiniz en altta, en kalına doğru ilerliyorsunuz."

"Anladım."

"Tekrar tıngırdatın ve penayı sizin için rahat olan bir şekilde tutmaya odaklanın."

"Bir öğretmen olarak çok ateşlisin," diyor öylesine ve yanaklarım kızarıyor. "Umarım sadece çocuklara öğretmenlik yapmayı planlıyorsunuzdur."

Sahiplenici yorumuna bir kahkaha patlatıyorum ve bunun bana kendimi özel hissettirmesine bayılıyorum. Boğazımı temizleyerek, "Bileğinden tıngırdatmalısın, dirseğinden değil" diyorum.

Yirmi dakika sonra Ethan çalmaya başladı ve yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Bu çok havalı."

"Sen doğuştan yeteneklisin."

Gitarı sehpanın üzerine koyuyor. "Bu kadar pratik yeter. Buraya gel." Sonra beni tutuyor ve vücuduna doğru çekiliyorum, ağzı içimi jöleye çeviren bir öpücükle benimkini alıyor.

Ellerimi çenesine doğru kaldırıyorum, hafif kirli sakalının oluşturduğu hissin ve beni öperken yaptığı hareketin içinde kayboluyorum.

Sıcak ve istediğim her şey var, bana karanlığı unutturuyor ve beni ışığa geri çekiyor.

Ethan bana kendimi değerli hissettiriyor ve en inanılmaz adama aşık olan on sekiz yaşında sıradan bir kızmışım gibi hissettiriyor ve vücudumdaki pis hissi kovuyor.

Vücudum.

Karnımdaki kelebeklere, dilinin benimkini okşamasının kadifemsi hissine, sertliğine karşı bastırılmış yumuşaklığıma odaklanıyorum.

Kucağına sürünerek, ağzımla onu durmaması için zorluyorum. Beni dinlemiyor ve öpüşmeyi kesiyor, ben ona sarılırken elleriyle kalçalarımı kavıyor.

"Dur," diye inliyor, nefesi kesilmiş ve açıkça daha fazlasını istiyor. "Neden?"

Bana sert bir bakış atarak kıkırdıyor. "Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Gözlerim onunkileri arıyor ve bana karşı hissettiği arzuyu görünce fısıldıyorum, "Sakinleşmeni istemiyorum."

Ethan'ın elleri kalçalarımda aşağı yukarı geziniyor ve kendimi alçaltmaya çalıştığımda parmakları yanlarıma girerek beni durduruyor.

Gözlerimiz tekrar kilitleniyor, sonra başını sallıyor. "Ben sertim, Fin."

Ellerimi onunkilerin üzerine koyup çekiyorum ve bakışlarımı onunkilerden ayırmadan kendimi alçaltıyorum. Nasıl tepki vereceğimi, tamamen yok olup olmadığımı görmek istiyorum.

Kalbim hızlanmaya başlıyor, damarlarımda gergin bir his dolaşıyor.

Ethan tekrar başını sallıyor, gözleri benimkilerle yalvarıyor. "Senin için çok erken. Yapma."

Üzerine oturduğumda vücudum sarsılıyor, tiksintiden değil Ethan'ı hissetmekten.

Onunla güvendeyim.

Ve sonra inanılmaz bir şey oluyor; sıcaklık içime yayılıyor.

Ethan'ın gözleri yüzümde geziniyor, her ifadeyi inceliyor, sonra yüz hatları yumuşuyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ama bir saniye sonra duygularım ağır basıyor ve kollarımı boynuna dolayarak kendimi göğsüne yapıştırıyorum. Yoğun bir rahatlama içimi ürpertiyor ve nefes nefese kalmama neden oluyor. "Ben kırılmadım," diye fısıldıyorum, bir hıçkırık ve kahkaha patlaması dudaklarımdan dökülüyor.

Ethan beni güçlü kollarıyla sarıyor. "Gücün nereden geliyor? Tanrım, çok cesursun bebeğim."

"Sen." Ethan'a karşı hızla büyüyen duygularım yüzünden boğuluyorum. "Senden geliyor."

Ben duygularımın kontrolünü yeniden kazanırken bir an için birbirimize sarılıyoruz.

Yüzünü görebilmek için geri çekilerek parmak uçlarımı şefkatle çenesinin üzerinde gezdiriyorum. "Sana aşık oluyorum, Ethan."

O çok sevmeye başladığım ateşli sırtış dudaklarını çekiştiriyor. "Öyle mi?"

"Evet."

Ellerini tekrar kalçalarımın götürdü ve başını eğerek "Nasıl bir his?" diye sordu.

"Ne? Aşık olmak mı?"

Başını sallar. "Vücudun. Benim ereksiyonum."

Doğrudan sorusu karşısında yanaklarım alev alev yanıyor ve yüzümü tekrar boynuna gömüyorum. Sonra tüm cesaretimi toplayıp cevap veriyorum: "Güvenli. Karıncalanma."

Bana gülmek yerine omzuma bir öpücük konduruyor. "Ve?"

"Güzel."

"Vücudun beni hissediyor."

Ne yaptığını anlayınca başımı sallıyorum.

"Vücudum." "Ateşli vücudun," diye kıkırdıyor.

Tenine karşı sırtıyorum, sonra boynuna bir öpücük konduruyorum. Dudaklarımı çenesine kadar takip ediyorum ve ağzına ulaşana kadar güçlü kıvrım boyunca dudaklarımın altındaki hissinin tadını çıkarıyorum.

"Sen bir baştan çıkarıcısın," diye inliyor.

Ethan'ın telefonu çalmaya başlıyor ve ben geri çekilirken

inleme sırası bana geliyor. Kucağından inerken, onun

çağrıya cevap verir.

"Hey, baba." Boğazını temizliyor. "Biz iyiyiz. Sadece öğle yemeği yedik." Kaşları havaya kalktı, sonra koltuktan fırladı. "Burada mısın? Açıyorum." Telefonu kapatırken fısıldıyor, "Kapının çaldığını duydun mu?"

Başımı sallıyorum, bir kahkaha patlatıyorum çünkü birbirimize o kadar dalmışız ki Bay Jackson'ı duymamışız.

Sonra Ethan ereksiyonunu ayarlıyor ve ben neredeyse alevler içinde kalıyorum, yüzüme aptalca bir sırıtma yapıyor.

Babasına özür dileyen bir bakış atarak kapıyı açar. "Özür dilerim, kapının çaldığını duymadım."

Bay Jackson Ethan'ın saçlarını karıştırırken kıkırdar. "Nedenini anlayabiliyorum."

Oh, Tanrım. Yakalandın.

Ethan'ın saçları, parmaklarımı saçlarında gezdirdiğim için hâlâ dağınıktı.

Kendimi çok garip hissederek, "Merhaba Bay Jackson" diye mırıldandım.

Bana onu korkutucu göstermeyen sıcak bir gülümseme veriyor. "Bugün çok daha iyi görünüyorsun? Nasıl hissediyorsun?" Bana doğru yürüyor, normalde olduğundan biraz daha yaklaşıyor.

"Çok daha iyiyim. Dünkü yardımlarınız için teşekkür ederim." "Lafı bile olmaz. Yeni bir numara aldın mı?"

Çabucak başımı salladım.

"Ver onu bana."

Ethan numarayı okuyor ve birkaç saniye sonra telefonum çalıyor. "Numaramı telefonuna programla. Eğer bir şey olursa ve Ethan bana ulaşamazsa, o zaman beni ara."

"Tamam." O dikkatini Ethan'a çevirirken ben de dediğini yapıyorum. "Birkaç gün izin mi aldın?"

"Evet. Sydney benim özel eğitim seanslarımı devralacak ve Carl da kendini savunma dersleri verecek."

"Güzel." Bay Jackson Ethan ve benim aramda bakışıyor. "Peki... siz ikiniz kendinizi meşgul etmek için ne yapıyorsunuz?"

Ethan boğazını temizliyor. "Gitar dersleri."

Diğer şeylerin yanı sıra.

ETHAN

Babam gittikten sonra, Finlay ve ben bulaşıkları yıkarız.

"En sevdiğin film hangisi?" Son tabağı kaldırırken soruyorum.

"Winter's Tale."

"Hiç duymadım."

Finlay'in gözleri parlıyor. "Bunu izlemelisin."

Kanepeye oturup Amazon uygulamasına giriyorum ve filmi kiralıyorum. "Mucizelerin, kesişen kaderlerin ve iyi ile kötü arasındaki asırlık savaşın hikâyesi," diye özetten alıntı yapıyorum. "Kulağa ilginç geliyor."

"Senin için tonlarca aksiyon var," diyor Finlay, yanıma sokulup bacaklarını altına kıvrarak. "En sevdiğin film hangisi?"

Bir an düşünüp "The Revenant" diye cevap vermeliyim.

Finlay başını sallar, sonra da "Ne hakkında?" diye sorar.

"Kararlılık ve insan ruhunun gücü. Filminizden sonra izleyeceğiz."

Oynat tuşuna basıp, "Neden en sevdiğin bu?" diye soruyorum. "Aşkları zamanın ötesinde."

Bacaklarımı kaldırıp ayaklarımı sehpanın üzerine koyuyorum. Silah sırtıma saplanınca çıkarıp yastıklardan birinin altına sokuyorum. Finlay daha da yaklaşıyor ve yanağını göğsüme bastırarak rahat bir pozisyon bulup filmi izliyoruz.

Ya da en azından deniyorum ama yarısında dalıp gidiyorum.

Uyandığımda televizyon kapalıydı ve Finlay yanıma yaslanmış uyuyordu.

Hava karanlık ve telefonumdan saate baktığımda saat in dokuzu çoktan geçtiğini görüyorum.

Beş saat uyudum ve Finlay'ın biraz dinlenmesiyle birlikte kılımı bile kıpırdatmaya niyetim yok.

Etrafımdaki sessizlik ve Finlay'ın kollarımda güvende olmasıyla düşüncelerim bu sabaha dönüyor. Başımı koltuğa yaslıyorum, gördüğüm görüntüleri zihnimden silmeye çalışırken gözlerim kapanıyor.

O hasta herifin Finlay'e bunu yaptığına inanamıyorum. Bir insanın başka bir insana böyle zarar vermesinin nesi yanlış?

Finlay minyon ve... Tanrım, içimdeki en şiddetli koruma duygusunu ortaya çıkarıyor. Ona asla zarar veremem.

Onu nasıl öldüreceğimi hayal etmeye başlıyorum, en korkunç yollardan zevk alıyorum. Sikini kesmek ve boğulana kadar ona yedirmek listemde bir numara.

Finlay kıpırdanıyor, daha da sokuluyor ve sanki onun kişisel oyuncak ayısıymışım gibi kolunu belime doluyor.

Ağzımın kenarı kalkıyor, benden istediği her şey olacağımı düşünüyorum.

Bu kız için cenneti ve dünyayı yerinden oynatırım.

Finlay ile göz göze gelene kadar ilk görüşte aşka hiç inanmamıştım. Ruhumun diğer yarısı. İki hafta, iki yıl. Zamanın önemi yok. Ben onu seviyorum.

Titremeye başladığında Finlay'ın bana sarılışı sıklaşıyor. Elimini saçlarına sürerek fısıldıyorum, "Buradayım. Güvendesin." Titreme azalıyor ve dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Uyu bebeğim. Ben yanıdayım."

Düşüncelerim randevularımız için ne yapabileceğime dönüyor. Finlay'e hak ettiği ilişkiyi vermek istiyorum. Yarın hava güzel olursa, denize açılabiliriz. Hava serin olabilir ama onu kalın giysilerle sararım.

Hala izlememiz gereken filmler var. Yarın akşam izleyebiliriz.

Telefonum çalmaya başlıyor ve Finlay'i uyandırmamak için hemen alıp cevap veriyorum.

"Merhaba."

"Ben David. Orada işler nasıl?"

"Çok daha iyi," diye mırıldanıyorum. "Finlay yanımda uyuyor." "O nasıl?"

"Güzel. Aklını her şeyden uzaklaştırdım."

David rahat bir nefes aldı. "Sağ ol evlat. Sana borçluyum."

"Hayır, değilsin. Bu işte beraberiz," diyorum. "Yeni numarasını aldın mı? Sana daha önce göndermiştim."

"Gönderdim. Bir mesaj gönderdim ama okumadı."

"Evet, beş-altı saattir uyuyor." "Kabus görmedi mi?"

"Hayır." Sesimi duyduğunda nasıl rahatladığını düşünerek gülümsüyorum.

"Bu harika bir haber. Sen Tanrı'nın bir lütfusun."

Gülümsemem daha da artıyor. "Helikopterden haber var mı?" "Bu öğleden sonra bir tane göndereceklerini söylediler. Suudi zamanı. Ben de muhtemelen saat 11'de bir uçağa yetişirim. Bu da beni Cuma sabahı saat altıda Amerika'da bulacaktır."

"Wilmington'a mı iniyorsun?" "Evet, öğle yemeği için evde olacağım."

"Bir şeyler yapacağım."

"Teşekkürler evlat." David duraksıyor, sonra ekliyor: "Fin için yaptığın her şeyi takdir ediyorum."

"Bir şey değil."

Aramayı sonlandırıp telefonumu sessize alıyorum ve yanıma bırakıyorum. Başımı kanepeye yaslayarak parmaklarımı Finlay'ın saçlarında gezdiriyor, yumuşak tellerin tenimde süzülmesinin keyfini çıkarıyorum.

Bu sabah berbat bir şekilde başlamış olabilir ama günün geri kalanı harikaydı. Finlay şarkı söyledi, güldü ve koca bir tabak yemek yedi. Seviştik ve hatta kucağıma oturarak gücünün bir kısmını geri aldı.

Tanrım, bu çok ateşliydi. Arzuyu görmek ve sonra ömür boyu yara almadığını fark ettiğinde rahatlamak.

Tecavüzden sonra iyileşebileceğine dair umut var. Zamanla, sabırla ve her seferinde bir adım atarak, bir gün seksten zevk alma şansı var. Kendi vücudunun tadını çıkarabilir.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirmeye devam ediyorum ve öncelikle buna odaklanmam gerektiğini düşünüyorum. Finlay'ın kendi teninde rahat olmasını sağlamak ve vücudunun ona zevk verebileceğini fark etmek.

Onun tek bir santimi bile o ahlaksız piç kurusuna ait değil. Ve vücudu insanların ona zarar vermek için kullanabileceği bir silah değil.

Bu onun ve sadece onun.

Bölüm 26

FINLAY

Ethan'ın elini tutarak Jackson'ın teknesine tırmanıyorum. Hava şartlarından dolayı yıpranmış ve kamaraya baktığımda, temel ihtiyaçların karşılandığı küçük bir mutfak ve bir yatak görüyorum.

Olta takımlarını görünce "Balık mı tutuyorsun?" diye sordum.

"Hayır, babam balık tutmayı sever." Ethan halatları iskeleden çözerken kıkırdıyor. "Balığı suya geri attığımdan beri beni artık yanında götürmüyor."

"Ahh... Nemo'yu kurtardın mı?" Ona takılıyorum.

Ethan zahmetsizce tekneye atlıyor, sonra bana doğru yürüyor, vücudu sıkı ve kaslı... ve cidden çekici.

Dünkü öpüşme seansından beri Ethan'a karşı hissettiğim çekim arttı. Hem de çok.

"Ve Dory," diyor yüzünde ölü bir ciddiyet ifadesiyle.

Bir kahkaha patlattım, kalbim ısındı çünkü bu adam bir balığı bile incitemez. O mükemmel biri.

Uyandıktan sonra, Ethan'a yaslanmış ve dinlenmiş hissederken, bir randevuya çıkacağımızı ve sıkı giyinmem gerektiğini söyledi. Sabah rutinlerimizi aceleyle yerine getirdik ve ben rahat bir kot pantolon, atlet ve kazak giydim.

Sonra Ethan üşümediğimden emin olmak için beni ceketlerinden birine sardı.

Teknenin motoru gümbür gümbür çalışıp Ethan bizi okyanusun derinliklerine doğru sürüklerken, buz gibi bir esinti beni onun ceketine sokuyor ve sıcaklığı için şükrediyorum.

Martıların tepemde uçuşunu, okyanusun tekneyi sallayışını izliyorum.

"Gel yanımda dur bebeğim. Denize düşmeni istemiyorum," diye sesleniyor Ethan motorun gürültüsü arasında.

Dengesiz bacaklarımla onun yanına doğru ilerliyorum. Beni önüne çekiyor ve ellerimi teknenin dümenine yerleştiriyor. Elleri ellerimi sarıyor ve göğsü sırtıma bastırıyor. Uçsuz bucaksız mavi sulara doğru ilerlerken sırtıyıyorum.

Gözlerim ufukta, keşke devam edebilseydik. Sadece ikimiz denizde yaşarız. Kimsenin bana ulaşamayacağı kendi küçük güvenli sığınağımızda.

Ve babam. Babam da burada
olmalı. Daha büyük bir tekneye
ihtiyacımız olacak.

"Ne düşünüyorsun?" Ethan beni hayallerimden çekip çıkararak soruyor.

"Bir teknede yaşıyoruz."

"Öyle mi? Devam edelim mi?"

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. Elimini onunkinin altından çekerek bir adayı işaret ediyorum. "Nedir o?"

"Bald Head Adası."

Adanın etrafından dolaşıyoruz. "Burada insanlar mı yaşıyor?"

"Burası küçük bir kasaba." Ethan deniz fenerini işaret ediyor. "Old Baldy."

İsme kıkırdıyorum. "Buraya mı yanaşıyoruz?"

"Hayır." Tekneyi okyanusun derinliklerine doğru sürüyor, dalgalar gittikçe büyüyor. "Başkalarının olmadığı bir günü hak ettiğimizi düşündüm. Sen balık tutabilirsin, ben de onları suya geri atarım."

Kıkırdarak başımı sallıyorum. "Ben balık tutamam."

"Sanırım o zaman sadece öpüşmemiz gerecek." Yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Kulağa hoş geliyor," diye itiraf ediyorum, arkamı dönüyorum, böylece sırtım direksiyona dönük oluyor.

Kollarımı Ethan'ın boynuna doluyorum, sonra o kıkırdıyor. "Bizi güvenli bir yere götürmeme izin ver, yoksa tekneyi parçalayacağım."

Parmak uçlarıma kalkarak ağzımı boğazına dayıyorum ve o da şaka yapıyor: "Tamam, çarpışalım o zaman."

Kollarımı aşağı indirip beline doluyorum ve yanağıma göğsüne yaslayarak mutlu bir iç çekiyorum. Kaygısız bir his kaplıyor içimi ve keşke bu anı şişeleylebilseydim diyorum. Hayatın zorlaştığı zamanlar için saklamak istiyorum, böylece onu çıkarıp beni sakinleştirmesine izin verebilirim.

Ethan'la yaşadığım ilişki hep hayalini kurduğum bir şeydi ama bunun sadece filmlerde olduğunu sanıyordum. Aramızdaki her şey doğal geliyor, sanki çabalamamıza bile gerek yokmuş gibi, kolayca gerçekleşiyor.

Ethan sakin bir yer buluyor ve motoru kapatınca kaslarının bana doğru dalgalandığını hissediyorum. Bu bana onun ne kadar güçlü olduğunu hatırlatıyor ve midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

Beni dümenden uzaklaştırıyor ve güvertenin iç tarafını çevreleyen ahşap bir banka oturuyoruz. Yana doğru dönerek aşınmış tahtaya tutunuyorum ve yan tarafa bakıyorum. Koyu mavi su bir şey görmemi zorlaştırıyor.

"Sence köpekbalıkları var mıdır?" "Muhtemelen."

Geri çekiliyorum ve Ethan bana kıkırdıyor. "O kadar küçüksün ki köpekbalığı beni yedikten sonra muhtemelen seni kürdan olarak kullanacak."

Göğsüne şakacı bir tokat attım. "Öyle söyleme. Bugün kimse yenmeyecek."

Ethan neredeyse bir şey söyleyecek ama sonra ağzını kapatıyor.

"Ne?"

Başını sallıyor, yüzüne sıcak bir sırıtma yayılıyor. "Hiçbir şey."

"Şimdi gerçekten bilmek istiyorum." Ona yaklaşıyorum ve sevimli, geniş gözlü, yalvaran bir bakış atıyorum. "Anlat bana."

Sıcak nefesini kulağımda hissedene kadar eğiliyor. "Seni yemeyi umursamazdım."

Bir kahkaha attım ama sonra ne dediğini anladım ve yanaklarım güneşin sıcaklığını çaldı.

Bu daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Ethan kırmızı yanağıma bir öpücük konduruyor. "Çok şirin."

Rüzgâr üzerimizde esiyor ve saçlarımı yüzüme savuruyor. Ethan bir kahkaha patlamasıyla saçlarını toplamak için rüzgârla savaşıyor.

Sonra ceketin kapüşonunu başıma geçirip saçlarımı içine sokuyor.

Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve sonra itiraf ediyorum: "Bana karşı bu kadar nazik olmanı seviyorum. Beni özel hissettiriyorsun."

"Çünkü sen özelsin, Fin."

Aramızdan bir akım geçiyor ve onu öpmek istememe rağmen, kıskırtıcı olmak istemediğim için hareketsiz kalıyorum.

Ethan parmaklarını yüzümün kenarında gezdiriyor, bakışlarında bana duyduğu saf hayranlık var. Gözlerinin buz gibi havuzlarına düşüyorum ve onun etrafında milyonlarca hayal oluşuyor.

"Bu muhtemelen çok erken," diye mırıldanıyor. "Sakın korkma."

Kaşlarım kalkıyor, neden bahsettiğini merak ediyorum. "Seni yaşıyorum, Fin."

Alnımda bir çatıklık oluşuyor. "Yaşamak mı?"

Ethan başını sallar. "Her şeyi değiştiren, kalbinizi çalan ve aldığınız her nefesin nedeni olan o kişiyi bulduğunuzda, onun için yaşarsınız. Sen benim için o kişisin. Senin için yaşıyorum."

Kelimeler kalbimin derinliklerine yerleşiyor ve organımın daha güçlü atmasını sağlıyor. Sonra yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve onun yüz hatlarında rahatlamış bir ifade beliriyor.

"Bu hoşuma gitti." Kucağına geçip üzerine oturdum. "Hem de çok." Ellerimi kaldırıyorum, parmaklarım çenesinde geziniyor, sonra gözlerinin derinliklerine bakarken saçlarının arasına giriyor.

Ethan'ın elleri kalçalarırna yerleşiyor, aramızdaki yoğun an nefeslerim dudaklarımdan fırlayana kadar büyüyor.

Heyecan.

"Beni öpmeyi mi planlıyorsun, yoksa sadece beni çıldırtacak mısın?" diye soruyor, sesi alçak ve derin, tenimde karıncalanmalar yaratıyor.

"Hmm... vahşiyken neye benziyorsun?" Ona takılıyorum. Avuçlarım daha fazlası için kaşınıyor ve onları boynuna, geniş omuzlarına ve nihayet göğsüne doğru hareket ettiriyorum.

"Bunu yapmaya devam edersen öğreneceksin," diye uyarıyor beni, ses tonundaki arzu sıcak ve seksi.

Temiz hava, tekneye vuran suyun sesi, hafif salınım, hepsi beni sadece Ethan ve benim olduğumuz büyülü bir dünyaya taşıyor.

"Tanrım, sonra bana bir mucize gerçekleştirmişim gibi bakıyorsun," diye inliyor, parmakları kalçalarımnda sıkılaşıyor. "Beni çılgına çeviriyorsun, bebeğim. Senin için çıldırıyorum."

"Sen benim için bir mucizesin," diye fısıldıyorum, gözlerim onun ağzına kayıyor. "Benim meleğim."

ETHAN

Bana pek çok şey söylendi ama asla kimsenin meleği olmadım.

Ve şu anda bir şeytan olmayı tercih ederdim ama Finlay'ın gözlerindeki güven beni kendi ihtiyaçlarıma teslim olmaktan alıkoyuyor.

Aramızdaki yoğun yakınlık bizi bir baloncuğa sarıyor. Aldığı her nefesi duyuyorum, gözlerini kırptığında kirpiklerinin nasıl kırıştığına, ellerinin göğsümdeki hissine hayret ediyorum.

Bakışlarım boynuna kayıyor ve narin teninin altında hızla titreyen nabzını görünce öne doğru eğilip ağzımı boynuna bastırıyorum. Finlay başını eğiyor, kapüşonu geriye düşüyor ve saçlarını serbest bırakıyor. Dilim teninde gezinirken rüzgâr saç tellerini tekrar yakalayıp etrafımızda savuruyor.

Finlay'den gelen yumuşak bir nefes kanımın damarlarımda daha hızlı dolaşmasına neden oluyor. Ayrılmış dudaklarına ulaşana kadar boynunu ve çenesini öpücüklere boğuyorum. Dillerimiz birbirine değdiğinde ikimiz de inliyoruz. Derin bir öpücüğe dalıyoruz, dudaklarımız şişene ve karıncalanana kadar yoğruluyor ve dilimde kendimden çok onun tadını alıyorum.

Kıçının altında sertleşiyorum ve dikkatini kaybetmediğimde, ısırma dürtüsüne direnerek alt dudağını dişlerimin arasına çekiyorum.

İsa.

Kanım damarlarımda bir cehenneme dönüşüyor ve doğrudan sikime nabız gibi atan bir ihtiyaç gönderiyor.

"Dur," diye fısıldıyorum dudaklarına, kendime gelmem gerekiyor.

Finlay başını sallıyor ve sonra sıcak ağzı çenemin üzerindeki deriye ve boynuma işkence ediyor, avuç içleri göğsüme daha sert sürtünüyor.

"Tanrım, Fin," diye inliyorum, dudaklarının her fırçasında, dilinin her darbesinde gücüm azalıyor. "Bebeğim." Nabzımı sertçe emiyor.

Kutsal olan her şeyin anası.

"Bebeğim, bekle." Nefesimi kontrol etmek için mücadele ederek onu geri itiyorum.

Finlay yumuşak avuçlarıyla çenemi kavlıyor ve bana yalvaran bir bakış atıyor. "Buna ihtiyacım var."

Zihnim devre dışı kalıyor ve ağzımı onunkine yapıştırırken bedenim kontrolü ele alıyor. Ellerim kaburgalarına doğru ilerliyor ve kemik yapısının ne kadar küçük olduğunu hissetmek, sahiplenmenin göğsümde kükremesine neden oluyor.

Finlay'in eli benimkini kaplıyor, avucum onun göğsünü yutana kadar bana rehberlik ediyor.

Sikeyim.

Zihnim beyaz gürültü, görünürde işleri yavaşlatmak için tek bir lanet düşünce yok.

Yumuşak tümseği hissediyorum. Finlay elimin yarısını bile doldurmuyor ve bu beni inanılmaz derecede sertleştiriyor.

Sikeyim.

Aramızdaki kıyafetlerden nefret ediyorum ama sanırım onun tenine dokunursam aklımı kaçıracağım.

Finlay boğazının arkasından muhtaç bir ses çıkarıyor ve yüzündeki ifadeyi görebilmek için öpüşmeyi kesiyorum. Gözlerinde sadece arzu var, dudakları ıslak ve şişmiş. Daha önce hiç bu kadar seksi bir şey görmemiştim.

Hiçbir şeyi tetiklememek için ona karşı açık olmam gerektiğini bilerek, "Sana dokunmamı ister misin bebeğim?" diye soruyorum.

Gözlerimi indirerek ona nereden bahsettiğimi gösteriyorum.

Tereddüt etmeden başını sallıyor.

"Kelimeyi duymam gerek."

"Evet," diye nefes veriyor.

"Gözler üzerimde. Tamam mı?" Başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdirirken mırıldanıyorum.

Finlay hızla başını sallıyor, sırtı kamburlaşıyor ve göğsünü elime daha sert bastırıyor.

İtme dürtüsü neredeyse beni eziyor, onunla savaşırken dişlerim alt dudağıma sürtünüyor.

Finlay'ın gözleri ağzıma kilitlendi. "Tanrım, bu çok ateşli."

Evet, yanacakmışım gibi hissediyorum.

Gözlerim yüz ifadesindeki en ufak bir değişikliği ararken, elimi kot pantolonunun üzerinden avuçlayana kadar indiriyorum. Avucuma çarpan sıcaklık göğsümden gürleyen bir inilti koparıyor.

Islak mı?

Tanrım.

Odaklan.

"Konuş benimle bebeğim. Bana nasıl hissettiğini söyle," diyorum, aklının nerede olduğunu bilmek istiyorum.

"Güzel," diye nefes alıyor. "İyi hissettiriyor."

Onu yumuşakça ovuyorum ve vücudu benimkine doğru sallanıyor. "Çok iyi," diye nefes nefese kalıyor.

Sürtünmeyi artırıyorum ve bu onun muhtaç bir inilti çıkarmasına neden oluyor. "Daha fazla, Ethan."

Kot pantolonunun düğmelerini açarak fermuarı aşağı çekiyorum. Herhangi bir panik belirtisi var mı diye bakıyorum ve yüzünde arzudan başka bir şey bulamayınca elimi teniyle kumaş arasındaki dar boşluğa sokuyorum.

Bir elektrik akımı parmaklarımdan koluma, kanıma ve ısı arayan bir füze gibi doğrudan sikime doğru zaplıyor.

Vay canına. Lanet olsun.

Benim için yanıyor ve ıslanıyor.

Dokunuşumu nazik tutmak ve onu yere atıp anlamsızca becermemek için binlerce erkeğin gücü gerekir.

Gözlerimiz kilitli kalıyor, attığımız bu büyük adım tarafından hapsediliyoruz.

Finlay'ın parmakları kazağımın içine kıvrılıyor, sonra kalçaları elime çarpıyor.

Ağzımın kenarları yukarı kıvrılıyor. "Böyle mi, bebeğim?"

Çabucak başını sallıyor. "Evet." Yüz hatları ihtiyaçla geriliyor, sonra inliyor, "Evet."

Pantolonunu daha derine itiyorum ve parmağımı kaygan açıklığının etrafında dolaştırıyorum.

"Tanrım, Fin," diye inliyorum, ne kadar mükemmel hissettirdiğine dair acı veren işkence ve saygı arasında sıkışıp kaldım. Yavaşça parmağımı içine sokuyorum, ne kadar sıkı, ne kadar sıcak, ne kadar ıslak olduğunun aşırı derecede farkındayım. "Kahretsin, çok iyi hissediyorsun."

"Ethan," diye soluyor, kalçalarını tekrar bana doğru

sallıyor. "Beni içinde hissediyor musun bebeğim?"

"Evet."

"İyi mi?"

Başını sallıyor, ağzı benimkinin üzerinde geziniyor.
"İnanılmaz."

Basıncı artırıyorum, parmağımı çekiyorum, açıklığının etrafında dönüyorum ve tekrar içeri dalıyorum. Kirpikleri aşağı inerek onu bir seks tanrıçası gibi gösteriyor, sonra dudaklarından nefessiz bir iç çekiş dökülüyor.

Eylemi tekrarlıyorum, onu zevkin sınırına getirirken bana verdiği tepkiden tamamen etkileniyorum.

Finlay ellerini omuzlarıma kaldırıyor, sıkıca kavıyor ve sonra vücudu kontrolü ele alıyor ve parmağıma binmeye başlıyor.

"İşte böyle, bebeğim. Seni boşaltmama izin ver."

Diğer elimi kazağının altından geçiriyorum ama atletinin üzerinde tutarak göğsünü buluyorum, sıkıyorum ve masaj yapıyorum, meme ucunun dokunuşumun altında nasıl sertleştiğinin tadını çıkarıyorum.

Ağızlarımız neredeyse birbirine değiyor, onun acele nefesleri benimkilere karışıyor.

"Ethan," diye inliyor, dudakları dudaklarıma değiyor, sürtünme o kadar yoğun ki onu yutmak istiyorum.

"Yakın mısın, bebeğim?" Mırıldanıyorum, sesim arzuyla sertleşiyor.

"Ben -" Parmağımı içinde daha derine itiyorum ve döndürerek sıkıca kavrayan duvarlarına masaj yapıyorum.
"Evet. Evet." Alnını benimkine yaklaştırıyor. "Oh... Tanrım, durma. Durma."

"Bunun olma ihtimali bile yok. Benim için gel, Fin."

Avucumu klitorisine bastırarak, coşkunun yüz hatlarını sıkılaştırmasını, dudakları ayrılırken nefes kesici görünmesini ve iç duvarları parmağımın etrafında sertçe kenetlenerek kasılmaya başlamasını izliyorum.

"Tanrım," diye inliyorum. "Boku yedim. Sen benim sahibimsin, kalbim ve ruhum."

Vücudu benimkine yaslanıyor, kalçaları elimin üzerinde dönerken yüzü boynumun kıvrımına yerleşiyor. Klitorisi avucuma her sürtündüğünde sarsılana kadar zevkini sürdürüyor.

"Vay canına," diye nefes alıyor. "Sadece... vay canına."

Elimi kotundan çekip başparmağımı büzüşmüş meme ucunun üzerinde gezdiriyorum, sonra o elimi de çıkarıyorum.

Kollarımı Finlay'e sarıp onu kendime yasladıktan sonra fısıldıyorum: "Hayatım."

Bölüm 27

FINLAY

Nasıl hissettiğimi açıklamak zor.

Sırtımda gezinen parmakların tüylerimi diken diken etmesi. Sıcak bir günde soğuk bir su içmenin verdiği tatmin. Ayak parmaklarımı kumda kıvırmak. Yağmur kokusu. Parmaklarımın gitarı tıngırdatması. Taze bir dilim çikolatalı pastaya dişlerimi geçirmek. İyi bir gece uykusundan sonra gerinmek.

Tüm bunların toplamı şu anda hissettiklerimle kıyaslanamaz bile.

Ethan'la paylaştığım o samimi anın etkisiyle kollarımı boynuna doluyor ve gözlerimden yaşlar dökülürken ona sarılıyorum.

Teşekkür ederim.

Ethan'ın dokunuşu beni orgazm eden ilk erkekti. Bu anıyı kalbimin en derin köşesine, sonsuza dek besleyebileceğim bir yere saklıyorum.

Ethan başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor. "İyi misin?"

Geri çekilerek, tüm parçalarımı birbirine yapıştıran adama bakarken yanaklarımdaki gözyaşlarını umursamıyorum.

"Ben seni yaşıyorum."

Ethan başparmağıyla yanaklarımdaki ıslaklığı silerek yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "O kadar iyi miydi?"

Başımı sallıyorum, sonra duruyorum. "Hayır, iyiydi ama bunu söylememin nedeni bu değil." Gözlerim yakışıklı yüzünün her santimini okşuyor. "Ciddiyim Ethan. Seni yaşıyorum."

Sanki sözlerimi ciğerlerine çekiyormuş gibi derin nefesler alıyor. Sonra sordu, "Bu senin ilk orgazmın mıydı?"

Fısıldamadan önce başımı salladım, "Evet. Bir erkekten."

Ağzının köşesi damarlarımdaki kanı ısıtan memnun bir sırıtışla kalkıyor.

Başını eğdiğinde, bakışlarındaki buzları eriten şefkatli bir ifade beliriyor. "Hâlâ bedeninden kopuk hissediyor musun?"

Nasıl hissettiğimi inceliyorum, özellikle hala hassas olan bacaklarımın arasındaki birleşme noktasına odaklanıyorum. Ethan'ın parmağının olduğu yerin hayalet hissi.

"Sanki sana aitmişim gibi hissediyorum."

Hüzünlü bir bakış kaşlarını birbirine yaklaştırır. Başını iki yana sallar. "Bu benim -"

"Ben de b u n u istiyorum," diye sözünü kesiyorum. "Sana ait olmak istiyorum."

Ona ait olmalıyım.

Bakışları benimkileri arıyor ve ne gördüğünü bilmiyorum ama bu onu rahatlatıyor, sonra sıcak sırıtışı geri geliyor. "Öyle mi?"

"Evet." Gülümsüyorum, bedenim artık yabancı hissetmiyor, çünkü bana yapışan hastalıklı dokunuştan iğrenmiyorum. Şimdi tenimde hoş bir vızıltı var, acıdan değil zevkten kaynaklanan bir parıltı.

Tekneyi sallayan bir dalga beni Ethan'ın kucağına itiyor ve onun sertliğini bana doğru bastırıyor. Bir acı parıltısı yüz hatlarını sıkılaştırıyor.

"Daha önce hiç el işi ya da herhangi bir iş yapmadım." diye ağzımdan kaçırmadan önce aşağıya bakıyorum, sonra tekrar yukarı çıkıyorum. Yanaklarım kızardı.

Ethan'ın dudaklarından kahkahalar dökülür. "Çok şirin amına koyayım." Sonra başını sallar. "Benim için endişelenme."

Dilim dışarı fırlıyor, gergin bir şekilde dudaklarımı ıslatıyorum. "Öğrenmek isterim."

Ethan donup kalıyor, gözleri bana kilitleniyor.

Saniyeler geçiyor, her biri beni daha da geriyor, sonra mırıldanıyorum, "Ya da değil."

"Ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum," diye itiraf ediyor. "İçimdeki pislik her şeyi istiyor ama..."

"Öyle deme," diye susturuyorum onu, alnımda bir kaş çatma oluşuyor. "Sen bir pislik değilsin."

Hiçbir şeyi kaçırmayan yoğun bakışları yüzümde hazır olmadığımı dair herhangi bir işaret arıyor. "Kendini zorlamayı istemiyorum. Beklemen benim için sorun değil."

"Kendimi zorlamıyorum." Daha yakına eğilerek ağzına bir öpücük konduruyorum.

Derinleştirmeye çalıştığımda Ethan başını sertçe sallayarak geri çekiliyor. Yüzüne yerleşen pazarlıksız bakış karşısında omuzlarım çöküyor.

Ellerini boynumun yanlarına götürürken yüz ifadesi yalvaran bir hal alıyor. "Bugün seninle ilgili Finlay. Orgazm olmak istiyorum"

hatırladığın tek şey olmasını istiyorum. Ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Ne dediğini duyunca başımı salladım. "Tamam."

Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor, sonra beni kucağından kaldırıp ayaklarımın üzerine bırakıyor.

"Randevumuzun bir sonraki aşaması için geri dönme zamanı."

"Aşamalar var mı?" Onu teknenin dümenine kadar takip ederek soruyorum.

"Evet. Tam olarak üç."

"Birinci aşama beni orgazm mı ediyordu?" Motor gümbür gümbür çalışırken ona takılıyorum.

Kıkırdayarak bana şakacı bir sırıtış attı. "Bu bir ikramiyeydi." "Umarım tüm aşamalar bonusla birlikte gelir," diye mırıldanıyorum. "Neydi o?"

Başımı sallayarak direksiyonla Ethan'ın göğsü arasına sıkışıyorum ve kendimi onun bedenine yapıştırmak istiyorum.

Başını eğerek dudaklarını kulağıma değdiriyor. "Orgazmı sevdin mi?"

Tüylerim diken diken oluyor ve bacaklarımın arasında karıncalanarak duruyorlar. "Evet."

Ethan'ın dili dışarı fırlıyor, kulağımın altındaki hassas derinin üzerinde geziniyor ve karnıma bir karıncalanma dalgası daha gönderiyor. "Ellerimin üzerinde olması hoşuna gitti mi bebeğim?"

Çabucak başımı salladım. "Evet."

Dişleri çeneme sürtünüyor. "Parmağımı hâlâ içinde hissedebiliyor musun?"

Tekrar başımı sallıyorum, içimde uyandırdığı arzu yüzünden nefeslerim hızlanırken ağzım kuruyor.

"Seninle edepsizce konuşmamdan hoşlanıyor musun?" Eli bacaklarımın arasında geziniyor, sonra inliyor. "Siktir, hoşuna gidiyor. Bu çok ateşli."

Ethan beni kaldırıp bir koltuğa oturttuğunda o ana kapılıp küçük bir çığlık atıyorum. "Orada kal, yoksa eve varamayız."

"Ne?" Şehvetin ağır sisi içinde gözlerimi kırıştırıyorum. "Senin yarı siren olup olmadığını merak etmeye başladım."

"Siren mi? Neden?"

"Şarkı söylediğinde beni büyülüyorsun ve baştan çıkarma sanatında o kadar ustalaştın ki taşaklarımın morarması gerçek bir olasılık haline geliyor."

Koltuğa rahatça otururken "Çok konuşuyorsun," diye mırıldandım. "O pis ağzın bir rahibenin pantolonunu bile cezbeder."

ETHAN

Uyandığımda Finlay'ın üzerime uzanmış olduğunu görmek beni anında gülümsetiyor.

Telefonuma uzanıp saati kontrol ettim. Saat sabahın üçü. Hala kalkmamız için çok zaman var.

Finlay'den uykulu bir inilti yükseliyor, sonra geriniyor ve vücudu benimkine sürtünüyor.

Evet, taşaklarım morararak öleceğim.

Finlay'ın eli gömleğimin altından kayınca kaşlarım havaya kalkıyor. "Uyanık mısın?"

"Mmm-hm."

Parmakları karın kaslarımın diplerini keşfediyor ve beni sertleştiriyor. Yatağın başucundaki lambayı açıp ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece sana dokunuyorum." Gömleğimi yukarı itiyor. "Bunu çıkarabilir misin?"

Bununla nereye varacağını görmek isteyerek arkama uzanıyorum ve kumaşı başımın üzerinden çekerek yere bırakıyorum.

Gözleri göğsümde gezinirken dudakları yukarı kıvrılıyor. Avucunu tenime yaslayarak gövdemin her santimini inceliyor.

"Aklıma başka bir kelime gelmiyor," diye

fısıldıyor. "Ne için?"

"Çok güzel." Gözleri benimkilere kayıyor. "Çok güzelsin."

Gülümseyerek mırıldandım, "Böyle düşünmene sevindim."

Parmakları karın kaslarımda desenler çiziyor ve sonra daha aşağı inerek eşofmanımın bel bandına sürtünüyor.

"Yapabilir miyim?" diye soruyor, parmağını kumaşın

altından geçirerek. Başımı sallıyorum, gözlerim

yüzüne kilitleniyor.

Finlay kalçalarımın yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve eşofman altımı tutarak aşağı çekmeye başlıyor. Kıçımı yataktan kaldırıyorum ve bir saniye sonra ereksiyonum serbest kalıyor. Devam ediyor, pantolonu sonuna kadar çekip çıkarıyor, sonra gözlerini sikime çeviriyor.

Bir an için hava geriliyor ama sanırım bu ondan çok benden kaynaklanıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Kalbim göğsümde ağır ağır atarken fısıldıyorum.

Başını yana eğiyor, birkaç saniye daha ereksiyonuma bakıyor, sonra bakışlarını benimkine getiriyor. "Sen mükemmelsin."

Rahatlamış bir nefes aldım. "Tetikleyici bir şey yok mu?" Emin olmak için soruyorum.

Finlay başını sallıyor ve elini karnıma doğru kaldırarak parmakları koyu renkli saçların arasında geziniyor. Aletim sarsılıyor, beklentiyle başında bir damla meni oluşuyor.

Ağzının köşesi kalktı ve ben nedenini biliyorum. Lanet fotoğrafı gördüm. Sanırım koyu renk saçları onun için büyük bir fark yaratıyor.

Cesaretini toplayarak elini boyuma doluyor. Kalbim göğsümde gürleyen bir karmaşaya dönüşmeden önce duruyor. Yumruğunu sikimin etrafına kapatamıyor ama sadece bana dokunması bile patlamam için yeterli.

"Göstermek mi?" diye soruyor, gözlerini yıldızlar gibi aydınlatan hevesli bir bakışla.

Elimi onunkinin etrafına doluyorum ve parmaklarını şaftımdan aşağı doğru hareket ettirdiğimde, vücudum ne kadar iyi hissettirdiğinden titriyor.

Finlay kalçalarımın üzerine oturuyor, sanki bunun biraz zaman alacağını bekliyormuş gibi rahatlıyor.

Şanslıysam beş dakika.

Ellerimizi sabit tutarak yukarı doğru itiyorum ve Finlay'ın dudakları aralanıyor. Tekrar itiyorum, aletim onun ateşli bakışları altında şişiyor.

Doğrulup diğer kolumu beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Elini kendimden çekip avucunu kalbime bastırırken, ağzım acil bir öpücükle onunkini alıyor. Sikimi yumruklayarak kendimi sertçe okşuyorum, kalp atışlarım onun dokunuşunun altında gürlerken dilim ağzına dalıyor.

Parmağıma boşaldığında nasıl hissettiğini düşünerek sıkıca kavriyorum. Zevk omurgamdan aşağı iniyor, vücudum sarsılıyor ve boşalırken öpücüğü kesiyorum, bana ne yaptığını görmesini istiyorum.

Finlay'ın gözleri yüzüme yapışmış, ben orgazm olurken arzuyla beni izliyor. Nefeslerim zorlaşıyor, göğsümden dudaklarıma doğru bir inilti yükselirken dişlerim kenetleniyor.

Kendimi son bir kez daha pompalıyorum, artık zevk içimde yankılanıyor.

Sonra aşağı bakıyor ve bir kaşı sanki karın kaslarıma bulaşan meniden büyülenmiş gibi kalkıyor. Yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Bu süpernova sıcaklığıydı."

Nefes nefese kıkırdayarak, "Temizlenmem gerek" diyorum.

Finlay ü z e r i m d e n kalkıyor ve ben banyoya doğru yürürken beni izliyor. "Tanrım, Ethan."

"Ne?" Kendimi hızlıca temizlerken ve ellerimi yıkarken soruyorum.

"Kendinizi arkadan gördünüz mü?"

Aynaya sırtımı dönerek neden bahsettiğini görmeye çalışıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. "Neden?"

"Sen... ateşlisin. Sıcak, sıcak, sıcak gibi."

Yatak odasına geri dönerken bir kahkaha patlattım. Eşofman altımı yerden alıp içine giriyorum.

Yatağa uzanıyorum, sonra gözlerim onun yüzünde geziniyor. "Nasıl hissettin?"

"Takıldığım yeni bir kelime var. Ateşli." Kısmen üstüme uzanıyor, çenesini kaburgalarıma dayıyor, bakışları benimkilere kilitleniyor. "Bu gerçekten hoşuma gitti. Seni orgazm olurken izlemek tahrik edici."

"Güzel."

Hayır. Bu çok iyi. Bir galibiyet daha.

Bir elimi yüzüne götürerek saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Teşekkür ederim."

Finlay yüzünü elime çeviriyor ve avucuma bir öpücük konduruyor.

Bölüm 28

FINLAY

"Başka temas yok mu?" Babam soruyor.

Son dört saattir verandada oturup babam gittiğinden beri olanları gözden geçiriyoruz.

"Hiçbir şey." Ethan başını sallar. "Şimdiye kadar."

"Kim bu çılgın piç?" Babam uzun yolculuk ve tüm bu endişeler yüzünden bitkin görünüyor. Jet lag ve zaman farkı ona zarar veriyor olmalı.

Saate bakıp hızlı bir hesap yapıyorum. Suudi Arabistan'da saat sabahın ikisi.

Tanrım.

Babamın eline uzanarak, "Biraz uyumalısın baba," diyorum.

Yorgun bir iç geçiriyor, hafta başında ayrıldığı zamandan daha yaşlı görünüyor. "Evet, yorgunum. İyi bir gece uykusundan sonra buradan nereye gideceğimizi bulmaya çalışabiliriz."

"Tamam."

Babam ayağa kalkıyor. Ayağa fırlayıp ona sıkıca sarılıyorum. "Gece yarısına kadar evde olurum."

"Tamam."

Babam alnıma bir öpücük konduruyor ve içeri girmeden önce Ethan'ın omzunu sıkmak için duraklıyor.

Ethan'la mutlu bir balonun içindeydim ve saldırganım hakkında konuşmak üzerime buz gibi bir su serpti.

Ethan bir kolunu bana dolayarak beni göğsüne çekiyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda şefkatle bakıyor. "İyi misin?"

"Tüm bunlardan yoruldum. Bu konuda konuşmak bile yorucu."

"Biliyorum, bebeğim." Beni sıkıca kucaklıyor. Göğsüne yaslanıp okyanusa bakarken anında rahatlıyorum.

Bu cehennemin bitmesini istiyorum, böylece hayatımın tadını çıkarabilirim. Beni takip etmeyi planladığı süre boyunca bu şekilde devam etmeyi hayal bile edemiyorum.

"Hadi yemek yapalım," diye mırıldanıyor Ethan.

Yüzünü görebilmek için biraz geriye yaslanırken "Lazanya yapabilirim," diyorum.

Ethan başını sallar. "Gitar görevinde sen varsın. Ben yemek yaparım." Kıkırdayarak başımı sallıyorum.

"Tamam. Ben kapıyı kilitleyeyim."

Anahtarlarımı kullanarak ön kapıyı kilitledikten sonra Ethan'la birlikte merdivenlerden sahile iniyorum. Kolunu omzuma atıyor ve beni yanına çekiyor. "Bu gece seni özleyeceğim."

Yukarı bakıp burnumu kıvrıyorum. "Benim de. Yatiya kalmak eğlenceliydi."

Ethan boğazını temizler. "Arada bir benim evimde kalman konusunda baban ne düşünür sence?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım bunu

sorun etmeyecektir." "Öyle mi?

Belki Cumartesi geceleri?"

"Onunla konuşacağım," diyorum, Ethan'la haftada en az bir gece geçirme fikri hoşuma gidiyor.

Başını iki yana sallar. "Hayır, onunla konuşacağım. Sadece ne beklemem gerektiğini bilmek istedim."

Dudaklarım kıvrılıyor ve Ethan'ın evine girerek oturma odasından gitarımı alıyorum. Mutfak sandalyesinde rahatıma bakıyorum.

Ethan dolaplardan ve buzdolabından malzemeleri çıkarmaya başladığında, "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Jambalaya."

Onu mutfakta dolaşırken izlerken sırtıyorum. Kasları kazağının altında dalgalanıyor; kalın yün, kaslı göğsünü ve kollarını bile gizleyemiyor.

Ethan beni bakarken yakalıyor ve içimi jöleye çeviren o kendine özgü ateşli sırtışını yapıyor.

"Seni yemek yaparken izlemek beni tahrik ediyor," diye itiraf ediyorum, ondan ne kadar etkilendiğimi açıklamak konusunda kendimi giderek daha rahat hissediyorum.

"Hmm... bu tatlı istediğin anlamına mı geliyor?" diye bana takılıyor.

Damarlarımda heyecan dolaşıyor çünkü Ethan ile yakınlığı keşfetmek heyecan verici ve iyileştirici. Bu sabah Ethan'ı çıplak gördüğümde travmanın büyük bir kısmının kaybolduğunu hissettim. Dehşet ya da panik yoktu.

Vücudu ürkütücü ya da iğrenç değildi. Hiçbir şey ama. Ethan'ın her parçası çok güzeldi ve kendini okşarken

yoğun alevlerin içimi yalamasına neden oldu, onunla birlikte olma arzusu eziciydi.

Orgazm olduğunda yüz hatlarının gerginleşmesi, kapüşonlu gözleri, sıkılmış çenesi... ve inlemesi... Tanrım, bunu düşünmeye devam edersem yanacağım.

Bacaklarımın arasında zonklayan ihtiyacı hafifletmeye çalışarak sandalyede kayıyorum.

Ethan'ın gözleri bana kayıyor, sonra hareket etmeyi bırakıp bakıyor. "Görünüşe göre beni yutmana bir saniye kaldı."

"Tanrım, öyleyim." Yüzümü yelpazeliyorum ve bu ondan derin bir kıkırdama çıkarıyor. "Ateşli bir erkek arkadaşım var. Beni suçlayabilir misin?"

Telefonu ötüyor ve elindeki peynir kalıbını masanın üzerine bırakarak cihazı cebinden çıkarıyor. Yüzü granite dönüyor ve sonra hasta olacakmış gibi görünüyor.

"İyi misin?" Ayağa fırlayarak gitarımı sandalyeye yasladım ve yaklaştım.

Ethan'ın kolu dışarı fırlıyor ve omzumu tutarak yaklaşmamı engelliyor. Telefonu arkasına götürdü.

Endişe sertçe vuruyor ve başımı sallamaya başlıyorum.

Hayır.

"Bir bakayım."

Ethan ürpertici bir nefes alıyor, çenesi o kadar sert sıkılıyor ki çenesindeki bir kas zıplıyor. Beni bırakarak masanın etrafında dolaşıyor ve aramıza mesafe koyuyor.

"Bu o mu?" Midem bulanarak soruyorum.

Oh, Tanrım.

Bu ne zaman sona erecek?

"Evet." Sesi boğuk. "Bana bir saniye ver." Gözlerini kapatarak derin nefesler alıyor. Önceki mesajlarda Ethan sinirlenmişti ama hiç hasta görünmüyordu ve bu beni mesajda ne yazdığı konusunda endişelendiriyor.

Benim için mi

geliyor? Beni

öldürecek mi?

Aklımdan milyonlarca korkunç düşünce geçiyor ve "Sana ne gönderdi?" diye sorarken sesim korkuyla titriyor.

Ethan başını sallıyor, gözleri bana kilitleniyor. Buz mavisi gözlerinde kaynayan öfkeyi görüyorum, bu da onları bir alev in açık mavi kısmına benzetiyor.

"Mesaj mı?"

Bana cevap vermediğinde kalbim göğsümde tekliyor. "Sana ne gönderdi?" Ona ulaşmak için masanın etrafından dolanıyorum.

"Hayır, Finlay!" Ethan öfkesi sesine yansiyarak tersledi.

Telefona doğru hamle yapıyorum ama onun yerine kolunu tutuyorum. Kolunu kolayca kavrayışından kurtarıyor, ama telefonun ekranına bir göz atmadan önce değil. Benimle poz verirken gördüğüm manzara karşısında ellerim ağzıma gidiyor. Çıplağım ve sanki bir çiftmişiz gibi vücuduna bastırılmışım.

Bu iğrenç ve aşağılayıcı.

Fotoğraflarımı mı çekti?

Hayır. Hayır. Hayır.

"Lanet olsun!" Ethan hırlayarak telefonunu fırlatıyor, cihaz buzdolabına çarparak parçalanıyor. Gözleri bana kilitleniyor, sonra yüz ifademi görüyor. "Tanrım. Gördün mü?"

Yıkıcı duygular birikir, birikir ve birikir, onları dışarı çıkarmanın bir yolu yoktur.

Bana tecavüz ettikten sonra oyuncak bebek gibi poz verip fotoğraf mı çekti?

Ruhumun bir toz zerresinden başka bir şeye dönüşmediğini hissediyorum. Bu acımasız dünyada işe yaramaz bir zerre.

"Fin."

Ethan'ın fotoğrafı gördüğünü bilmek içimi utançla yakarken bir adım geri çekiliyorum. Başka fotoğraflar da gönderdi mi? Onlar neye aitti? Ethan ne gördü?

Tanrım.

Midem bulanıyor, keşke varoluştan yok olabilsem diyorum.

Sınırıma ulaştım.

Ethan'ın vücudu benimkine çarpıyor, bacaklarım altımda yol vermekle tehdit ederken kolları etrafımda kilitleniyor.

"Güvendesin," diyor, sesi öfkeden arınmış ve güçle dolmuş. "Seni yakaladım."

İçimde çalkalanan cehennem taşmakla tehdit ediyor. Titremiyorum.

Ben ağlamam.

Duygularım uyuşmaya başladı.

"Seni tuttum, bebeğim."

Zihnim bana tecavüz ederken yapması gerektiği gibi güvenli bir yere çekiliyor. Kalbimde Ethan'ın bana hissettirdiği her güzel şeyi gömdüğüm en derin noktayı buluyorum ve karanlık etrafımı sararken güzelliğe odaklanıyorum... Ethan'a.

ETHAN

Finlay kollarımda gevşiyor ve bir kolumu hızla dizlerinin altından geçirerek onu göğsüme kaldırıyorum.

Hay sikeyim. Fotoğrafi görür görmez telefonu kırmalıyım ama o kadar sert vurdu ki doğru düzgün düşünemedim.

O hasta sikik herifin ona doğru bastırdığını görmek. Beyaz maske. Lateks kaplı elleri kızın üzerindeydi.

İsa.

Orospu çocuğu.

Finlay'i kanepeye taşıyıp yatırıyorum, saçlarını yüzünden taramak ve bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini düşünmek için biraz zaman ayırıyorum.

Gözlerim onun üzerinde gezinirken içim titriyor. Kendini kapatma şekli, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sanki bu dünyanın dışına çıkmış gibi.

Gözümün önünde onu mahvediyor.

Alnına bir öpücük konduruyorum ve sesimin onu takip edeceğini umarak, "Bunu bitirmenin bir yolunu bulacağım bebeğim," diyorum.

Ayağa kalktım ve telefonumun paramparça olmuş parçalarına baktım. Babamı aramam gerekiyor. Çömelerek Finlay'ın telefonunu dikkatlice cebinden çıkarıyorum ve ekran kilidini açarken mutfağa geri dönüyorum. Bu orospu çocuğunu bulmaya çalışmalı ve Finlay'e işkence etmesine bir son vermeliyiz.

Bir beden bana yandan çarpmadan hemen önce göz ucuyla bir hareket fark ediyorum. Mutfak masasına çarpıyoruz, ahşap masaya çarpmamızın şiddetiyle parçalanıyor.

Şok anlıktı ve beni hayatta kalma moduna soktu.

Sikik herif.

Sadece o olabilir.

Sağ bacağımı onun iki bacağına kilitliyorum ve göğsümdeki gücü kullanarak bizi üstte olacak şekilde döndürüyorum. Yumruklarımı kısa tutuyorum, böylece etkili vuruşlar yapmak için çok fazla enerji harcamıyorlar, ama yumruğum deri yerine bir maskeyle birleşiyor. Darbelerden dolayı plastiğin çatladığını duyuyorum. Ancak o zaman altımdaki adamı kavrayabiliyorum. Saç filesini, çatlak maskeyi ve siyah giysileri gördüğümde şoktan titriyorum.

Bir hırıltıyla beni geriye itti ve ayağa fırladı. Fırladım ve onunla yüz yüze geldiğimde öfke her santimimi doldurdu.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, sonra yüzüne uzanarak maskeyi dikkatlice çıkarıyor. Bir parça kopmuş ve yanağına saplanmıştı.

Bir şok dalgası daha vuruyor ve kalbim kaburgalarımaya
Çarpıyor.

Normal görünüyor. Kahverengi sa lar, kahverengi gözler,
düzgün bir yüz.

Spor yapıyor.

Bir saniyede hepsini kaydettim.

Gözleri benimkilerle kilitleniyor, sonra ba ını sallıyor. "O
benim." Sesinde ensemdeki minik tüyleri diken diken eden bir
ton var.

"Asla." Bu kelime g  s m n derinliklerinden gelen bir
hırıltı, intikam ihtiyacım içimdeki öfkeyi körüklüyor.

Birbirimizi ölçüp biçerken ikimizin de vücudu hazır.
Finlay'ı kanepede bıraktı ım yere göz ucuyla bakıyor. Onun
görüş alanına girerek, "Ona bakma lan!" diye ba ırdım.

Gözleri tekrar benimkilere kilitlendi. Yüzünün her yerinde
delili in yazılı olduğunu görmeyi bekliyorum, dengesiz bir
adam.

Bu olmaz.

Tanrım, herhangi bir erkek gibi

görünüyor. Sarsıcı.

Bakışları kanepeye doğru kayıyor, yüz hatları ona ulaşmak
için duyduğu saplantılı ihtiyaçla geriliyor.

 ne doğru hamle yaparak enerjimi savurmak yerine
vücudumu onunkine çarpıyorum ve geriye doğru sendeleyip
belini mutfak tezgahına vurmasına neden oluyorum.
B breklerine müthiş bir darbe alıyor ve acı dolu bir homurtu
 ıkartıyor.

Tezg htan uzaklaştı, ben de geri sıçradım. Herif bir
yumruk attı, yumru u kulağıma de di. Kafamda bir çınlama

var ama silkinip sol kolumu kaldırıyorum,

kendi yumruğumu atarken ikinci yumruğunu engelliyorum. Burnunu hedef alıyorum, görüşünün bulanıklaşmasını istiyorum, böylece bana üstünlük sağlayacak.

Omzunu göğsüme atarak beni yere düşürmeye çalışıyor ve dirseğimi omurgasına indiriyorum, darbenin sırtını titrettiğini hissediyorum, onu kavriyorum ve dizimi yüzüne çarpıyorum.

Babam Eli ve bana nasıl dövüşüleceğini öğretmek için saatlerini harcadı. Şu anda karşılığını alıyoruz.

Geriye sendeliyor ve sersemlemiş bir halde başını sallıyor ama sonra tekrar ilerliyor, yumrukları bana doğru uçuşuyor.

"Ethan!" Finlay çığlık atıyor, sesi o kadar dehşet verici ki tüm dikkatimi ona çekiyor.

Şerefsizin yanağıma indirdiği yumruk başımı geriye savuruyor. Finlay'i bir an için görebiliyorum, elleriyle ağzını kapatıyor, yüzünde dehşet ifadesi var, sonra görüşüm bir anlığına bulanıklaşıyor. Finlay'in çığlığı beni o ana geri götürüyor, vücudu benimkine çarpıyor ve beni yere seriyor.

Sırtım yere değdiğinde, onu sersemleteceğini bildiğim için kulağına bir darbe indiriyorum. Alnımı yüzüne çarpıyorum ve üzerimden kan fişkırıyor, benden yuvarlanıyor, ayağa kalkmaya çalışmadan önce yana doğru hareket ediyor.

Ayağa kalkıyorum, nefesim dudaklarımı yakıyor. "Babana koş." Gözlerimi şerefsizden ayırmıyorum ama Finlay'in hareket ettiğini duymadan bağıriyorum, "Git Finlay. Çık buradan!"

Gözleri ona kilitlenince bir kükremeyle ona saldırıyorum. Attığım yumrukla yere yığıldı. Kırık mutfak masasından kopmuş bir tahta parçasını kavriyor.

Bana saldırdığında mutfak sandalyelerinden birini kapıp kafasında kırıyorum.

Finlay'ın canı yanmadan bu işi bitirmem gerektiğini bilerek omuzlarından tuttum ve dizimi karnına indirdim. Eli aşağı iniyor ve tahta parçasını yanıma doğru savuruyor. Ön kolunu tutuyorum, büküyorum ve itiyorum, kemik ikiye ayrılıyor. Sendeleyerek geri çekildi, yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Ne yaptığımı ancak o zaman anladım. Kolunu ittiğimde, tahta parçası karnına saplanmıştı.

Gözlerim öfkeli bir an için onunla kilitleniyor, sonra ona doğru hamle yapıyorum. Kolum boynuna dolanırken elim tahtanın etrafını sarıyor. Tekrar vücuduna saplamadan önce çekip çıkarıyorum.

Yüzü geriliyor, kanlı dudakları dişlerinden ayrılıyor, gözleri benimkileri yakıyor.

"O benim," diye tıslıyorum nefes nefese. Parçalanmış kazığı çekip çıkarıyor, Tanrı'dan ciğerine ya da kalbine isabet ettirmeyi umarak böğrüne gömüyorum.

Vücudu gücünü kaybediyor ve kolumu boynundan çektiğimde yere doğru kayarak dizlerinin üzerine düşüyor. Ağzından kan fişkırıyor ve başını sallayarak bir kıkırdama çıkarıyor.

"Sen... onu... asla... benim sevdiğim gibi... sevmeyeceksin."

Çömelerek bakışlarını yakalıyorum. "Haklısın. Benim aşkım onu öldürmez."

Nefes nefese kalıyor, ağzından daha fazla kan fişkırıyor ve sonra yan yatıp gözlerini tavana dikeyor.

"Finlay," diyorum, gözlerimi piçten ayırmadan. "Şerifi ara." Nefesimi içime çekiyorum. "Ve babamı."

"Telefonum gitti," diye kekeliyor arkamdan, korku sözcüklerini tırmalıyor.

"Babana koş. Aramasını sağla." Zihnimin nasıl bu kadar berrak olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Son nefeslerini verirken homurdanmasını izlerken nasıl mantıklı düşünabiliyorum?

Finlay'i ararken gözleri kocaman açılmıştı. Çenesinden tutup yüzünü bana çeviriyorum. "Ona bakamazsın." Bakışlarını tutuyorum. "Finlay benim."

Öfke son bir kez gözlerinde yanıyor, sönmeden önce kabaran bir alev gibi. Ürkütücü bir soluk tıslıyor ve elimi yüzünden çekiyorum. Gözleri donmadan önce daha da genişliyor gibi görünüyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, az önce öldürdüğüm adama bakarken kollarım yanlarımda gevşekçe sallanıyor.

Kaybedilen hayat için pişmanlık

yok. Suçluluk yok.

Finlay'i bir daha asla incitemeyeceğini bildiğim için vücudumda sadece yoğun bir rahatlama titriyor.

Bölüm 29

FINLAY

Şoktayım.

Ethan şokta.

İkimiz de mutfağın zeminindeki cesede bakıyorduk.

Çatlak ve kanlı maskeyi görüyorum. Siyah giysileri. Garip bir açıyla yatan kırık kol. Dövülmüş yüzü ve cansız gözleri. Yan tarafına saplanmış tahta parçası.

Artık bir canavara benzemiyor. Ben de onu tanıyamıyorum ve neden peşimden geldiğini merak ediyorum.

Sanki bir parçam ruhuma geri dönmüş gibi fiziksel olarak bir şeylerin yerine oturduğunu hissediyorum.

İlk hareket eden Ethan oluyor, bana doğru yürüyor ve beni göğsüne sararak cesedi görmemi engelliyor.

Rahatlamış bir nefesle titriyor, sonra saçlarıma öpücükler kondurmaya başlıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, duygularım hâlâ uyuşmuş durumda. Ethan'ın kollarının güvenliğinde, zihnimin olan biten her şeye yetişmesi biraz zaman alıyor.

O öldü.

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve Ethan'a sarılıyorum, çılgınlıklarım beni içinde yaşadığım dehşetten kurtarıyor.

Artık bana tekrar tecavüz edeceğinden korkmama gerek yok.

Beni bir daha asla incitemez.

Kendimi Ethan'a yapıştırıyorum, ona duyduğum sevgi içimdeki son korkuyu da bastırıyor.

Ethan beni korudu. Daha önce kimsenin savaştığını görmediğim şekilde savaştı - benim için. Benim için öldürdü.

Kollarımı yukarı kaldırıp boynuna sıkıca doluyorum ve bedenimi ona doğru çekiyorum. "Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum. "Teşekkür ederim."

Ethan beni ayaklarımdan kaldırıyor ve evden dışarı taşıyor. Verandada dururken beni tutmaya devam ediyor ve içinde hala çok fazla güç var.

Kendimi ondan uzaklaştıramıyorum. Onu asla bırakmak istemiyorum.

"Seni çok seviyorum," diye hıçkırıyorum, rahatlama gözyaşlarımı yüzeye çıkarıyor. "Tanrım, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diye fısıldıyor, kolları etrafımda daha da sıkılaşıyor. Tutuşu acı verici ama umurumda değil.

Ethan geri çekilmeden önce birbirimize ne kadar sarıldığımıza dair hiçbir fikrim yok. "Şerifi aramalıyız. Burada bekleyin."

Ethan eve geri döndüğünde, şezlonglardan birine yığılıyorum. Başka bir rahatlama dalgası üzerime çökerken vücudum titremeye başlıyor.

O öldü.

Bana işkence etmesinden kurtuldum.

Ethan tekrar dışarı çıkar ve diğer sandalyeye oturur.
Bir numarayı çevirirken telefonumu tutuyor.

"Sana ihtiyacım var," diyor ve babasıyla konuştuğunu varsayıyorum. "Onu ben öldürdüm... Ben iyiyim... hayır... evet... tamam." Kelimeler dudaklarından yabancı geliyor ve gözlerim Ethan'ın yüzünü arıyor, çenesindeki tüm morlukları ve koyu renkli şişlikleri görüyor.

İlk içgüdüm kanı silebileceğim bir şey almak oluyor ve gözlerim ön kapıya kayıyor ama ceset içerideyken içeri girmeyi kendime yediremiyorum.

Ethan aramayı sonlandırır ve başka bir numara çevirir. "Benim evime gelmen gerek." O aramayı da sonlandırıyor ve gözlerini bana diyor. "Babalarımız geliyor. Benimki şerifi arayacak."

Evime bakıyorum ve babamın merdivenlerden koşarak indiğini görüyorum. Hâlâ bacaklarımı hareket ettiremiyorum ama bakışlarım babam verandaya çıkana kadar onu takip ediyor. "Ne oldu?"

Ethan başını ön kapıya doğru eğdi. "Onu ben öldürdüm."

Babam içeri dalıyor, gözlerim onu takip ediyor. Hâlâ görüş alanımdayken babamın etrafı incelediğini görüyorum. Avucunu yüzüne sürüyor, sonra tekrar dışarı çıkıyor.

Beni kucaklamadan önce gözleri üzerimde geziniyor. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ama Ethan yaptı."

Babam beni bırakıyor ve ben tekrar sandalyeye çöküyorum. Ethan'ın önünde çömeliyor, başını eğiyor, gözleri Ethan'ın vücudunu tarıyor. "Tanrım, oğlum," diye nefes alıyor babam. "İyi misin?"

Ethan başını sallar. "Sadece birkaç yumruk."

Acele ayak sesleri dikkatimi çekiyor ve sonra Bay Jackson yanımdan fırlıyor. Ethan'ı yakalayıp sandalyeden göğsüne doğru çekti. Nina oğlunu ve kocasını tutarak iki adama çarpıyor.

Babam arkamda durup iki elini de omuzlarıma koyuyor.

Bay Jackson Ethan'ı geri iterek yaralarını arar. Ethan'ın çenesini tutarak göz göze gelmeden önce yüzünü inceler. "İyi misin?"

Ethan başını sallıyor, sonra Bay Jackson Ethan'ı bana doğru itiyor. "Nina, çocukları Drake'lerin evine götür ve Ethan'ın çenesine buz koy. David ve ben şerifle ilgileneceğiz."

Ayağa kalkıyorum, bacaklarım şokun etkisiyle hâlâ ağır. Ethan kolumu tutuyor ve Nina'yı evime kadar takip etmeden önce beni kendi tarafına çekiyor.

Zihnim çırpılmış yumurta gibi. Yumuşak ve her yerde.

Nina Ethan'ın patlamış dudağındaki ve yanağındaki kanı temizledi. Nina, Ethan'ın yanağına ve çenesine kırılmış buz dolu bir havlu bastırırken ikimiz de kanepede oturmuş, hiçbir şeye bakmıyorduk.

O öldü.

Çok sıradan görünüyordu.

Ta ki ağzını açıp sesini duyana kadar.

O öldü.

Ethan.

Zihnim çılgılık atarak duruyor ve yavaşça başımı çevirerek Ethan'a bakıyorum. "Teşekkür ederim." Sesim fısıltıdan başka bir şey değildi.

Ethan başını sallıyor, gözleri ellerinde. Öne doğru eğilmiş, kollarını kalçalarına dayamış, ellerini birbirine kenetlemiş, Nina karşısındaki sehpanın üzerinde oturuyor.

Elimi kaldırıp avucumu dikkatlice koluna dayıyorum. Kanla kaplı kazağını çıkardı ve teninin ne kadar soğuk olduğunu hissederek kalkıp yatak odama koştum. Yorganı yatağımdan çekip aceleyle oturma odasına geri dönüyorum. Onu ısıtacağını umarak Ethan'ın omuzlarına sarıyorum.

"Bitti," diye mırıldanıyor Nina. Ethan'a sevgi dolu bir bakış atıyor. "İyi misin, tatlım?"

Ethan hâlâ bir şey söylemeden başını sallıyor. Ancak o zaman onun benden daha fazla şokta olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Yanına oturup elimi onunkilerin arasına sokuyorum. Parmakları benimkilerin etrafında sıkışıyor.

Bir nefes titriyor, sonra gözlerini yüzüme kaldırıyor. "İyi misin?"

Çabucak başımı salladım. "Evet. Senin için endişeleniyorum." Başını sallıyor. "Ben iyiyim."

Quinn hemen arkasındaki Eli ile birlikte eve dalıyor ve ben ayağa kalkıyorum, onun vücudu neredeyse ayaklarımı yerden kesmeden önce sarılmak için kendimi hazırlıyorum.

"Tanrım, Fin." Boğuluyor. "Sen iyi misin?"

Omzuna doğru başımı sallıyorum ve bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum.

Daha fazla insan gelir ve kısa süre içinde ev polis kaynar.

Ethan ayağa kalkıyor ve elime uzanarak parmaklarımızı birleştiriyor ve beni yanına çekiyor.

Şerif yardımcısı ifadelerimizi alırken babam ve Bay Jackson Şerif Miller ile her şeyi hallediyor. Neyse ki sorgulama için ayrılmadık. Tüm konuşmayı Ethan yapıyor ve Eli tam arkamızda dururken ben her şeyi kabul ediyorum.

Gece bitmek bilmeyen bir soru ve kucaklaşma döngüsüne dönüşüyor ve insanlar dağılmaya başladığında Şerif Miller yanımıza geliyor. Aramıza bakıyor, gözlerindeki keskin bakış midemin sinirden çalkalanmasına neden oluyor.

"En azından her şey daha iyi oldu."

Ethan ve ben sadece başımızı salladık.

"İkinizin de iyi olmasına sevindim."

"Teşekkürler Şerif," diye cevaplıyor Ethan. Ethan'ın bir adam öldürdüğü için başının belaya girmesinden korkarak, artan bir panikle şerife bakıyorum.

Bir canavar.

Şerif Miller elini Ethan'ın omzuna koydu. "Bunun seni yiyip bitirmesine izin verme evlat. Nefsi müdafaaydı."

Ethan tekrar başını sallar.

"Üzerini aradık ve bir cüzdan bulduk. Kim olduğunu saklamak için ne kadar uğraştığını düşününce, en hafif tabiriyle şaşırdım." Şerif Miller Ethan ve benim aramda bir bakış attı. "Adı Liam Munro. Şu ana kadar Chicago Üniversitesi'nde ceza hukuku okuduğunu biliyoruz. Chicago polisi kampüs dışındaki dairesini arayacak ve bulduklarını bize bildirecek."

Kıpırdayamıyorum, bilgi kafama yerleşirken sadece şerife bakıyorum.

"Tanıdık gelmediğine emin misin?" Şerif bana tekrar sordu.

Başımı salladım. "Onu daha önce hiç görmedim."

"Ve ismi bir şey çağrıştırmıyor mu?"

"Hayır."

"İrtibatta olacağım. Biraz dinlenmeye çalışın," diyor Şerif Miller.

Bay Jackson babasıyla birlikte bir kenarda durmuş konuşmayı izlemektedir. Şerif Miller ellerini sıkmaya gider ve Bay Jackson da onunla birlikte çıkar.

Babam rahat bir nefes alarak yanımıza geliyor. Başını eğip Ethan'ın yüzüne bakıyor. "Çenene buz mu koydun?"

"Annem." Ethan, Nina'nın daha fazla buz kırıp havluya sarmakla meşgul olduğu yeri işaret ediyor.

Babam Ethan'ı kucaklıyor. "Teşekkür ederim."

Ethan sadece başını sallıyor ve ben gerçekten endişelenmeye başlıyorum. Sanki kendini kapatmış gibi.

Ona o kadar odaklandım ki, ne olduğunu, ne anlama geldiğini ya da neler yaşadığımı düşünmüyorum.

Sadece Ethan var.

Quinn ikimize de birer fincan kahve getiriyor ve elim hâlâ Ethan'ın elini sıkıca kavramış halde kanepeye geri yığılıyoruz.

Nina buzlu havluyu tekrar çenesine bastırıyor, ta ki o "Sorun yok" diye mırıldanana kadar. Teşekkürler anne."

Sandalyeler oturma odasına çekildi ve herkes oturacak bir yer buldu. Havada bir sessizlik uğultusu var, günün sonrası üzerimizde ağır bir şekilde asılı duruyor.

Yine de Ethan kanepeye yaslanıp rahatlamıyor. Sanki hâlâ tetikte ve savaşmaya hazır gibi.

Elini benimkinden çekiyor ve kolunu bana dolayarak beni sıkıca yanına çekiyor. Bedenimi onunkine yaslayıp fısıldıyorum: "Arkana yaslan ve rahatla. Çok sıkı sarılmışsın."

Yüzünü bana çeviriyor ve ağzını şakağıma bastırarak hareketsiz kalıyor. Nefeslerini tenimde hissediyorum ve ona daha sıkı sarılarak olabildiğince yakınına sokuluyorum.

"Yemek yediniz mi?" Eli soruyor.

Babam başını sallar. "Hiç sanmıyorum."

"Pizza sipariş edeceğim." Eli'nın gözleri kardeşine kilitlendi. "Ethan, ekstra peynirli?"

Ethan sadece başını sallıyor, ağzını şakağımdan çekmiyor.

Bay Jackson gelip Ethan'ın karşısındaki sehpaye oturur. Yaklaşarak Ethan'ın bakışlarını yakalamaya çalışır ama Ethan hâlâ kıpırdamaz.

"Konuş benimle."

Bir an sürüyor ama sonra dudakları tenime değiyor. "Ben bir adam öldürdüm."

Bay Jackson başını sallıyor. "Nefsi müdafaaydı."

Ethan cevap vermeyince endişem daha da arttı. Elimi kaldırarak avucumu dikkatlice çenesine yerleştiriyorum ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Beni korudun," diyorum.

Bakışlarında bir öfke parıltısı var, yüz hatları gevşemeden önce geriliyor.

"Beni güvende tuttun."

Biraz daha rahatlıyor.

"İşkenceyi durdurduğunuz için teşekkürler."

Ethan beni kendine çekiyor, duyguları geri dönmüş gibi görünürken vücudu titriyor. "Tanrım, bebeğim," diye boğuluyor.

Ağzım kulağının yanındayken fısıldıyorum, "Seni seviyorum Ethan."

Kolları etrafımda kasılıyor, neredeyse beni eziyor. "Ben de seni seviyorum."

Bay Jackson elini Ethan'ın bacağına koydu. "Söyleyeceğim her kelimeyi duymanı istiyorum." Ethan beni tutuşunu gevşetip başını salladığında Bay Jackson devam ediyor: "O pislik evine girdi ve sana saldırdı. Ona fırsat verseydin seni öldürebilirdi. Finlay'ı öldürebilirdi. Onun işini bitirerek doğru olanı yaptın. Ben olsam farklı bir şey yapmazdım."

Ethan'ın yüzüne biraz renk gelmeye başlar. "Biliyorum. Başka yolu yoktu."

"Suç yok," diyor Bay Jackson. "Sen sana ait olanı korudun. Seninle gurur duyuyorum."

Serbest bırakılmayı bekleyen bir güç gibi kıvrılan gerilim sonunda Ethan'ın üzerinden çekilir ve bitkin bir halde kanepeye yaslanır.

Sadece Ethan'ı düşünerek, "Bence pizzayı es geçelim, temizlenelim ve yatağa gidelim," diyorum.

"Finlay haklı," diye Nina da benimle aynı fikirde. "Bizimle geliyor musun Ethan?"

Gözlerim Nina'dan Ethan'a kayıyor, onun gitmesini istemiyorum.

Başını sallıyor, sonra babama bakıyor, o da hemen "Tabii ki burada kalabilirsin. Sormana gerek yok."

Ethan'ın babamın gözünde asla yanlış bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Benim için yaptıklarından sonra olmaz.

ETHAN

Duş aldıktan sonra Finlay'ın yatağına uzandım, göğsümden bir inilti yükseldi. Vücudumdaki her kas ağrıyor.

Kapıya en yakın tarafı tutuyorum, böylece Finlay benimle duvar arasında kalıyor. Uzandığında onu yanıma çekiyorum ve elimi başının arkasına bastırarak yüzünü boynumun kıvrımına doğru itiyorum.

Sadece ona sarılmak ve iyi olduğuna dair kendime güvence vermek istiyorum.

Artık ona zarar veremez. Önemli olan tek şey bu.

Finlay bacağını benimkinin üzerine atıp daha da yaklaşıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sesi karanlıkta bir fısıltıdan başka bir şey değil.

"Nasıl hissediyorsun?" Beni bir adamı öldürürken görmenin şokunu hâlâ yaşıyor olmalı diye düşünerek soruyorum.

"Rahatladım. Özgür."

Sözleri kalbime işliyor. "Benden korkmuyor musun?"

Finlay kafasını kaldırıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Senden neden korkayım ki? Onu öldürdüğün için mi?"

Benim hakkımda farklı düşünmesini istemediğim için başımı sallıyorum.

Yüzü benimkinin üzerine gelene kadar kendini yukarı çekiyor. "Senden asla korkmam Ethan. Yanında kendimi daha güvende hissettiğim kimse yok."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor, ağzının kenarı kalkıyor.

Tanrım, o çok güçlü.

Sonra da "Nasıl hissediyorsun?" diye sorar.

Duygularımı gözden geçiriyorum. "Rahatladım ama daha çok iyi olmana sevindim."

Bana sarılıyor, yüzünü tekrar boynumun **k ı v r ı m ı n a** bastırıyor. "Suçlu hissetmeni istemiyorum. Sen bizi korudun."

"Tamam," diye mırıldanıyorum parmaklarımı sırtında aşağı yukarı gezdirmeye başlarken. Sonra itiraf ediyorum, "Çok normal görünüyordu."

Başını sallıyor. "Onu farklı hayal etmişim. Maske, kıyafetler, hepsi aynıydı, ama yüzünü görmek... bu onu

O bir insan ve bir canavar değil."

"Hâlâ tüyler ürpertici," diye
mırıldandım.

Finlay tenime doğru nefes alıyor ve sonra soruyor: "Başka fotoğraf gönderdi mi?"

Asla bilemez. Bunu mezara götüreceğim. "Hayır. Sadece bir tane." Umarım zamanla görüntüler ben onları hatırlayamayana kadar kaybolur.

Aramızda bir an sessizlik oldu, sonra Finlay fısıldadı, "Sen gerçekten bir meleksin, değil mi? Bana söyleyebilirsin. Sırrını saklayacağım."

Bir kahkaha attım. "Eğer benden istediğin buysa, o zaman senin için bir melek olurum."

Finlay başını tekrar kaldırıyor ve gözlerimi yakalıyor. "Hayır, senden başkası olmana ihtiyacım yok. Benim Ethan'ım."

Ağzımda bir gül msemi beliriyor. "Tekrar
söyle." "Ethan'ım."

Onu daha yakına çekiyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Dilim onunkinin üzerinde geziniyor, kelimeleri tatmak istiyorum. Berbat gecenin etkisi öpüşmeye de yansıyor ve öpüşme vahşileşip sahiplenici bir hal alıyor, onun benim ve sadece benim olduğunu kanıtlama ihtiyacım beni kontrol mden  karıyor.

Finlay'i üstüme çekiyorum, bacakları belime sarılıyor, çenemin kenarlarına nazikçe dokunuyor. Dişlerim alt dudağını çekiştiriyor ve ondan yumuşak bir inilti  karıyor. Sanki susuzluktan  l yormuşum gibi çaresizce yutkunuyorum.

Işık hızıyla sertleşiyorum, sikim zonkluyor ve onun için

hararetle şişiyor. Finlay üzerimden kalkmıyor ama

onun yerine pelvisini üzerime bastırıyor. Sanki tatmayı en sevdiği şeymişim gibi ağzımın içini yalarken diline karşı inliyorum.

David'i uyandırmamaya ya da uyumuyorsa dikkatini çekmemeye dikkat ederek öpücüğü derinleştiriyorum. Dilim Finlay'inkini okşuyor, dudaklarım onunkini yoğuruyor, dişlerim alt dudağını dolgun ve sulu olana kadar ısıyor.

Finlay ereksiyonuma karşı sallanıyor, ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor. Öpüşmeyi kesiyoruz, birbirimize bakıyoruz, havada yoğun bir sıcaklık ve arzu var. Ellerimi kalçalarına götürüyorum ve onları kavrayarak içine doğru itiyorum.

Nefes nefese kalıyor, elleri omuzlarıma düşüyor. Sikimin üzerine oturana kadar yukarı itiyor. Onun kaygan sıcaklığını tenimde hissedebilmek için kıyafetlerimizi yırtıp atmak istiyorum ama birlikte ilk seferimiz böyle olmayacak.

Finlay'le seviştiğimde, bu benim yatağında olacak ve onun vücudunun her santimetresinin tadını çıkararak zaman geçirebileceğim.

Bu düşünce beni tekrar ona doğru itiyor, zevk zaten yoğun ve sikimi onun için ağlatıyor.

Finlay avuçlarını göğsümde düzleştiriyor ve kalçalarını döndürerek kendini bana sürtmeye başlıyor.

"Siktir, bebeğim," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, parmaklarım giydiği tayta saplanıyor ve neredeyse yırtılıyor.

Tenini hissetme ihtiyacıyla yanıp tutuşurken parmaklarımı kalçalarından çekip tişörtünü yukarı itiyorum. Finlay kumaşı çekip çıkarıyor, yanımızdaki yatağın üzerine bırakıyor, kalçaları hâlâ sikimi çılgınca çalıştırıyor.

Gözlerim göğüslerine takılıyor, sert meme uçları pencereden süzülen ay ışığında tenini ipek gibi parlatıyor.

Ellerimle göğüslerini kapatıp sıkıyorum, avuçlarımda içinde hissettiği duygu beni sarhoş hissettiriyor.

Çok ateşli.

Onun seksi ritmine uyarak itmeye başladım.

Finlay tişörtümü yukarı iterek göğsümü ortaya çıkardı. Elleri tenimin üzerinde dolaşarak dokunuşu çaresiz. "Daha fazlasına ihtiyacım var," diye yalvarırcasına fısıldıyor, sesi bana duyduğu arzuyla gergin.

Pantolonumun içine uzanarak sikimi karnımın üzerine yerleştiriyorum, sonra elimi çekerek Finlay'ın taytının önünden aşağı itiyorum ve onu açıyorum. "Sür beni bebeğim," diyorum, elimi pantolonundan çekip onu üzerime bastırırken sesimi yumuşak tutuyorum.

"Oh... Tanrım," diye mırıldanıyor, kalçaları hızlanıyor.

Finlay'ın bedenimden aldığı zevki izlemek sarhoş ediciydi.

Ellerim kalçalarında, içimde zevk roketleri fırlayana kadar horozumu aşağı doğru öğütürken hızını korumasına yardım ediyorum. Dişlerimi sıkıp bir iniltiyle savaşıyorum.

Hay sikeyim. Çok iyi.

Finlay'ın nefesleri ritmini kaybettikçe soluk soluğa kalıyor, ben eşofmanımın içindeki yükümü boşaltırken pelvisi bana doğru sarsılıyor.

Yoğun karıncalanmalar vücudumdaki her kası geriyor. İçimdeki orgazmdan nefes alamıyorum, sikim onun altında zonkluyor.

Nefes nefese ve bitkin bir halde üstüme yığılıyor. Göğsüme yasladığı göğüsleri içimde kalan zevkin nabzını attırıyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve az önce dünyamı sarsan coşkunun etkisinden kurtulmaya başlamam birkaç dakika sürüyor.

Tanrım, Finlay'ın içine girdiğimde muhtemelen bayılacağım.

Onu üzerimden kaldırıyorum ve sırt üstü yuvarlanıyor, ben kalkıp annemin temiz eşofman altı bulmak için hazırladığı çantayı karıştırırken yüzünde kocaman bir sırıtma beliriyor. Finlay tişörtünü tekrar giyerken ben de diğerini çantanın dibine iterek onları giydim.

Tekrar uzanarak yanıma sokuldu ve mutlu bir iç geçirdi. "Bu... vay canına."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye

fısıldıyorum. "Vay canına."

Kıkırdıyorum, vücudum rahatlamış hissediyor. Finlay az önce kaslarımda kalan gerginliğin icabına baktı. Hem de mümkün olan en iyi şekilde.

Alnına bir öpücük kondurarak kokusundan derin bir nefes alıyorum. "Tatlı rüyalar, bebeğim."

"Hmm," diye mırıldanıyor, çoktan uykuya dalmış.

Bölüm 30

FINLAY

Mutluluğun tanımı mı? *Ethan Jackson.*

Ethan'ın verandasında Quinn ve Nina ile otururken, erkeklerin sahilde voleybol oynamasını izliyorum. Topa vurmaktan çok birbirleriyle mücadele ediyorlar.

Ethan babasını yere serer ve Nina gülerek, "Yaşlanıyorsun Alex," der.

Ethan'ı üzerinden iter ve karısına kaşlarını çatar. "Az önce bana yaşlı mı dedin?"

"Kahretsin," diye kıkırdıyor ve ayağa kalkıp Alex'in peşinden merdivenleri ikişer ikişer çıkarak evin içine dalıyor.

Daha önce, adamlar mutfaktaki tüm hasarı onardılar ve olayın ardından kalan gölgeleri temizlemek için bir barbekü yapmaya karar verdik. Şerif Miller gelip tecavüzcümün adının Luke Munro olduğunu söyledi. Luke'un dairesinde bana ait yüzlerce fotoğraf ve bana tecavüz ettiğine dair tüm kanıtları buldular. Şerif Miller, Luke'un beni çalıştığım kitapçada gördüğünü ve bana takıntılı hale geldiğini düşündüklerini söyledi.

Dört gün oldu ve hala ağzımda acı bir tat var ama gittikçe kolaylaşıyor. Öldüğünü bildiğimden beri

Sonunda hayatıma devam ettim. Bu kapanış travmanın büyük bir kısmının iyileşmesine yardımcı oldu.

"Bensiz eğlenmeye nasıl cüret edersiniz?" diye kükrüyor Josh Amca evin köşesinden çıkarken.

"Baba!" Quinn'in yukarı ve acele etmek aşağı ve Merdivenlerden inip kendini onun kollarına attı.

Ayağa kalkıp aşağı iniyorum ve Josh Amca'ya sarılıyorum.

"Erken dönmüşsün," diye sırtıyor Quinn.

"Sana sürpriz yapmak istedim." Josh Amca'nın gözleri üzerimde geziniyor. Babam olanları ona anlatmış olmalı. "İyi misin, tatlım?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "İyiden de öte."

"Bu çok iyi." Kolunu Quinn'e doluyor ve diğer adamları selamlıyor.

Ethan yanıma geliyor ve soğuk bir kış günü olmasına rağmen egzersiz yapmaktan terlemiş. Gözlerim yüzündeki morluklarda geziniyor ve yeterince yaklaştığında parmak uçlarımda yükselip çenesine bir öpücük konduruyorum, onu incitmemeye dikkat ederek.

Beni kucaklıyor ve başımı çenesinin altına sıkıştırıyor.

"Izgarayı hazırlayacak mısın?" Eli ona soruyor.

"Hayır. Bütün gün böyle durmaktan memnunum. Eğer yemek istiyorsan, ızgarayı yakabilirsin." Sesinde şakacı bir ton var ve benden mutlu bir iç çekiş alıyor.

"Kimin yemeğe ihtiyacı var ki?" Daha da yaklaşarak mırıldanıyorum.

"Evet," diye kıkırdıyor babam. "Ben yardım ederim Eli. Bırak Ethan rahatlasın."

Babam Ethan'a karşı çok korumacı. Yemin ederim, eğer biri Ethan'la kavga etmeye kalkarsa, babam muhtemelen onun üzerine çıldırır.

Kıkırdayarak başımı arkaya eğiyorum ve Ethan'a bakıyorum. "Babam seni seviyor."

Kaşlarını bana doğru sallıyor. "Bu ilgiye bayılıyorum."

"Eminim öyledir."

Burnumun ucuna bir öpücük konduruyor. "Babanla konuştum ve Cumartesi günleri yatıya kalmada bir sorun olmadığını söyledi."

"Öyle mi?" Mırıldanıyorum. "Yani geceyi burada mı geçireceğim?"

Başını sallıyor, sonra yanağıma bir öpücük konduruyor. Başını biraz daha çevirince nefesi kulağımın üzerinde geziniyor. "Seni tekrar yatağında görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de."

Bir sonraki an, Ethan belimden tutuyor ve beni lanet bir mağara adamı gibi omzunun üzerinden fırlatırken havalanıyorum. O dalgalara doğru yürümeye başlayana kadar kahkahalarla çığlık atıyorum.

"Sakin yapma! Hava soğuk." Sırtını tokatlıyorum ve beni kumsaldan aşağı taşırken kurtulmak için kıcımlı oynatıyorum. "Ethan!"

Tepkime gülerek, beni aşağı çekmeden önce kıcıma tokat attı. Kaslı göğsüne doğru kayarken sıcaklık içimi yalıyor. Elleri yüzümü çevreliyor ve ağzı baş döndürücü bir öpücükle benimkine çarptığında hala nefes alıyorum.

Omuzlarını tutarken dizlerimin bağı çözülüyor. Ethan'ın bir eli yüzümden kayıyor, sonra beni ayakta tutmak için bir kolunu etrafıma sarıyor.

Her bir santimim Ethan'ın ağzına, dilinin hareket edişine ve dudaklarının dudaklarıma değip geçmesine odaklanıyor. Beni sayıkladığımı hissedene kadar öpmenin bir yolunu buluyor.

Nefesim kesilip can havliyle omuzlarına yapıştığımda başını kaldırıyor ve beni aptal yerine koyan o süper ateşli sırtışı yapıyor.

Nefesimi tutup dudaklarımı yalayarak onun geride bıraktığı tadı temizliyorum.

Ethan'ın gözleri ağzıma kilitlendi. "Sadece seni öpebilmek için daha fazla mahremiyet istedim."

Parmaklarımı boynunun arkasında birleştiriyorum ve mutlu bir şekilde sırtarak gözlerinin derinliklerine bakıyorum.

Ethan'ın yatağının üzerinde yüzüstü uzanmış, yüzümü yastığına dayamıştım.

Tanrım, kokusuna bayılıyorum.

Banyo kapısı açılıyor ve bir gözümü kırarak açıyorum. Ethan üzerinde sadece tehlikeli derecede düşük bir eşofmanla dışarı çıkarken kapı aralığından buharlar yükseliyor.

Gözlerini bana dikti ve kıkırdarak "Rahat mısın?" diye sordu.

"Hmm... Yatağını seviyorum."

Ethan başparmağıyla oturma odasını işaret ediyor. "Seni ve yatağı biraz yalnız bırakayım mı?"

Yastığa doğru gülüyorum, sonra sırtüstü yatıyorum ve ona yer açmak için yana doğru hareket ediyorum.

Utanmadan, o ışıkları kapatırken gözlerim göğsünde ve karın kaslarında geziniyor. Ağırlığı yatağa çöküyor, sonra başucu lambasını yakıyor, yumuşak parıltı üzerine düşüyor.

Bir elimi kaldırarak parmağımı çenesinin ve yanağının üzerinde gezdiriyorum. "Çok daha iyi görünüyor."

Ethan yüzünü elime çeviriyor ve avucuma bir öpücük konduruyor. Yüzü bana dönük olacak şekilde yan dönüyor ve başını elinin üzerine koyuyor. Gözleri yüzümde geziniyor, ağzının köşesi hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

Bana öylece baktığında, "Bu bakış ne için?" diye soruyorum.

"Bu çok garip. Sanki seni tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi geliyor, sonra böyle anlarda benim olduğuna inanamıyorum."

"Öyle mi?" Başımı kaldırıp ağzının köşesine bir öpücük konduruyorum. Başını sallıyor ve hızlı bir öpücük için dudaklarımın peşine düşüyor. Gözlerim tekrar onunkileri buluyor ve sonra itiraf ediyorum, "Benim için farklı."

"Nasıl yani?"

"Öncesi ve sonrası var. Sizden önce, anıların üzerine bir gölge düşmüş gibi hissedersiniz. Senden sonra, her şey parlak ve hayat dolu. Sanki üzerime bir spot ışığı tutuyorsun."

Ethan kolunu omuzlarımın altından geçiriyor ve bedenime dolayarak beni göğsüne doğru çekiyor. Düzleştiriyorum

Ellerimi göğsüne dayadım, teninin sert ama ipeksi hissini içime çektim.

Gözleri benimkileri yakalıyor ve dakikalar geçiyor. Saatler de geçebilir. Bilmiyorum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, beni tutan adama kendimi o kadar kaptırmışım ki umursamıyorum.

"Seni yaşıyorum bebeğim," diye mırıldanıyor, sesi bana duyduğu tüm sevgiyle dolu.

Kendimi çok kutsanmış hissediyorum. Yalan söylemeyeceğim, hayatıma son vermeyi düşündüğüm anlar oldu. Dokun ve git. Ama Ethan, savaşıma ve devam etme sebebim oldu. Onun gücü beni ayakta tuttu. Sabrı beni rahatlattı. Sevgisi beni cehennemin içinden çekti. Şeytanlarımı öldürdü.

Ethan'a benim için ne kadar önemli olduğunu söylemenin bir yolunu bulmaya çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor.

Elini yüzüme götürüp parmak ucuyla gözlerimin arasındaki çizgiyi okşuyor. "Neyin var?"

"Benim için ne kadar önemli olduğunu sana anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Seni seviyorum ve seni yaşıyorum demek yeterli olmuyor."

Dudakları kıvrılıyor. "Kelimeler için endişelenme Fin. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Bakışlarımız kilitleniyor ve ona karşı öylesine yoğun bir sevgiyle doluyorum ki, duygulanıyorum. "Seninle sevişmek istiyorum."

Ethan gözlerini kırıştırıyor, ağzı açılıp kapanıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Bunun için hazır mısın? Aramızdaki ilişkiyi bozmak istemiyorum."

Endişelendiğini biliyorum. Ama Ethan'la en samimi şekilde birlikte olma ve kapanış ihtiyacım bana bir sonraki adımını atma cesareti veriyor.

"Ben hazırım." Ağzına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Seninle olduğu sürece, ben hazırım."

Ethan saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, gözleri gözlerimi arıyor. Parmakları saçlarımın üzerinde gezinmeye devam ediyor, dokunuşu yumuşak.

"Güvenli kelimemiz nedir?"

"Dur" diye fısıldarken dudaklarım aralanıyor.

Bakışları üzerimde daha da yumuşuyor. "Hazır olduğuna emin misin?"

Yaklaşmaya başladığımda başımı salladım. "Evet." Dudaklarım dudaklarına değiyor, bir elim boynuna doğru kayıyor. "Evet, Ethan."

Öpücük umduğum gibi vahşileşmiyor. Bunun yerine Ethan beni kırılgan ve değerliymişim gibi öpüyor ve beni daha da duygulandırıyor.

"Benimle edepsiz konuş," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Ethan geri çekiliyor, gözleri yüzümde geziniyor.

"Gerçekten mi?" "Evet, yoksa ağlayacağım ve sonra bütün

gece

mahvoldu. Sadece kendin ol. Bana kırılacakmışım gibi davranmak zorunda değilsin."

Bana şefkatli bir gülümseme veriyor, sonra bu gülümseme içime işleyen ateşli bir sırtışa dönüşmeye başlıyor. "Ateşli ve kirli mi istiyorsun, bebeğim?"

"Evet. Lütfen."

Ağzını ağızıma götürmeden hemen önce bir kahkaha atıyor. Ethan beni sırtüstü itiyor, vücudu benimkinin üzerinde çarpan bir dalga gibi hareket ediyor, beni her zaman seven boktan öpmeden hemen önce.

Dudaklarının dudaklarıma yapışmasında hiçbir yumuşaklık yok. Dili, sanki her bir santimini sahipleniyormuş gibi ağızımın içinde gezinmeden önce benimkine sertçe vuruyor.

Benden tatmin olmuş bir inilti yükseliyor. Ethan gömleğimi yukarı çekmeye başlıyor ve kumaşı başımın üzerinden çekmesi için kollarımı kaldırabilmem için ayrılıyor.

Beni tekrar öpmek yerine, ağız boynumu buluyor ve ben tekrar yatağa itiliyorum, yorgan yan tarafa toplanıyor. Ethan tenimi emiyor ve yalıyor, vücudumda karıncalanmalar oluşuyor.

Aşağı doğru iniyor, dudakları üzerimde sıcak. Bir hava patlaması göğüs ucuma çarptığında karnım geriliyor, bu his bacaklarımın arasında muhtaçlık hissetmeme neden oluyor.

"Kahretsin, göğüslerine bayılıyorum," diye inliyor ağızını sert tomurcuğun üzerine sürmeden hemen önce. Dişleri hassas teni çekiştirerek içimde bir şimşek çakmasına neden oluyor. Sırtım kavislenerek kendimi ona sunuyorum. Dili dışarı fırlıyor, tenimin tadına bakıyor, sonra beni ağızının sıcaklığına çekiyor, dili meme ucumun üzerinde geziniyor.

Oh, Tanrım.

Onaylayarak iniliyorum, ellerim saçlarını buluyor, kalın telleri büküyor.

Ethan, tüm vücudum ona olan ihtiyacımdan titreyene kadar göğüslerime taparak dakikalar geçiriyor. Tüm dikkatim

Ona odaklanmıştım, benim her bir dokunuştan zevk alıyordu, gözlerim Ethan'ın dudaklarının ve dilinin beni tatma görüntüsünü yutuyordu, duyduğum tek şey nefeslerimizin sesiydi.

Başını kaldırıp bana sırtıyor, gözlerindeki şehvet benim ateşe veriyor. Hiç bu kadar ateşli görünmemişti.

Eli yan tarafımda geziniyor, dokunuşuyla tüylerim diken diken oluyor. Ethan yüzü üzerimde gezinene kadar yukarı kayıyor. Göğsü benimkine değiyor, benim tenime değiyor ve inanılmaz derecede sıcak hissediyorum. Parmakları tayıtımın kumaşının altından kayıyor, avuç içi beni örtmeden önce üzerimde yumuşakça geziniyor. İçime bir elektrik şoku daha gönderiyor, bacaklarım onun için daha geniş açılıyor.

Başını eğiyor, ağızlarımız açgözlülikle buluşuyor, bağlantımızın o kadar derinlerine düşüyoruz ki, samimiyet etrafımızda bir koza örüyor ve bizi aşkımıza sarıyor.

Ellerim geniş omuzlarını keşfediyor, ince beline ulaşana kadar sırtından aşağı kayıyor. Ağızımın içine doğru iniyor, sesi göğsünün derinliklerinden geliyor. Parmaklarım her bir kasın iniş ve çıkışlarını takip ederek ondan bir inilti daha çıkarıyor.

Parmağını içime sokuyor ve sanki beni avucunun içine almaya çalışıyormuş gibi bacaklarımın arasından sıkıca tutuyor. Sahiplenildiğimi hissettiriyor, içimdeki ateşi körüklüyor.

"Siktir," diye nefes alıyor bana karşı. "Benim için bu kadar ıslanmana bayılıyorrum." Damarlarımdan daha fazla sıcaklık akıyor. "Çok ateşli."

Beni ovmaya başlıyor, karnım canlı bir tel gibi kıvrılıyor. Ethan ağızımı yutuyor, öpücüğü vahşi ve iddialı, eli beni kenara doğru itiyor.

Kalçalarım kıpırdıyor, avucuna daha sert sürtünüyorum. Parmağı içimde kıvrılıyor ve dudaklarımdan bir nefes koparıyor. Vücudum geriliyor, parmaklarım sırtının alt kısmına batıyor. İçimde ışık patlamadan hemen önce muhtaç bir inilti çıkarıyorum, o kadar parlak parlıyor ki eline karşı çılgınca sallanırken kör oluyorum.

"Tanrım, Fin," diye inliyor Ethan. "Boşaldığında çok güzel oluyorsun."

Ethan başucundaki çekmeceye uzanıp bir prezervatif çıkardığında bile bodrumdaki geceye dair tek bir geri dönüş yoktur.

Eşofmanını aşağı itiyor, sonra yatağın kenarına atıyor. Prezervatifi takmasını izliyorum, koyu renkli kasık kıllarına bayılıyorum.

Ethan üzerimde sürünmek yerine aşağı iniyor ve taytımı bacaklarımdan çekiştiriyor. İlk kez ikimiz de aynı anda çıplak kalıyoruz ve bu aramızdaki her şeyi milyonlarca kat daha samimi hissettiriyor.

Kalça kemiğime bir öpücük konduruyor, sonra bacaklarımdaki arasındaki dağınık saçlara. Sanki vücudumun her yerini öpmek ve dokunmadığı tek bir santimin bile kalmadığından emin olmak istiyormuş gibi aşağı doğru inmeye devam ediyor, dudakları kalçamın, dizimin ve kaval kemiğimin üzerinde geziniyor.

Sol tarafıma geçip sağ tarafıma gösterdiği şefkatin aynısını sol tarafıma da gösterdiğinde, ihtiyaçtan kıvraniyorum ama bana hissettirdiği değerli duyguya bayılıyorum.

Ethan'ın vücudu benimkinin üzerine yerleşiyor, tenimiz ayaklarımızdan göğsümüze kadar temas ediyor. Şefkatli bir bakış yüz hatlarını yumuşatıyor ve kendini benim açıklığımda konumlandığında, onun tüm dünyası benmişim gibi

hissediyorum.

"Hazır mısın?" diye fısıldıyor.

Kelime dudaklarımdan bir nefesle dökülüyor, "Evet."

Ethan içime doğru iterken gözleri yüzüme odaklanıyor. Keskin bir çimdik atıyor ve irkildiğim anda duruyor.

"Durma." Kollarımı sırtına doluyorum, ellerim poposunun üzerindeki girintileri buluyor. Bir santim daha içeri iterek sıkışmanın geri dönmesini sağlıyor. "Hızlı ol. Lütfen."

Ethan gözlerimde bir şey arıyor, sonra kalçaları hareket ediyor ve beni uzun bir hamleyle dolduruyor. Acı ani ve keskin, benden bir nefes koparıyor.

Bir elini yüzüme götürüp yanağımı okşarken gözleri gözlerimi yakalıyor. "İyi misin?"

Çabucak başımı salladım. "Daha iyi bilmesem bekaretimi aldığımı düşünürdüm."

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Bana göre öyle, bebeğim. *Bu* senin ilk seferin."

Duygularım içime hücum ediyor, gözlerimden yaşlar akıyor. "Bunu sevdim." Ethan benim ilkim.

İçime geri itmeden önce dışarı çekiyor, bu sefer rahatsızlık o kadar yoğun değil. Onun her santimini hissediyorum, beni geriyor ve dolduruyor.

Aynı havayı paylaşana kadar başını eğerek fısıldıyor: "Kahretsin, beni sarma şeklin... mükemmel."

Topuklarımı yatağa gömüp kalçalarımı yavaşça hareket ettiriyorum ve ondan bir inilti çıkarıyorum. Yüz hatları geriliyor, dişleri kenetleniyor ve yüzündeki coşku ifadesinden sorumlu olduğumu bilmek bana kendimi güçlü hissettiriyor.

Ethan gücümün kaynağı, ayaklarımın altındaki sağlam temel, tüm parçalarımı bir arada tutan tutkal.

Ethan olmasaydı, burada son korkumu yeniyor ve ihtiyacım olan kapanışı buluyor olamazdım.

Bölüm 31

ETHAN

Hareket etmesini engellemek için Finlay'ın kalçasını tutuyorum, sikimi sıkıca kavradığı için sesim kısılıyor ve "Bunu yapmaya devam edersen bir dakikadan fazla dayanamayacağım" diye inliyorum.

Küçük baştan çıkarıcı kadın kalçalarını tekrar döndürürken kıkırdar.

Alnımı onunkine değdiriyorum. "Siktir, çok sıkıydın."

Onun içinde olmanın akıllara durgunluk vereceğini biliyordum ama bu... bu tam anlamıyla nirvana. Kontrolümü kaybetmemek için harcadığım çabadan dolayı vücudum titriyor.

Çekiliyorum, Finlay'ın kaygan sıcaklığı sikimi sıkıyor. Tekrar içine iterken ürperiyorum, zevk zaten çok yoğun.

"Tanrım," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Sonra bacaklarını daha geniş açıyor, poposunu kaldırıyor ve ben daha derine batıyorum, taşaklarım kıkına çarpıyor.

"Lanet olsun." Yemin ederim yıldızları görüyorum.

"Bebeğim." Kontrol için savaşıyorum. "Siktir."

"Çekil," diye soluk soluğa bağılıyor, yüz hatları yalvaran bir ifadeyle gerilmiş.

Parmaklarım kalçasına giriyor ve nefeslerimiz birbirine karışıp gözlerim o n u n k i l e r e kilitletiğinde, içine doğru itmeye başlıyorum. Benim

Kontrol, güneşin önündeki sis gibi kayboluyor ve ben yavaş bir tempo tutturamıyorum.

Finlay'ın kalçaları her itişte kalkıyor, ritmimiz yüzde yüz senkronize. Yan tarafını bırakarak elimi kıcının altına götürüyorum ve sert derisini kavıyorum. Her itişte onun kenetlendiğini hissetmek o kadar ateşli ki, göğsümden bir hırıltı kopuyor.

Birdenbire iç duvarları sikimin canına okuyor. Vücudu yatağı iterek benimkine sertçe bastırıyor. Finlay'ın ağzı açılıyor ve kendinden geçerken dudaklarından en tatlı inilti dökülüyor.

Çok güzel.

Kıcını daha sıkı kavrayarak içine giriyorum, vücudunun bana izin verdiği kadar derine batıyorum. Zevki vücudumda titreşiyor, omurgamdan aşağı zaplıyor, taşaklarımı elektrikliendiriyor ve patlayana kadar sikimi şişiriyor.

İçimden kopan inilti acı verici geliyor, yoğun orgazm neredeyse dişlerimi gıcırdatarak toz haline getirmeme neden oluyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, ciğerlerim işlevini yerine getiremiyor. Ruhuma sahip çıkan kadının içine girdiğimde kalbimin atmayı bıraktığına ve zamanın donduğuna yemin edebilirim.

Finlay tüm gücümü benden alıyor ve ben de onun üzerine yığılıp onu ağırlığının altında eziyorum. Bacaklarını etrafıma sarıyor, bu hareket içimde artık zevk spazmı yaratıyor. Son dalgaya biniyorum, yavaşça içine giriyorum ve etrafıma sarılmış hissini iliklerime kadar hissediyorum.

Hareket etmeyi bırakıp vücudunun derinliklerine gömüldüğümde, altımdaki her santimini ezberliyorum. "Biliyordum ki sen

benim sonum olur."

Finlay ellerini yüzüme götürüyor, parmakları çenemin kıvrımını takip ederken gözleri beni seviyor. "Ve bizim başlangıcımız."

Hala onunla bir bütünüm, tamamlanmış hissediyorum. "Ruhum."

Çenesi titriyor, gözleri buğulanıyor. "Ruhum." Başını sallıyor, bir damla gözyaşı şakağından süzülüyor. "Sen benim için bundan çok daha fazlasısın. Sen her şeyimsin Ethan." Titrek bir nefes çekiyor. "Sen benim her şeyimsin."

İçinden çıkmak için acele etmiyorum. Kollarımı başının iki yanına dayayarak göğsümü onunkinden kaldırıyorum. Finlay'e, mucizeme bakıyorum ve ona yeterince bakabileceğim bir zamanın geleceğini hiç sanmıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?"

Yüzüne bir sırtma yayılır. "Dolu."

Bir kahkaha patlattım, sonra iç kasları etrafımda kenetlendi ve yüzümdeki gülümsemeyi sıyırdı. "Siktir. Yapma bunu."

"Ne?" Sikimi tekrar sıkıyor. "Bu mu?"

"Baştan çıkarıcı," diye mırıldanıyorum, ağzımı boynuna indirerek. "Beni tekrar sertleştireceksin."

"Plan bu," diyor, sesinde alaycı bir ton var.

Üç ay sonra.

"Ölüyorum!" Finlay haykırıyor. Neredeyse heyecandan zıplıyordu. "Gözlerimi ne zaman açabilirim?"

"Çok sabırsızsın," diye takılıyorum ona. Ellerim omuzlarında, onu istediğim yere yerleştiriyorum, sonra "Gözlerini aç" diyorum.

Yüzünü görebilmek için yanına gidiyorum ve gözleri çevremizi tararken genişliyor. Ağzı açık kaldı, sonra nefesi kesilirken elleri ağzını kapatmak için havalandı. "Aman Tanrım."

"Beğendin mi?" Etrafıma bakarken sordum. Babam, Eli ve David'in yardımıyla dükkânı Finlay için hazır hale getirmek üzere her gün çalıştık.

Finlay'ın satmak istediği enstrümanlar için standlar kurduk. Sağ tarafta plaklar için iki sıra, sol tarafta ise bir tezgah var. Arka duvar gece mavisine boyanmış ve Finlay'ın halihazırda verdiği özel dersler için piyanosunun durduğu küçük bir sahne var.

"Bu yüzden bana tüm soruları sordun!" diye ağlıyor ve sonra bana sarılıyor. "Aman Tanrım. Ağlayacağım." İlk hıçkırık kaçtığı anda sözleri henüz soğumamıştı bile.

Beni bırakarak David'e doğru atılıyor, neredeyse dengesini bozacaktı. "Teşekkür ederim, baba."

"Sevgilim için her şeyi yaparım," diyor, kendisi de biraz duygusal görünüyor.

Yüzünde parıldayan mutlu gözyaşlarıyla babama ve Eli'ye sarılıyor, sonra da neredeyse uçarak kollarıma atılıyor. Onu kıkırdatarak yerden kaldırıyorum, sürprizini sevdiğine seviniyorum.

Finlay'ın sürekli bahsettiği tek hayali buydu ve ben de bunu onun için gerçeğe dönüştürmek istedim.

"Mutlu musun?" Onu ayağa kaldırırken sordum.

Finlay'ın gözleri mağazada geziniyor. "Bu mükemmel." Bir standdan diğerine yürüyor. "Buraya bir keman ve buraya bir çello istiyorum. Arkaya da bir takım davul koyacağım."

"Hırdavatçıya geri dönüyoruz," diyor Eli. "Bu hafta sonunu unutmayın," diye hatırlatıyor babam.

"Orada olacağız," diye cevap veriyor David, bakışları Finlay'i mağazanın içinde takip ederken yüzünde geniş bir gülümseme.

Babam ve Eli işe döndükten sonra David gelip kolunu omuzlarıma doluyor. Finlay'ın hayalini yaşayışını izliyoruz, sonra mırıldanıyor, "Teşekkürler Ethan."

"Bunu ona hazırlamak için sen de çok çalıştın."

Başını sallıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Bana kızımı geri verdiğin için teşekkür ederim." Bakışlarımız gülümseyen Finlay'e dönüyor, parmakları dükkânın her yerinde geziniyor. "Saldırıdan önce böyle biriydi. Onu geri getirdiniz."

Başımı salladım. "Hayır, hepsini kendi başına yaptı." Sesim Finlay için gurur ve sevgiyle dolup taşıyor. "O çok güçlü."

"Öyle," diye mırıldanıyor David, bana yandan sarılıyor. "Ama bütün farkı sen yarattın."

Finlay, "Bugün hayatımın en güzel günü," diye haykırıyor ve sonra bir kolunu David'e, diğerini de bana dolayarak bize doğru koşuyor.

Hayatımın amacı mı?

Finlay'in hayallerinin her birini gerçekleştirmek. Onu seviyorum.

Onu koruyorum.

Onunla bir gelecek inşa etmek.

Kendim için hep istediğim gelecek.

Epilog 1

ETHAN

Dört yıl sonra.

Koridorda yürürken "Bebeğim" diye seslendim.

"Bebeğim!" "Evet?"

Onu mutfakta buldum, buzlu çay içiyordu. "Yardım edin. Aptal papyonu doğru bağlayamıyorum."

"Klipsli," diye kıkırdıyor, bardağı yere bırakıp bana doğru yürüyor. "Ne kadar zor olabilir ki?"

"Ben takım elbise ve kravat giymem. Bunu biliyorsun."

Çenemi kaldırıyorum, Finlay o lanet şeyi düzeltirken parmak eklemleri boğazıma sürtünüyor. Ayak parmaklarının ucuna basarak boynuma bir öpücük konduruyor. "İşte, yakışıklı ve hazır."

Geride dururken, gözlerim seksi mavi ipek elbiseye takılıyor. Vücudunun üzerinden su gibi akıyor, göğüslerinin ince kıvrımları sergileniyor.

"Elbiseyi beğenmedim," diye mırıldanıyorum. Bakışlarım kalçalarına iniyor. "Hem de hiç." Belinden tutup onu çeviriyorum. Kıçını gördüğümde göğsümden bir inilti yükseliyor. "Sikeyim. Başka bir erkeğin göremeyeceği kadar seksisin."

Yüzünü bana dönerken kıkırdıyor. "Mağara adamım." İnce kollarını boynuma dolayarak, "Hazır mısın?" diye soruyor. Bu büyük bir gün."

Başımı sallıyorum ve başımı eğerek burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum. "Çok gerginim ama hazırım."

"Repliklerini hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Muhtemelen bunları söylemem gerektiği anda unutacağım."

"İyi olacaksın."

Avucum ön koluna yerleşiyor ve yumuşak teninin hissini içime çekerek elini buluyorum. Parmaklarımızı birleştirip anahtarlarımı alıyorum.

Evden çıktık ve ailemin evine doğru yol alırken kafamda sürekli o sözleri tekrarlayıp durdum.

Bunu mahvetme.

Kamyonetime Eli'inkinin yanında durdurup derin bir nefes çekiyorum. Dışarı çıkıp kaputun etrafında dolandıktan sonra Finlay için kapıyı açıyorum. Elini tutuyorum ve dışarı çıktıktan sonra onu kendime doğru çekerek alnına bir öpücük konduruyorum. "Nefes kesecek kadar güzel görünüyorsun. Ben şanslı bir adamım."

"Benim kadar şanslı değil." Bana olan sevgisi gözlerindeki gümüş benekleri parlatıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Başımızı sallayarak eve giriyoruz. Misafirleri karşılaması için Finlay'i Quinn'le bırakıp Eli'nin eski yatak odasına gidiyorum.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde Eli ve babamı ellerinde içeceklerle buluyorum.

Eli bir bardak işaret ediyor. "Seninkini."

"Tanrım, buna ihtiyacım var." İçkiyi masadan alıp kocaman bir yudum alıyorum. Babama bakarak, "Neden bu kadar sakın görünüyorsun?" diye soruyorum.

"Değilim," diye homurdanıyor babam.

Eli, "Bugün çok gecikmiş bir gün," diyor.

Duygular babamın yüzünü kaplıyor. "Yapımında otuz yıl geçti."

Birkaç yıl önce, ailemiz bize aslında hiç evlenmediklerini söyledi. Geçmişlerinde çok ağır şeyler varmış ve yeni kimlikler edinmek zorunda kalmışlar.

Yeminlerini yenileme kisvesi altında, bugün otuzuncu yıldönümlerinde evleniyorlar.

Eli ve ben düğünü yöneteceğiz, bu yüzden sinirlerim berbat durumda.

Bir kahkaha ıgılgı duyuyorum, sonra Katie odaya dalıyor, büyükbabasına doğru bir füze gibi ilerliyor.

"Pawpaw." Kucağına tırmanırken babamın içkisini almak zorunda kaldım.

"Katie!" Quinn'in seslendiğini duyuyorum, sonra yatak odasına bakıyor. "Hayır, tatlım. Gel. Pawpaw'ın hazırlanmalı." Quinn'in gözleri Katie'nin mavi elbisesine takılıyor. "Dondurmayı nereden aldın?"

Eli pencereden dışarı bakar, birden dışarıdaki sandalyeler ve süslemeler çok ilgisini çeker.

"Eli Jackson!"

"Ne?" Karısına masum bir bakış atar.

"Dondurma mı? Gerçekten mi?" Quinn oflayıp pufladıktan sonra Katie'yi babasının kucağından alır. "Özür dilerim baba." Sonra da ona sırtıyor. "Vay canına, çok şık görünüyorsun. Annem sana yeniden aşık olacak."

Quinn, Eli'ı uyaran bir bakışla odadan çıkar.

Eli, "Katie'ye hayır diyemeyeceğimi biliyor," diye mırıldanıyor ve babamla benim kıkırdamamıza neden oluyor.

"Dışarı çikalım mı?" Babamın kömür rengi takım elbisesine bakarak soruyorum. Şakaklarındaki kırlarla birlikte yakışıklı görünüyor ve umarım ben de onun kadar iyi yaşlanırım.

"Hadi yapalım şu işi." Ayağa kalkıyor ve Eli öne doğru ilerleyerek babamın ceketini düzeltiyor, kumaşı geniş omuzlarının üzerinde yumuşatıyor.

Tanrım, bu omuzlar bizi hayat boyunca taşıdı. Baskı altında her zaman sağlam durdular.

Duygular göğsümde kabarıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Ağlarsan yemin ederim seni yumruklarım," diye mırıldandı Eli. "Siktir." Gözlerini siler.

"Kahretsin," diye homurdanıyor babam, derin nefesler çekerek. "Durun. İkiniz de."

Yükselen duygularımıza rağmen gülüyoruz ve yatak odasından çıkıp dışarı çıkıyoruz.

Koridorda ilerlerken konukları selamlıyoruz ve Josh ile birlikte oturan David'e sarılmak için duraklıyorum.

Eli ve ben küçük podyumda yerimizi alırken, babam yan tarafta durup David ve Josh ile konuşuyor.

Finlay'ın koridorda yürümesi on dakika kadar sürdü. Yerine oturuyor ve gitarını eline alarak bana gülümsüyor. Parmakları tellerin üzerinde tıngırıyor ve Oh Gravity'nin *Falling* şarkısını söylerken Katie koridordan aşağı iniyor, havaya gül yaprakları fırlatıyor. Quinn dışarı çıkıyor, sonra Katie'nin yaprakları ağzına atmasını engellemek için öne atılmak zorunda kalıyor.

Kalbim göğsümde tekliyor ve annem koridorda yürümeye başladığında babamın yumuşak bir inilti çıkardığını duyuyorum. Beyaz ipek elbisesi içinde çok güzel görünüyor, ayakları çıplak ve saçlarına kır çiçekleri örülmüş.

"Tanrım," diye fısıldıyor babam, sonra yanağındaki bir damla yaşı siliyor.

*Hay
sikeyim.*

*Nefes
al.*

"Bu kadar," diye mırıldandı Eli. "Pes ediyorum."

Lanet olası gözyaşlarım dökülmeye başlarken "Pislik," diye tıslıyorum.

Ebeveynlerimizin neler yaşadığını ve bize verdikleri hayat için ne kadar mücadele etmek zorunda kaldıklarını bildiğimden, insanların ağlamam hakkında ne düşüneceklerini umursama noktasını geçtim.

Annem babamın önünde duruyor ve ona bakışları daha hızlı nefes almamı sağlıyor, yoksa bebek gibi ağlayacağım.

"Sam," diye fısıldıyor, böylece konuklardan hiçbiri duymuyor, babama duyduğu sevgi yüzünün her santimetrekaresinde hissediliyor.

Babam derin bir nefes çeker. "Cara."

Sikerim böyle işi. Birbirlerine gerçek isimlerini
fısıldadıklarını duymak, gzyaşılarının selini durduramaz.
Onlar almak zorunda kaldı

Annemi güvende tutmak için Southport'a yerleşmeden önce yeni kimlikler.

Yüzlerini bize döndüklerinde Eli duygularını kontrol etmek için elinden geleni yapıyor.

"Bu muhteşem günü bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz," diye söze başlıyor. "Zamana meydan okuyan bir aşkı kutlamak için buradayız. Karanlık zamanlarda şekillendi ve iyi zamanlarda çiçek açtı."

Boğazımı temizliyorum. "Sevmenin, ama her şeyden önce yaşamının ne anlama geldiğinin mükemmel bir örneğini yaşadık." Gözlerim önce babamınkilere, sonra da anneminkilere kilitleniyor. "Birbirinizin yüzüne bakabilir misiniz?"

Babam anneme bakmak için döner.

Eli derin bir nefes alır ve sonra şöyle der: "Baba, hayatının geri kalanını son otuz yıldır onun için yaşadığın gibi yaşamak için annemi kabul ediyor musun?"

"Kesinlikle evet," diyor babam, yüzüne yayılan bir gülümsemeyle.

"Anne," diyorum ona sırtarak, "hayatının geri kalanını son otuz yıldır onun için yaşadığın gibi yaşamak için babamı kabul ediyor musun?"

"Evet." Kollarını babamın boynuna doluyor. "Evet. Evet. Evet."

Bir alkış tufanı kopuyor, babam annemi öperken konuklar tezahürat yapıyor.

Gözlerim David'in yanında oturan Finlay'i buluyor ve işimin bittiğini düşünerek doğruca ona yöneliyorum.

Onu göğsüme doğru çekmem için tam zamanında ayağa kalkıyor. Gözlerim ailemde, kutsal olan her şeye dua

ediyorum, Finlay ve ben de aynı şekilde mutlu olacağız.

Epilog 2

FINLAY

İki yıl sonra.

Balayımızdan dört gün önce dönmüş olan Ethan ve ben kusmaktan bitap düşmüş bir halde yatağa uzanmıştık.

"Nasıl oldu da gıda zehirlenmesi geçirdik?" diye homurdanıyor, eliyle son iki aydır yaptığı gibi midemin üzerinde daireler çiziyor. Bugün bunu seviyorum çünkü midem yatışıyor gibi hissediyorum.

"Hiçbir fikrim yok."

Balayımızı sahil boyunca Miami'ye gidip dönerek geçirdik. Yediğimiz her şey tazeydi.

"Aman Tanrım," diye inliyor, yerinden fırlayıp banyoya doğru koşuyor.

"Kahretsin!" Ayağa kalktım ve koridorda koşmaya başladım. Ethan her kustuğunda peşinden gidiyorum.

Durduğunda neredeyse ölmüştük ve babamın, *Ethan'ın*, benim değil, bize getirdiği çorbadan biraz yiyebildik.

Babam geniş bir sırtıyla bizi izliyor.

"Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?"

diye soruyorum.

Masanın üzerine bir kutu koydu. Elinde olduğunu fark etmedim bile. Kaşlarım havaya kalktı. "Kim hamile?"

Babam bana sırttı. "Sen."

"Ha?"

"Sanırım ikinizde de sabah bulantısı var."

Ethan testi alıyor ve beni sandalyeden çekerek tuvalete doğru götürüyor. "Çubuğun üzerine işe. Çabuk ol." Yüzündeki heyecan kalp atışlarımı hızlandırdı.

İçeri itildim, kutu elime tutuşturuldu, sonra kapı kapatıldı.

Omuz silkerek, bir çubuğa işemenin zararı olmayacağını düşündüm. Adımları takip ediyorum ve kapıyı açtığımda Ethan'ın sırttan yüzüyle karşılaşıyorum. "Ve?"

Çubuğu ona uzattım, aniden bakamayacak kadar gerildim. Denediğimizden değil, ama şimdi tohum ekildi, olumlu olmasını istiyorum.

Ethan sopaya bakar. Göz kırpıyor. Ağzı açılır, sonra kapanır.

Daha fazla dayanamıyorum ve küçük pencereye bakıyorum. "Hamile," diye nefes alıyorum, gözlerim yaşıyor. "Aman Tanrım, bir bebeğimiz olacak!"

Ethan beni kollarının arasına alıyor, bir daire çiziyoruz, kolları o kadar sıkı sarılmış ki ciğerlerimdeki havayı sıkıyor.

"Tebrikler," diyor babam, burada olduğunu hatırlatarak.

"Nereden biliyorsun?" Ethan beni ayağa kaldırırken soruyorum.

"Eli da Quinn'le birlikte sabah bulantıları yaşadı."

Gölmeye başlıyorum ve parmağımla Ethan'ı işaret ediyorum. "Benimle birlikte acı çekiyorsun."

Beni yanına çekerken üzgün görünmüyor. "Bebeğim, seninle seve seve acı çekirim."

"Babama söylemeliyiz," diyorum, iyi haberi onunla paylaşacağım için heyecanlıyım. Hepimiz evden çıkıyoruz ve bir saniye daha bekleyemeden koşarak babamın evine gidiyorum. Merdivenleri hızla çıkarken "Baba," diye sesleniyorum.

Uyukluyor olması gereken şezlongdan kalktı. "Ne oldu? İyi misin?"

Mutlu bir çığlık attım ve göğsüne gömüldüm. "Büyükbaba olacaksın!"

"Ne diyeyim?"

Ethan arkamdan kıkırdıyor. "Biz hamileyiz."

"Ne?" Babam tekrarlıyor, beni geri itip karnıma bakarken sesi inançsızlıkla dolu. "Hamile misin? Bebeğim bir bebek mi bekliyor?"

Ethan'ın kolu omuzlarıma dolanıyor. "Öyleyiz."

Gölmeye başladım. "Ethan benimle sabah bulantısı geçiriyor."

"Gıda zehirlenmesi değil miydi?" Babam soruyor, dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Hayır," diye cevaplıyor Ethan.

Babam gölmeye başlar. "Bu çok komik." Sonunda gölmeyi bıraktığında Ethan'ın omzunu tutuyor. "Ama aranızdaki bağa hiç şaşırmadım."

Hepimiz verandaya oturuyoruz, kalbim mutlulukla dolup taşıyor.

Babalarımız misafir odalarından birini nasıl çocuk odasına dönüştüreceklerini ve evi bir bebek için nasıl güvenli hale getireceklerini tartışırken, Ethan son iki aydır yaptığı gibi elini karnıma koyuyor.

Gözlerim onun yüzüne kayıyor. "Bunu bir süredir yapıyorsun. Biliyor muydun?"

Başını sallıyor. "Sadece sana dokunma ihtiyacı hissediyorum. Şimdi nedenini biliyorum."

Elimi onun elinin üstüne koyduğumda gülümsememi engelleyemiyorum.

Ethan gözlerinde parlayan dünyanın tüm sevgisiyle bana bakıyor. "Senin için yaşıyorum, ruhum."

Eğilerek ağzına bir öpücük konduruyorum, birleşen ellerimiz karnımın üzerinde, yarattığımız hayatı koruyor.

Son.

Yayınlanmış Kitaplar

Beautifully Broken Serisi

Organize Suç / Gerilim Romantizm (Bu sırayla veya tek başına okunabilir)

Güzelce Kırılmış

(Daha önce Predator adıyla yayımlanmıştır) Alex & Nina

Güzelce Yaralandım

(Daha önce Redemption adıyla yayımlanmıştır) Eli & Quinn

Güzelce Yok Edildi

(Önceki adı Legacy) Ethan & Finlay

BAĞIMSIZ ROMANLAR

*Mafya / Organize Suçlar / Gerilim Romantizmi
(Bu sırayla veya tek başına okunabilir)*

ACIMASIZ AZİZLER

Damien Vetrov

ZALİM ŞEHİTLER

Lucian Cotroni

ACIMASIZ AZİZLER

Carson Koslov

İHANET GÖZYAŞLARI

Demitri Vetrov

KURTULUŞ GÖZYAŞLARI

Alexei Koslov

Düşmanlardan Aşıklara

Üniversite Romantizmi / Yeni Yetişkin / Milyarder Romantizmi

Kalpsiz

Pervasız

Dikkatsiz

Acımasız

Utanmaz

Trinity Akademisi

Üniversite Romantizmi / Yeni Yetişkin / Milyarder Romantizmi

Falcon

Mason

Julian

Gölü

Sonsöz

Varisler

Üniversite Romantizmi / Yeni Yetişkin / Milyarder Romantizmi

Katı Kalpli Varis

Kibirli Varis

Meydan Okuyan

Varis Sadık Varis

Korkak Varis

Günahkâr

Varis Baştan

Çıkarılmış

Varis Yasak

Varis

Kara Dağ Akademisi Serisinde Tek Başına

Benim Kahramanım Değil

Genç Yetişkin / Liseli Romantik

Güney Kahramanları Serisi

Gerilim Romantizm / Çağdaş Romantizm / Polis

Memurları ve Dedektifler

Aramızdaki Okyanus
Dolaptaki Kız
Boşa Geçen Zamanımızda
Kendimize Söylediğimiz
Yalanlar
Kaybolmuştuk

Benimle bağlantı kurun

[Bülten](#)

[FaceBook](#)

[Amazon](#)

[GoodReads](#)

[BookBub](#)

[Instagram](#)

Teşekkür

Bu kitap beş yıldır geliyordu. Ethan ve Finlay'ın hikâyesi benim için bir kapanış. Sabrınız için teşekkür ederim, bu seriyi doğru bir şekilde bitireceğimden emin olmak için zamana ihtiyacım vardı.

Alfa ve beta okuyucularıma - Leeann, Sheena, Sherrie, Kelly, Sarah ve Allyson, kağıttan bebeğimin vaftiz ebeveynleri olduğunuz için teşekkür ederim.

Candi Kane PR - Bana ve teslim tarihlerini kaçıрма alışkanlığıma karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim.

Yoly, Cormar Covers - Kağıt bebeklerime mükemmel bir görünüm kazandırdığınız için teşekkür ederim.

Sokak ekibim, kitaplarımı tanıttığınız için teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel!

Kapak tanıtımına ve yayın gününe katılmak için zaman ayıran her blog yazarına ve okuyucuya özel bir teşekkür.

Hepinizi tonlarca seviyorum ;)